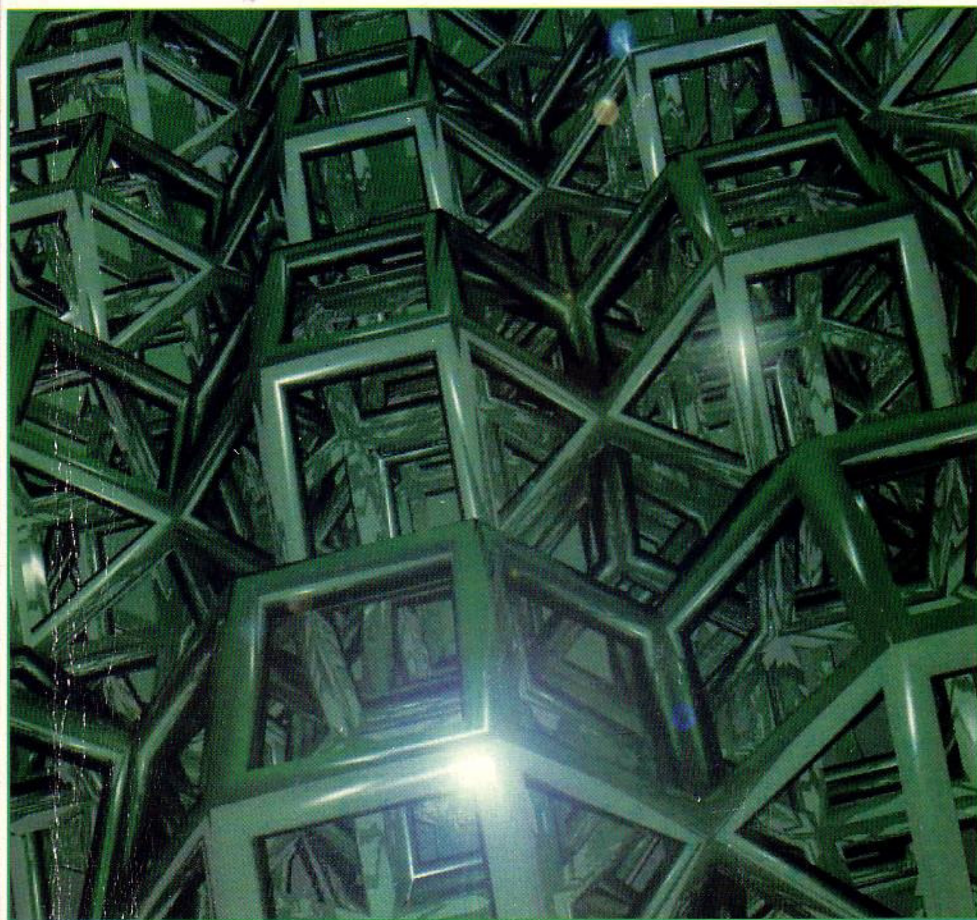
Kisfaludy György

A lélek zengése

a dinamikus hullámgeometria tükrében

UNIVERSUM UNIVERSITAS KÖNYVEK

KISFALUDY GYÖRGY

A LÉLEK ZENGÉSE

A DINAMIKUS HULLÁMGEOMETRIA TÜKRÉBEN

UNIVERSUM UNIVERSITAS KÖNYVEK

A '**Teremtés üzenete**' és '**Az energia titka**' című könyvei után Kisfaludy György újabb izgalmas kérdésről írt könyvet. Ez a könyv sem nem idealista, sem nem materialista, és mégis gondolkodóba ejti majd mind a két tábor hívőit. Idealistának túl racionális, hiszen a lélek fizikai megjelenéséről is ír, vagyis annak materiális megjelenéséről, de ugyanakkor annak teljesen transzcendens tartalmáról olyan izgalmas dolgokat tudhatunk meg, amit soha sem foglaltak össze a lélek kutatói.
Mindezt egy teljesen új világkép megismertetésén át teszi a szerző, és minden tézisét racionális logikára alapozza. Ebben a kis könyvben feltárul előttünk a Lélek sok lényeges belső titka, és annak nagyon is érzékelhető, racionális világa. Itt a Lélek mint a testtől független létező kerül bemutatásra, és sok olyan kozmogóniailag izgalmas alapkérdésre is fény derül a könyv figyelmes olvasása közben, amelyet régóta kutat az emberiség. Megtudjuk milyen a tér, a fény; az energia vagy az anyag legtitkosabb belső logikája, és ezt a szerző érdekes logikai kapcsolatban tárja elénk a nagy egyesítés karnyújtásra feltárulkozó logikai és geometriai rendszerében az ókortól a napjaink tudományáig ívelő művében.
A *lényeges* lényegtelenné, a *lényegtelen* lényegessé fog válni a könyv elolvasása után! Megérthetjük, hogy miért is élünk a Földön.

A kiadó

Kisfaludy György
A lélek zengése
A dinamikus hullámgeometria tükrében

Az Univerzum Egyházának kiadványa
Az Universum Universitas Szabadegyetem jegyzete

A könyvben szereplő ábrákat a szerző és Betlej Tamás készítették.

Tartalomjegyzék

ELŐSZÓ

Ez a könyv a semmiről szól!

A semmi lélektanát teremtjük, hiszen nem egy könnyedén megfogható, vagy nem egy egykönnyen megfigyelhető dolog szerkezetéről, struktúráiról beszélünk majd ebben a könyvben.

Sebaj! Ezen az alapon a geometria sincs, csak kigondolható, és lerajzolható. A matematika sem más, mint absztrakt gondolatok jelekben, számokban és képletekben reprezentált formája. Olyan dolog, hogy Matematika, vagy Geometria – nincs. (Adj egy darab matekot!)

Ennek ellenére szép nagy dolgot kerekítettünk köréjük! Szinte minden tudományunkat matematikai alapokra igyekszünk helyezni, és csak így látjuk jelenségeit igazán bizonyítottnak.

Mi itt nem a lélek megnyilvánulásairól kívánunk elsősorban írni, hiszen ezt sok nagy elődünk megtette már, hanem kísérletet teszünk arra, hogy a pszichológia és az egyéb tudományok által megfigyelt jelenséghalmazt olyan logikus rendbe állítsuk, ahol ezek a jelenségek nem elszigetelten és érthetetlenül állnak, hanem reményeink szerint egy egységes kozmogóniai alapon álló egymással illeszkedő elhelyezkedést mutatnak majd.

Itt a részleteket csak akkor keressük, ha a részlet magyarázata nélkül nem tudunk logikailag felépített rendszerünkben haladni. Munkánk logikai szintézis, melynek során az emberiség bármely (régi vagy új) tézisét és antitézisét is alkalmazzuk, ha az logikai eszmefuttatásunkat a teljes szintéziséhez vezetheti

A gondolatmenetünk semmit sem kímél, senkinek sem hódol, nem tekintélytisztelő. Nem az a célunk, hogy a szakirodalmakban ollózzunk, másoktól másoljunk és idézzünk, hiszen ez jelen esetben nem lehet célravezető.

Minden században voltak a lélektannak olyan úttörői, akik igyekeztek a sablonoktól eltávolodni, de többnyire értetlenséggel és kon-

zervatív ellenállással találták magukat szemben. A lélektan – főképpen Freud óta – a lélek megnyilvánuló jelenségei után eredt, és a tudomány többi diszciplínáihoz hasonlóan – azokhoz idomulva – megkísérelte, hogy analitikus szinten értse meg a lélek titkait. Az egyéb – materialista – tudományágak kezdeti prosperitása is erre késztette a lélek tudósait, hiszen a századunk közepén a pszichológia jelentősen háttérbe szorult. Az volt a veszte, hogy ameddig a kémiának vagy a fizikának volt analizálható tárgya – 'a megfoghatóval' dolgozott – addig a lélek lényegében ellenállt a műszeres analízisnek. Ekkor a pszichológia is a pszichometria irányába fordult.

Az agy morfológiai és citológiai vizsgálatával igyekeztek a lélekműködés titkához közelebb férkőzni, de így pontosan a legérdekesebb, a lélek működése szempontjából nagyon is célravezető jelenségeket kellett a 'felfoghatatlan' és 'megismerhetetlen' jelenségek birodalmába sorolniuk. A parajelenségek széles (és egyre szélesedő) megfigyelésére gondolok.

Itt a *para* szó kétértelműsége mögé el lehetett bújtatni a megfigyelt, de tudományellenesen háttérbe szorított jelenségcsokrot, hiszen a para mellérendeltséget, de szembehelyezkedést is jelölhet, így a szó kétértelműségével jól lehet lavírozni a viták során. A lélekkel tudományos alapossággal foglalkozó tudósok érezték azt, hogy e jelenségekkel foglalkozni kell, és így a kérdés tudományos módon vizsgálhatóvá vált a materializmus álarca alól. A szándék jó, de így sajnos pontosan a lélektan alapjai váltak semmivé, hiszen az a bonyolult dimenzióvilág – ahol a lélek strukturális és funkcionális működése megérthetővé válhatna – nem állt a lélektan rendelkezésére, hiszen téziseivel az anyag eléggé kezdetleges és mechanisztikus elképzeléséhez igyekezett idomulni. A megnyilvánult jelenségek és a különleges – gyakran misztikus – információk idegenül hatottak a vaskalapos reáltudósok számára, így nem épülhettek be szervesen a tudományos elméletek sorába. Így azután messze eltávolodott az ember, a tudomány és a megnyilvánult Univerzum. A hagyományos módszertani alapon a lélek még a szakértőinek többsége számára is fiktív valami maradt, hiszen a megnyilvánulásait analizálva a kutató pontosan abba

a csapdába sétált be, ahova a filozófiai alapok nélkül kutató tudomány. Kutatásaikban elektromos és egyéb mellékjelenségek analízise után vetették magukat, és mivel a vallási lélektudományok a lényeges elemeiket mindig is izoláltan, hermetikusan kezelték (gyakran már nem is értve a hermetikus tanítások valódi lényegét) és nem akarták vagy nem is tudták kisegíteni a pszichológia úttörőit.

A pszichológia tudósai (különösen a volt szocialista országokban) a 'vallásost' és a 'tudományost' rigorózus szigorúsággal igyekeztek kettéválasztani, és így a kutatás két táborra is szakadt, de a lélek mibenlétéről lényegében egyik tábor sem rendelkezett valódi ismeretekkel.

Az ipar és a gazdasági élet a századfordulótól egyre jobban bevette a tudomány addig parnasszusi várait, és simulékony modorban lassan zsebre tette azokat. Mára majdnem teljessé vált ez a dominancia, és a kutatók jelentős része jól (rosszul) fizetett bérmunkássá lett. A mamutcégeket ritkán érdekli az alapkutatás, így a lélektani alapkutatás is csak olyan mértékben számíthatott támogatásra, amilyen mértékben ezt a reklámfogások rafinációja, a gyári rabszolgák szelídítése vagy nagyobb teljesítményre serkentése megkívánta.

Az, hogy van-e lélek, vagy nincs, főképpen vallási kérdésé szűkült, tehát az egyházak feladatkörébe tartozik – gondolták. Lényegében mindkét irányzat visszahúzódott a csigaházába. A pszichológia az elmúlt évtizedben gyors offenzívába lendült, és az Amerikából elindult New Age mozgalom irányzatai áttörést jelentettek az eddigi toporgással szemben. Az új asztrológiai világkorszak beköszöntésének ürügyén újra előtérbe került a lélek létének vagy nemlétének a kérdése is, és a pszichiáterek – elsősorban Amerikában – (újra) felfedezték a lélek szerepének határtalan fontosságát. Előtérbe kerültek a korregressziót (tudati múltutazást) alkalmazó gyógyító módszerek, és az ennek során szerzett félelmetesen érdekes tapasztalatok különböző könyvekben a nagyközönség számára is feltárták a hihetetlennek tűnő történeteket.

Később rájöttek arra, hogy nemcsak a most leélt élet válhat hozzáférhetővé ezzel, hanem egy furcsa közteslét után el lehet jutni a páci-

ens előző és az azt megelőző életeibe is, és ilyet igen sok embernél találtak, akit le tudtak juttatni egy ehhez kívánatos agyrezgési szintre. Ez az előző élet regresszió.

Többezer ezirányú saját kísérletünk során előző élete(ke)t kb. az emberek 17-18 százalékánál nem lehetett találni, de ez talán nem jelenti azt, hogy valójában nem is volt nekik. Vagyis az emberiség ősi könyvei által már leírt lélekvándorlás (amit a keresztény mitológia a Konstantinápolyi Zsinat után kitörölt a tanai közül) itt visszaköszönt nekünk.

Az emberiség konzervatívabb (keleti) fele ebben mindig is töretlenül hitt. A többi világvallás kezdetben ugyanúgy hitt ebben, és minden vallásban említést tesznek róla. Az ortodox keresztények, vagy zsidók a mai napig is hisznek benne. (A kíváncsiak sok erre utaló – hibásan kitörölt – részt találhatnak a keresztyén Bibliában is.)

Ha megfigyeljük, akkor a keresztyén és a zsidó, vagy a mohamedán és keleti mitológiában is fennáll egy 'égi' hierarchikus rendszer, és ha ezeknek a hierarchiáknak a rendszerét vizsgálni kezdjük, akkor nagyon elgondolkoztató hasonlóságot találhatunk bennük. A látszólag távoli vallási mitológiák esetében is. Ha valaki meg akarja érteni a Föld vallásait, akkor nem a különbségeket, hanem az azonosságokat kell vizsgálat tárgyává tennie!

A Föld mitológiái azonos LOGIKÁT hordoznak, és a terminológiai félreértések (szándékos félremagyarázások) miatt szakadtak egymással szembefordított irányzatokká. Divide et impera![1]

A Föld legnagyobb vallásai logikailag is összehasonlíthatók és ebből azonnal kiderül; egyazon dolgot tanítják nekünk különféle etnikumok és korok szemszögéből átdolgozva. A tanítások mindig humánusak és természetbaráti eszméken nyugszanak. A gyűlöletet és a fanatizmust az emberek politikai érdekváltozása tette hozzá az eredetileg szeretetorientált gondolatokhoz.

A regressziók során – nem kis meglepetésünkre – rengeteg páciens számol be UFO-kal és személyzetükkel való találkozásokról. Ha

---

[1] Oszd meg és uralkodj!

a találkozás élménye közeli, gyakran titokzatos (és jellegzetes) külsérelmi nyomokat is találhatunk a delikvenseken. Előtte, éber állapotban eszük ágában sincs ennek feltételezése, vagy mesélése sem! (Hiszen az ufonauták gondosan törölték emlékezetéből a számára nem mindig kellemes kimenetelű dolgot.)

Ha *nincsenek* UFO-k, hát akkor ilyen nagy számban észlelhető, korregresszióban vizsgálható találkozások sem lehetnek! (De ez majd egy másik könyv témája lehet).

Nem kerüljük el az eddig kényesnek ítélt témákat sem, és a teljesség igénye nélkül a pszichológia vallásokkal való kapcsolódási felületeit is vizsgálat tárgyává tesszük majd.

A könyv első részében azokat a tapasztalatainkat és feltételezéseinket vesszük vizsgálat alá, amelyek a lélek rendszerének feltárásához segítségünkre lehetnek. Ezek többnyire közismertek a pszichológia tudományában, és olyan jelenségeket is gondolati vizsgálat alá veszünk itt, amelyekről nagyon ellentmondó információk keringenek a köztudatban és a tudományos körökben egyaránt.

Nem hódolunk be az előítéleteknek. Az sem zavarhat minket vizsgálódásunk során, ha az általunk vizsgált jelenség vagy módszer teljesen érthetetlen, vagy értelmes magyarázat híján teljességgel tudománytalannak tűnik. Ennek megértéséhez egy furcsa, nehezen érthető 'n' dimenziós világú kozmogónián is átrágjuk majd magunkat. Ez a mai három, esetleg négydimenziós világképi elgondolásokhoz viszonyítva olyan elképesztően nagy ugrásnak hathat majd, amely mondanivalónkat esetleg 'érthetetlenné' teheti. Mi úgy érezzük, hogy ennek elhagyása tenné tudománytalanná és érthetetlenné ezt a valóban merész gondolatsort.

Ha a megoldásokhoz nem elégséges a hagyományos gondolkodás, hát vizsgáljuk meg egy új világképi elgondolás tükrében! Csak úgy érhetünk el valós eredményt, ha elvetjük jól megszokott, de erőltetett, logikátlan teóriáinkat és merészen elindulunk egy járhatóbb úton.

1. A LÉLEKLEÍRÁS ALAPELVEI

Gondolatmenetünk fűzését kezdjük el az alapkérdések tisztázásával. Nem azzal, hogy mi a pszichológia, ennek milyen módszerei és ismeretei vannak, hanem kezdjük a valódi alapok tisztába tételével. Magyarázataink megértése nem lesz könnyű! Ez sokszor látszólag csapongó és kapkodónak tűnő lesz, de ez a sok kitérő a megértés útjának sokrétűségét is mutatja majd, és a félrevezető dogmatizmus káros voltára is ráébredhetünk belőle.

Itt nem kívánunk a nomotetikai (a dolgoknak és jelenségeknek nevet adó), módszertani tapasztalatokkal és szokásokkal szembehelyezkedni. **Ez a könyv más**. Ha meggyőződtek a másságáról, akkor már el is indultak az úton. Mi úgy határoztunk, hogy megértjük a világot és ebben az elhatározásukban nagyon segített minket az, hogy az eddig rendszerezett *rendszerek* többnyire rendszertelenek. Nem jobban mint a mai kor szertelen tudománya (A. Einstein egyenesen gyerekesnek mondta), mely a régi értelemben már alig nevezhető annak, aminek nevezi magát. Az analitika olyan domináns lett a tudományokban, hogy a tézis-antitézis-szintézis filozófiai módszeressége szinte teljesen a háttérbe szorult.

Hiszem, amit látok és amit ki tudok számolni! – mondta a tudomány és belefeledkezett szinte önfeledt peep-show-jába.

Ez nem is olyan veszélytelen, mint azt az első ránézésre gondolhatnánk. Ha egy vekkerórát vagy egy zsebrádiót szétszedünk, úgy amennyiben jó megfigyelők vagyunk, ezt a kíváncsi ballépésünket ezeknek a vackoknak a megfelelő sorrendben való összepászításával (némi szakértelemmel) újra összerakhatjuk.

A mai kor kutatói általában úgy gondolják, hogy minden így szedhető elemeire, és ezáltal olyan egyszerűvé válik a teljes megismerése, hogy a szétdarabolt valami – mint feltárt ismeretlen – egyszerűen az ölébe hull.

Vegyünk példának két népszerű tudományágat; Pszichológia és pszichoanalízis.

Ezekkel az elnevezésekkel az a bajunk, hogy csak a lélek megnyilvánulásaival foglalkoznak (ezzel is csak részben), és figyelmen kívül hagyják az ÉLET mibenlétét és lényegét. A leiket viszont egyáltalán nem vizsgálják. Se strukturálisan, se funkcionálisan, se dinamikájában, se hullámelméleti, se materialista alapon. Csak a New Age gyakran leszólt irányzataiban és keleten kísérleteznek ezzel érdemi módon.

Itt olyan hatalmas űr tátong a modern pszichológia és a modern tudomány makulátlannak kikiáltott testén, amit már semmiféle szépségflastrom nem tud befoltozni. A lélekkutatás európai és tengerentúli ága olyan mértékben lemaradt a technicizált tudomány eszközarzenálja mögött, hogy nagyon sok pótolnivalónk van akkor, ha ezt a szakadékszerű gödröt fel akarjuk tölteni.

A nagy szerencsénk az, hogy más tudományágak – bonyolult eszközrendszereik ellenére – szintén téves utakat jártak be a mai eredményeik megszerzése során, így nincs valódi és behozhatatlan előnyük.

1.1. Mi lehet a lélek?

A lélek egység! Egyenlőre ne bontsuk kisebb részeire, és fogjuk fel úgy mint egy holocentrikus energia és információs forrást és hullámmemóriát. A hordozó szubsztrát itt maga a lélek centrális világa. Ennek megfogható felszíne is feltárul előttünk a továbbiakban. Minden része az egészet ábrázolja, de a lélek még ilyen módon sem bontható, hiszen információs halmazelemei nem megfogható, hanem transzcendens szemantikai halmazok.

Ha valami létezik, annak dinamikája, geometriai strukturáltsága, általában leírható szerkezete van. (A világon minden létező: vagy valami, vagy megy valahová.)

A mai természettudósok csak a megmérhető, és főképpen a látható és megfogható dolgokat tartják valaminek, így azt igyekeznek vizsgálni. A lélek alatt a gondolatok és tapasztalatok összességét értik, ami az ember halálával visszavonhatatlanul semmivé foszlik. Gyanús, hogy ez a feltevés téves!

Nem tisztáztuk; a lélek valódi létét vagy nemlétét, szerepét a szervezet felépítésénél és működtetésénél. Egyáltalán: felfogható és megérthető (látható és mérhető) dologról van-e szó, vagy a lélek mint dolog egyszerű kitaláció? Az előbbi esetben sürgősen kutatni kell a témát és széles körben közérthetően publikálni az eredményeket, az utóbbiban; *strigák pedig nincsenek, és így szó se essék róluk!*

Ha van lélek, akkor az mekkora és mi és hogyan működteti?

Hogyan alakul ki, Ki vagy Mi hozza létre?

Milyen a belső szerkezete?

Hogyan működik?

Hogyan tárolja hatalmas információs halmazát?

Hogyan működteti szervezetünket?

Mi a célja és értelme a lélek létezésének.

Honnan hova tart a rengeteg élet alatt begyűjtött felesleges és hasznos információk hatalmas áradata?

A kérdésekből is összeállíthatnánk egy külön könyvet, olyan számosak, de inkább kezdjünk hozzá a vizsgálódáshoz, és először ezekre a kérdésekre igyekezzünk logikus válaszokat találni! Olyanokat, amelyek a széles spektrumban begyűjtött tapasztalatokkal is egyezést mutatnak és egy általunk most felállítandó logikai rendbe is simulékonyan beilleszkednek. Természetesen mindezt a homo ludens játékosságával tegyük csak, hiszen sok feltevésünk csak a hosszú tapasztalás után válhat majd unalmas dogmává vagy jobb esetben megmerevedett tudássá. Állapodjunk meg: Mindenről szó eshet itt! ...és ami nem lehetetlen, az valamilyen módon lehetséges!

Munkánk során óhatatlanul egy új világkép keretein belül kell mozognunk, és ennek a világképnek sokkal tágasabbnak kell lennie, mint az eddigi analitikus módszerekkel újabban felállított világké-

peknek együttvéve, hiszen azok mozgásterei már a materializmus megrögzött híveinek is nagyon szűknek bizonyulnak.

Minden új eredményre mégsem állíthatjuk, hogy *nincs is*, vagy azt, hogy *parajelenség*. Az új eredmények és mérések jelentős része nem, vagy nem nagyon fér bele a régi és megszokott skatulyákba. Az eddigi analitika helyett használjuk inkább építő logikánkat, azaz ne a trancsírozás útján haladjunk, hanem teremtsünk! Teremtsünk újra lelket!

Nem baj, ha nem sikerül! Elronthatjuk, tévedhetünk és melléfoghatunk. Ez csak egy kísérleti modell.

Hagyjuk abba az unalmas széklábfaragást és próbáljunk logikus válaszokat keresni minden izgalmas kérdésre és munkánk során mindent vizsgáljunk meg! Régit és újat, Istent és embert.

* * * * *

Úgy gondolom, hogy a mindentudásnak és a tudománynak komoly és mély a kapcsolata. Nem Istenről beszélni bűn vagy Szentségtörés, hanem Istenről tévedéseket híresztelni az.

Én nem hiszem, hogy van Isten, hanem egészen bizonyosan tudom! Ennek ellenére nem vagyok vallásos (de szeretem és tisztelem azokat, akiknek van hite). Ez az én különleges esetemben az Isten dolga (és) az Én dolgom. Jól megvagyunk egymásért és egymás által! Tesszük a dolgunkat és figyelünk egymásra, hiszen bennem van.

Kisfaludy

* * * * *

Aki mélyebben és odafigyelve merült a pszichológia gyakorlatába és elméletébe, az tudja és tapasztalja, hogy a lélek nem fiktív valami, és biztosan tudja, hogy minden amit valaminek hisz a világ: másképp, másért, máshogyan működik. A tér, az energia, az anyag és a lélek is!

2. Gondolatok a térről, az energiáról és az anyagról

Kozmogóniai előzmények

Felvetődhet a kérdés, hogy mit keres a kozmogónia vagy az atomfizika egy pszichológiával, vagyis lélekleírással foglalkozó könyvben?!

Ez a tudomány érzelmekkel, viselkedési, beilleszkedési jelenségekkel foglalkozik, és semmi köze az ilyen nyakatekert filozófiai eszmefuttatásokhoz!

Ez a könyv más. Mi nem a régi nagyságok tanításainak konzervatív idézgetésével kívánjuk bemutatni a pszichológiát, enyhén porszagú töltött káposzták újra és újra felmelegítésével. Az igazi gourmand főzni is elsőrendűen tud! Tudja mi, miből és milyen eljárással készül. (Így azután rögtön tudja, mikor akarják egy étellel becsapni).

A mi 'lelki konyhaművészeti' szakácskönyvünk a valódi kezdetről, dimenzióalapról indul, mert csak így tudjuk az ínyenc falatok elkészítését Önök elé tárni!

Vegyük észre! Egy szakácskönyv is beszél anatómiáról, vitaminokról, koleszterinről, szénhidrátokról, cukrokról és fruktózról (gyümölcscukor), savakról, lúgokról, szódavízről, szódabikarbónáról, zsírokról, olajokról, baktériumokról, (vírusokról), élesztőgombákról, káli- és nátronsóról (konyhasó) és még rengeteg – a konyha kémiájához és biológiájához tartozó – dologról. Molekulákról és élő szervezetekről.

Egy lélek felépítésénél – ami egy fokkal kényesebb és bonyolultabb kérdés mint a marhapörkölt összeütése – hogyan is tehetnénk meg ezt a valódi alapok ismerete nélkül!

A pszichológiának igen is nagyon sok köze van az atomfizikához, hiszen – ha a lélek egyáltalán létezik – kell hogy legyen formája,

nagysága, szerkezete, működési elve és nagyon bonyolult és nagyon finom, de részekre nem bontható – holisztikai kölcsönhatásokat kiváltó – az anyaggal is interakcióba lépő megnyilvánulása. Így mi sem elégedhetünk meg a felszínes megfigyelések felsorolásával! Mielőtt a lélekről mélyebben filozofálunk, sok dolgot kell megértenünk. Elsőnek azt, hogy milyen az a *közeg*, amiben minden létezik?

2.1. Mai felfogásunk

A TÉR – egy átlagos egyetemi végzettségű mérnökember számára lényegében egy irányultságokkal felruházott semmi. A tér – még a fizikus végzettségű szakembereknek is – többnyire csak egy geometriai lehetőség, egy színpad amin a dolgok játszódnak, és az idő is egy ugyanilyen fiktív semmi. Egyszerű hadszíntér az élő és élettelen evolúció számára. Csak azért találtuk ki, hogy a jelenségeinket legyen miben elhelyezni.

Ez a semmi nem bizonyult elégségesnek, mert a jelenségek és mérések is mást mutattak, így azután ez a fiktív semmi sűrűsödni és görbülni is kezdett. Ez sem volt elég, így azután bátor úttörők még azt az eretnekséget is feltételezték, hogy az anyagi részecske sem más: mint meggörbült tér. Már ez a nézet sem volt eléggé sematikus a golyócska-bogyócska szemléletű vaskalaposoknak, így azután alig hallani róla. Helyette a tudomány nem állít semmit. Hallgass és okos maradsz. Ezt persze nem könnyű tanítani. Az egyik legpatinásabb egyetemünk egyik professzora mondta azt, hogy; *Uraim és hölgyeim, aki háromnál több dimenzióról beszél azzal vigyázzanak, aki azt mondja, hogy háromnál több dimenzióban lát, vagy képes gondolkodni, az bizonyosan őrült!*

Mit tanítunk? Kerüld a lényeget! Mindennek adj nevet, azután darabold addig, amíg már tovább nem bontható értelmezhető darabokra. Adj a törmelékeknek is alneveket. (Lehetőleg latinul, és ettől olyan jó régies tekintélyű lesz az egész). Végezz újabb kísérleteket és megfi-

gyeléseket, majd főképpen nomotetikai tevékenységed termékének (összefüggéstelen) rendszeréről írj díszes tanulmányokat.

Ez az analízis. Vagyis nagyszámú megfigyelést végzünk a számunkra elérhető eszközökkel, és valamilyen szisztéma szerint felhalmozzuk megfigyeléseinket. Az egyes tudományok adathalmazai egymás számára érthetetlenek, hozzáférhetetlenek, és gyakran érdektelenek is. A halmazok növekedésével az érdemi áttekinthetőségi helyzet egyre romlik, és (az esetleg) a tudományos folyóiratokban közzétett szakcikkek sem a legkorszerűbb információkról tájékoztatnak minket, hiszen az igazi élvonalbeli eredmények a katonai kutatások világába sodródtak.

A műszeres megfigyelés során is nagyon sok érdekes dologra rájött az emberiség, de valahogy mindig elakadnak a kutatók egy bűvös határon.

Ha egy zsebrádió kisebb lenne (mint például egy proton) és két nagysebességgel egymásnak ütköztetett rádiócska robbanásszerűen szanaszét repülő darabkáinak az árnyékából próbálnánk rájönni arra mitől szól, vagy arra, hogy hogyan is csinálták, vagy hogyan keletkezett, vagy arra, hogy egyáltalán mire is lehet ez a kis vacak használható, hát körülbelül olyan nehéz dolgunk lenne, mint az atomfizikusoknak.

Ködkamrában, buborékkamrában, vagy fotoemulzióban végzett megfigyeléseink nem a részecskéket mutatják meg nekünk, csak a különböző műszereinkben hátrahagyott nyomaikat. Ebből ugyan sejthető a nyomot hagyó részecskék (vagy részecsketöredékek) néhány megnyilvánulása, de a lényeg így sem tudható meg soha!

Ez hibás stratégia!

Építsünk és modellezzünk!?

Igen ám, de hol lehet a szintézis, a teremtés kulcsa?! Hát hol is lehetne? Mindenhol és mindenben! Innen kell elővennünk. No és a lélek kulcsa? Nem lesz meglepő amit írunk! Minden alapvetően fontos dolog megoldása BENNÜNK, az emberben is megvan. (Keresni se nagyon kell).

Ugyanígy a lélektan is hordoz ezekből, csak meg kell gondolnunk a lélektan eddig szerzett összes tapasztalatait. Már az eddigi megfigyelések alkalmas rendezésével is nagyon messzire juthatunk, de itt bizony olyan logikai rendszert kell felállítanunk, amelyre – mint alapra – majd minden további gondolatmenet ráépíthető lesz. Az új felfogásban – mivel egy egységes világképi alappal indítunk – már nem lehet majd olyan rigorózus és éles szeparáltság, mint amilyen elkülönülés a mai diszciplínák esetében fennáll. Más és más logikai szinten más és más kvalitásokról beszélhetünk majd, de itt lényegében minden jelenség magyarázata a szubatomi szintekhez fog kötődni. A tér, az energia és az anyagi részecskék (vagy a lélek) ugyanúgy, mint a makrokozmosz hatalmas örvényei; a galaxisok.

Így elkerülhetetlen dolog, hogy alámerüljünk a kozmogónia mélységeibe, méghozzá olyan mélységekbe, és olyan kezdetekhez, amely mélység logikus ismerete a magasságokat is megláttatja velünk.

Milyen lehet a tér?

Egy általunk nagyra becsült amerikai fizikus, Archibald Wheeler felfedezte, hogy a tér nem olyan szerkezetű mint a Descartes féle (a geometriában is tanult térábrázolás) [X,Y,Z], vagy a táguló időgömbbel is felruházott Minkovski-féle téridő ábrázolás, hanem csavarodott – leginkább a csigaházhoz hasonlítható – valami, amit forrásainak félspinnel (félfordulattal) elcsúszott furcsa világa tart az állandóan szétáradó hullámszerű keletkezés állapotában. **Időből keletkezik, áll és működik.** Ez tartja 'életben'! Az ilyen hullámszerű dinamikus térben nem lesz nehézségünk a fogalmaink és törvényeink igazi (általános érvényű) megfogalmazásával, hiszen az eddig elterjedt térelképzelésben még egy elektron keringését sem lehet értelmesen elgondolni, hiszen a dinamizmus fenntartását, magát a mozgást sem tudjuk indokolni.

Viszont: ha ilyen, (és csak ilyen lehet!), úgy ha valamikor létrejött, azonnal ilyenre kellett keletkeznie!

DE MIBŐL? Miből állhat akkor a tér, téridő. Ez csakis olyan valami lehet, ami a valódi oka lehet mindennek ami körülöttünk él, mozog és létezik. Miért írtuk az előbb azt, hogy időből áll. Mert csakis az idő – mint valami! – lehet a létezés kiindulási princípiuma (ÉS AZ IDŐ NEM ANYAG, VAGY ANYAGI!) hiszen ez az egyetlen elképzelhető dinamikusan léteztethető dolog. A létezés okán dinamikus!

Akkor az időnek is van valamiféle geometriája? Igen! Ha valami létezik (van) annak – mivel az idő (létezés) dimenziójában tartósan egzisztálhat, értelmezhető geometriával kell bírnia!

2.2. Ókori kapcsolat

Miután rádöbbentünk az Univerzum néhány lényeges titkára, sorra megtaláltuk eredményeinket az ókori filozófusok munkáiban is. Manapság az a hurrá-optimista hír járja a világot, hogy a tudomány rohamléptekben halad a megismerés útján és egyre újabb és újabb csúcsok felé tör. Azt hihetnénk, hogy ezáltal sohasem lehettünk ennél (a mainál) magasabb és okosabb civilizációs állapotban, hiszen az evolúciós kutatások szerint fejlődésünk közel egyenletes, tehát minden évben többet tudunk mint az előzőben.

Mit is érhetne manapság az ókori filozófusok átvitt okoskodása az Univerzumról alkotott korszerű tudományos ismereteinkhez képest?! Ők valamiféle tűzről, vízről, levegőről, és földről ábrándoztak, mint a dolgok alapvető építőelemeiről. Ez szemmel láthatóan túlhaladott és nevetséges elgondolás a világról, és annak felépítéséről, hiszen tudjuk, hogy a dolgok molekulákból és atomokból épülnek fel. Ismerjük ezeknek szerveződéseit is. Azt is tudjuk, hogy maguk az atomok miből épülnek fel. Protonok, elektronok, és neutronok építik fel őket!!

Mit kereshet ennyi tudományos ismeret mellett egy réges-régi, talán az ókornak is az elejéről származó filozófiai okoskodás?

Atomosz; ógörög szó. Oszthatatlant jelent. Mai megfelelője a kémiai elem. (Atom) A szó sokezer éves eredetű. Vagyis nem a kor-

szerű tudományunk fényes győzelme, nem ennek a kornak szellemi privilégiuma!

A közel háromszáz éve divatba jött materialista filozófia onnan indítja elméletét, hogy az anyag (tér, energia) örökké volt.

Századunkban arra a meggyőződésre jutott a fizika, hogy a világegyetem tágul. Ha tágul, akkor logikusan valaha egyetlen pontban (kis ősgobócban) kellett lennie. Azóta a világegyetem anyaga (és energiája) ebből a pontból robbanásszerűen szerterepült, és ma is tágul és tágul. Ezt nevezték el ősrobbanásnak (BIG BANG).

Ez a néhány évtizedes kozmogóniai elmélet egyáltalán nem veszi figyelembe a tér, az energia, és az anyag strukturális szerkezetét.

Az ókori filozófusok ezt a kérdést azért nem vették ennyire félvállról! Elméletüket azzal a kérdéssel indították, hogy; Mi lehetett akkor, amikor még *semmi sem volt* az Univerzum?

Mi lehetett akkor, amikor még nem volt anyag, energia és még tér sem!?

Ők is használták az ősrobbanás fogalmát (!!) csak nem a korlátlanul rengeteg anyagot és energiát robbantották fel egy teniszlabdányi 'helyre' korlátozott *szuperenergiaanyag* koncentrátumból, hanem feltehetően a dimenzióforrásokat! Mindezt egyetlen őspontból. (Szavunk; időpont). Az Univerzum örökké létező princípiumai lehetnek ezek, amiket az óind filozófusok úgy hívtak, hogy: *finom létezők.*

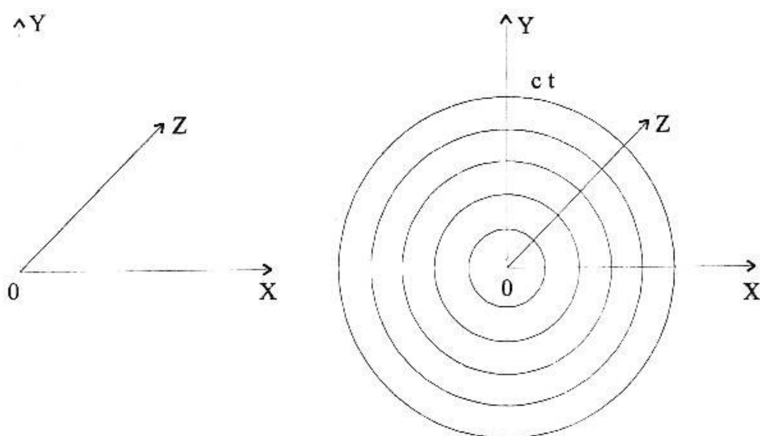
Ez a Purusa és a Prakruti, a Víz és a Tűz. De óva intünk mindenkit a valódi tűz és víz badarságától! Ezek a dolgok mást takarnak, hiszen ekkor még csak a Káosz keletkezett, és ezek a valamik annak az alapelemei! Ezért is írtuk ezeket nagybetűkkel. Anyag, tér, vagy energia ekkor még nem is létezett! Csak az idő! Erre azt mondták, hogy feneketlen mélység. A dimenzióforrások? Milyen lehetett hát ez a minden előtti princípium?

Mint a fentiekből kiderül, kétféle megnyilvánulású. Lényegében mind a kettőt ismeri a mai modern atomfizika is, csak talán senki sem gondolja meg, hogy ez egyezne az ókori filozófusok feltételezésével!

Amikor a fizika igényelni kezdte az idő dimenzióját, akkor Minkovski bevezette a háromdimenziós koordinátarendszer kiterjesz-

tésére a felfúvódó idődimenzió fogalmát. Ennek az időrendszernek a jelene a hagyományos három kiterjedést jelentő koordinátarendszer kereszteződési pontjában, tehát az origóban van.

Véletlenül vagy sem, Minkovski ezzel felfedezte az ókori filozófusok által használt szimbólum mögött megbújó VÍZ princípiumot. Nagyon nagy kár, hogy ennek a nagyszerű, filozófiailag is jelentős felfedezésnek lényegére talán még a felfedező sem döbbent rá. Sajnos a dimenziókutatás más irányt vett ebben az időben, és ez nem a megoldás útja volt. Az itt bemutatott ábrán a Minkovski tér és a Víz elem dimenzió-geometriai ábrázolását mutatjuk be.

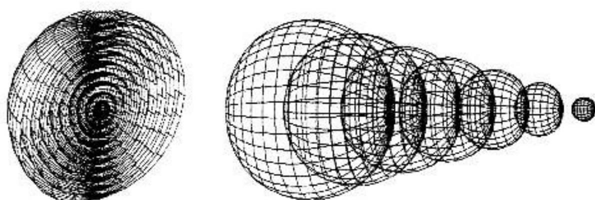
2.1. ábra –A geometriai és a Minkovski tér

Az ábra magáért beszél. Jól érthető belőle az, hogy miért hasonlították a nyugalmi dimenzióforrást a vízhez. De mint említettük ez a Víz nem az a víz! Ez a dimenzió-geometria kiinduló princípiuma. Az egyetlen pont felrobbanása matematikailag bizonyítható, ha az időben léteztetjük, így több ilyen ponthoz juthatunk. Ezek között kell lennie valamiféle kölcsönhatásoknak, hiszen különben nem keletkezhetne belőlük (a semmiből) semmi.

A táguló idő gondolata nagyon jó gondolat, így induljunk el ebből! A forráspontok ütköztetése (mivel kiterjedése nincsen) lehetet-

lennek tűnik, a dimenziófelszínek gömbszerűen felfúvódó időfelületei egymással csak habszerűen felfúvódó értelmetlenséget keltenének, így a második axiómánk a felszínek és a forráspontok között gondolható el. (Az első axióma az eseményhorizont felfúvódása a létezés okán).

Az ilyen források amellett, hogy megőrzik örökös szubjektivitásukat, relatív mozgásokat végezhetnek, és interakcióba is léphetnek egymással. Ezeknek a kölcsönhatásoknak az eredményeképpen a kezdeti Káosz gerjedni kezd, és létrejönnek benne a kvalitatív előrelépést jelentő a dimenzió terjedésnél gyorsabb relatív mozgást végző dimenzióforrások. Ez a TŰZ elem.

2.2. ábra – Víz és tűz

A mai modern fizika a Lamb-féle hidrogén színképvonal felhasadás felfedezése óta TACHION-nak nevezi. Ennek – mivel gyorsabban halad, mint a saját létezésének a terjedése – kúpossá válik az eseményhorizontja. (Itt egy hangsebességnél gyorsabb repülőgép hanghullámainak furcsa megnyilvánulására gondolhatunk segítségképpen, ami ugye lehagyja a saját hangját, vagyis egy kúpszerűen elrendeződött hullámteret kelt).

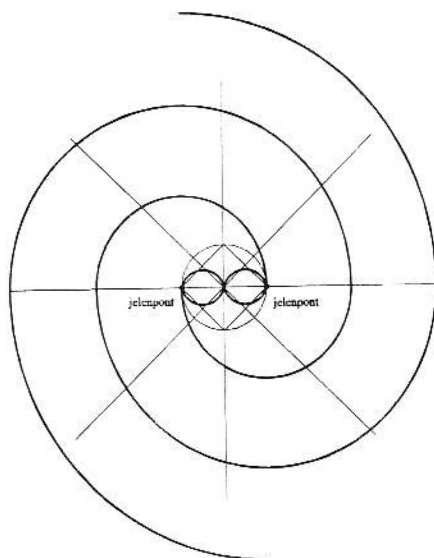
Itt nem hangról, hanem időről van szó, így az amit egy ilyen pontszerű dimenzióforrás hátrahagy maga mögött, az nem más mint a saját múltja! Mivel forrásunk gyorsabban halad mint a saját létezése, így lényegében a saját jövőjében rohan. Belsejében az idő negatív folyású és kettős törési faktorú. Ez furcsa *jövőlátó* időgeometria szolgál alapul a tér kialakulásához, amelyről Wheeler amerikai fizikus számításai nyomán már tudjuk azt, hogy spirálgömb szerkezetű.

Ha ilyen dinamikus és csigaházszerű a tér, akkor már a kezdetben ilyenre kellett keletkeznie!!

Kálanága. (szanszkrit szó) Magyarul időkígyót jelent! Farka felé száguldó időkígyót. A *gondolatnál is sebesebbet*! Nem gyanús? Ez csakis a fénysebességnél gyorsabb időforrás múltja lehet! A TŰZ.

Ez a Kálanága furcsa mitológiai alak! A Föld minden nagy mitológiájában ismerték, és így különféle magyarázatokkal ellátva maradt ránk, de amennyiben logikailag analizáljuk ezeket az ókori leírásokat, úgy nagyon meglepő eredményre jutunk. A logikai tartalmuk minden lényeges kérdésben egységes! A ókori görög filozófiában is megtalálhatjuk. A neve itt is Tűz. Ennek strukturálódott, térré nemesedett változata; Uroborosz (Iliász: Az első nemző)

Ez egy 'kígyó', ami a farka felé megy. Ezt a *mitológiai szörnyet* már felfedezték a mai kor fizikusai is! Ez a tachionokból generálódó TÉR szimbóluma!

2.3. ábra – A tér síkmetszete

A tachionnak tömegtelen az időforrása, és ez az aminek hátrahagyott ideje egy farka felé haladó kígyóval szimbolizálható a legjobban. A tér dimenzió-ideje pozitív – hiszen ez is csak Víz típusúan; múltterjedési sebességgel tud tágulni, de forrásai a sajátos alapban (az anyának is nevezhető tachionban) parányi íven fordulva saját képeiket tartják a létezés immár strukturálódott reciklizálódó nagyszerű formájaként, hiszen jelenforrásai gyorsabban mozognak a fénysebességnél. Ősi szavunk erre a forrásra – mint említettük; az **időpont**!

De hiszen a jelennek (a dimenzióforrásnak) pontszerűnek kell lennie!

A tér megszületéshez alkalmas találkozási geometria is kell. Két ilyen időforrás alkalmas találkozási rítusa.

Brahma trónusának a jobbján ott ül Fortuna. (Olvashatjuk a 3500 éves indiai könyvekben: Véda könyvek, Upanisadok). Mai tudásunk szerint Univerzumunk tere jobbos és a részecskéink (az antianyagot kivéve) mind balosak!

Azt olvashatjuk a 'buta és okkult könyvben', a Kabballáh-ban, hogy; *az Isten a jobb kezével csinálta a balos dolgokat.* (13. század, de régebbi forrásmunkák).

Azt mondja erre a szkeptikus, hogy honnan is tudhatták volna végtelen távlatokban járó mai tudásunkhoz képest! Ezek véletlenek... Lehet! Csakhogy többszáz ilyet leltünk. Minden ősi kultúra – egybehangzóan ezt a logikát hordozza – jóval Kolombusz előtt is! Lehet, hogy az egykori tudás a mai tudásunkat messze megelőzte!?

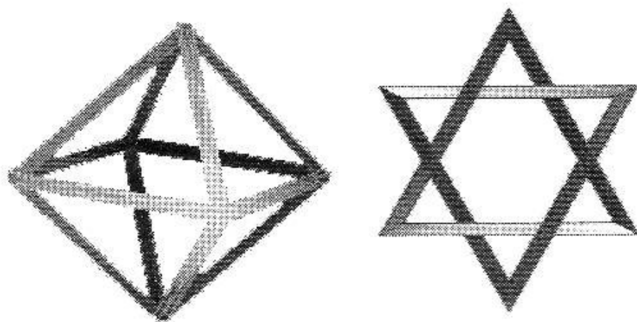
Ha a világ létezik, annak csak nagyon egyszerű logikája lehet, hiszen a számítógépeink 0-val és 1-el jegyeznek meg mindent és azért egészen jól működnek. A lényeg a variabilitásban rejlik és nem a bonyolultságban.

* * * * *

Fontos: az Univerzum tere csavarodott és hullámszerű dolog. Állandóan terjedő (táguló) spirálgömb (kúptoroid) alakú. A centrumá-

ból folyamatosan keltődik. Mindenhol hat ahol már van, hiszen elcsúszott eseményhorizontú dimenziófelületei nagyon manipulatívak.

A kétkiterjedésű (sík) Univerzum forrásrendszerét a Dávid csillagszerűen rendeződött dimenzióforrások, a háromkiterjedésűt az oktaéderes szimmetriájú forrásszerkezetbe rendeződött ÖT dimenzióforrás-elrendeződés jellemzi. Ezek egyaránt öt (+1 virtuális) dimenzióval rendelkeznek. A hetedik dimenziót annak a dimenzióforrásnak a múlttere jelenti, amiben mindez létrejön. (Teremtő, Anya)

2.4. ábra – Az oktaéder és sík vetülete (Dávid-csillag)

Ezt az oktaédert ábrázolják a piramisok?

A dimenziófejlődés a hipertéri rezgés létrejöttével folytatódik, ahol egy csúcsával érintkező oktaéder párra kell gondolni.

De a régi Szentkönyvek is beszélnek valami meglepően hasonlóról...

Mindenható. Brahma.

Ez a mindent lehetővé tevő és működtető energia. A rejtett fény. A téridő!

2.3. A dinamikus tér dinamikus létezői

Szuperszimmetriák

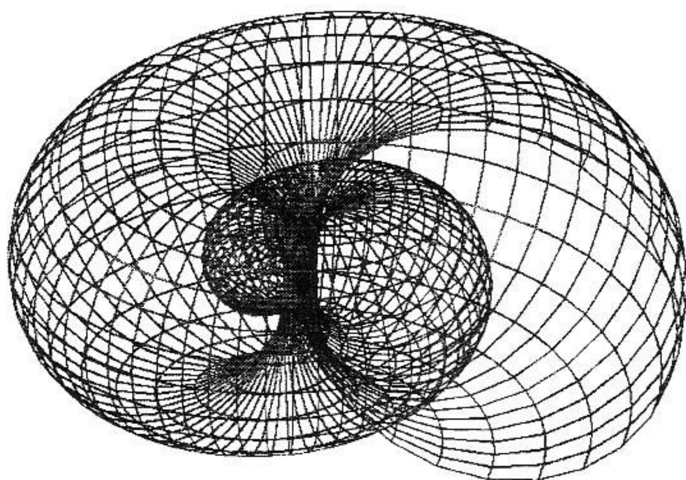
Az előző pont alatt egy belülről folyamatosan termelődő spirális szerkezetű téridő szerkezetét és születését vázoltuk fel, és ennek részletes matematikáját, ennek a genezisnek a részleteit itt nem kívánjuk feltárni, hiszen ez egy másik könyv témája, de mindenesetre – inkább egy filozófiai eszmefuttatás szintjén – Önök elé kívántuk tárni azt az alapot jelentő szemléletet, amelynek hiányában semmilyen jelenséget sem lehet érdemben vizsgálni, hiszen könyvünkben el szeretnénk jutni a Lélek szerkezetének logikai felépítéséhez is, és ez leginkább egy részecskéhez hasonlítható valami. Ezért elkerülhetetlen az, hogy a valódi kezdetektől induljunk el, hiszen az emberiség mai tudománya szerintünk téves utakon igyekszik eljutni a megismeréshez.

A mi utunkon meg kell ismernünk a tér, az energia, az anyag és a lélek igen bonyolult dimenzióvilágát is, hiszen ennek ismerete nélkül megrekedünk a lélek megnyilvánulásainak felületes vizsgálgatásánál.

Gondoljuk végig újra az ősrobbanás kezdeti állapotát! Tehát kezdetben egy pont létezik. Nincs tér, anyag, energia, nincs semmi, tehát semmi amit manapság valaminek nevezhetnénk. Gondolatban kövessük ennek a szinguláris pontnak a viselkedését. Egyszercsak (ha időben léteztetjük ezt a pontot) milliónyi hasonló pontra robban szét. Ezeknek útvonala (eseményvonala) sztochasztikusan szerteágazó. Mivel létezésük dinamikus az idő dimenziójában lassan interakciókba kerülnek szférikusan táguló eseményfelszíneik és forrásaik. Ezzel az eseményvonalak eddig sugaras áradata ide-oda cikázóvá, majd ahogy tachionok is létrejönnek a Káosz halmazunkban elágazóvá is válnak. Ilyenkor újabb (virtuális) források jönnek létre.

Ezt az elágazó időfraktált és lassan vagy száguldozva mozgó elemeinek összességét hívhatjuk tér előtti Káosznak. Ez a teremtés anyagtalan *alapanyaga*.

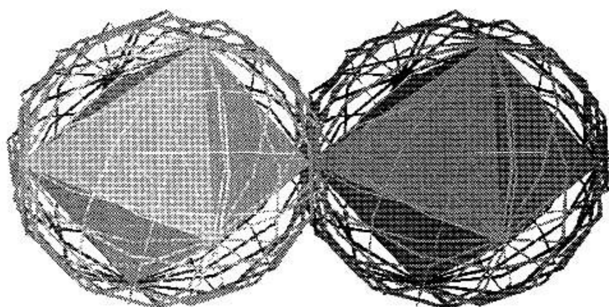
Alkalmas találkozási geometria esetén egy ciklizálódó forrás keletkezik benne, amely nem más, mint a téridő fénysebességgel táguló állandósult forrása. Ennek antipárja is keletkezik ekkor. Ez ellenkező csavarodottságú univerzumteret generál ekkor. Ha a mi terünk jobbos, akkor az balos. A terünk tér felőli részének forrásgeometriája egy oktaéderrel írható le és mint írtuk ennek is van egy tükörvilága. A teret generáló öt virtuális létezésben újra és újrakeletkező – furcsa keletkezési szimmetriatáncot járó források 11 forráshelyről keltik az univerzumunk terét így lényegében legalább 11x4 dimenziós megnyilvánulást hoznak létre. (Semmi pánik!)

2.5. ábra – Spirálgömb.

Ez itt egy spirálgömb. Azért ilyen mert forrásunk körbe rohan. Ez egy olyan furcsa dimenziót hagy hátra, ami lényegében egy dimenziós, de kiterjedése miatt virtuálisan négy dimenziós. Az oktaéderrel jellemezhető centrumból a körbetükröződés miatt egy hatszirmú virághoz (MAHAD) hasonlítható hatszoros egymásba ágyazott csoda tör elő, majd a gondolat sebességével nőni kezd. Furcsa és bonyolult geometria, de létrejötte egy mindenhol ható roppant módon kinetikus csodát hoz létre, amely a további teremtés rajztáblája. Mindennek

alapja, lehetősége, képessége és tartálya. Mivel a spirálgömbünk a 2.5. ábrán látható módon tartósan halad a saját múltjának a felszínén, kettős 'falú' időhártyát szül, amely egy fél fordulattal el van csúszva a sajátidejében. (Fél spinű). Ez nagyon manipulatív, alkotó és mozgatóképes valami. Ha oktaédereink minden sarkára gondolunk egy ilyet, akkor már elképzelhetjük elképzelhetetlennek gondolt dimenzióvilágunkat.

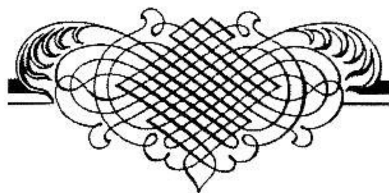

2.6. ábra – A forráskeletkezési rendszer szimmetriája.

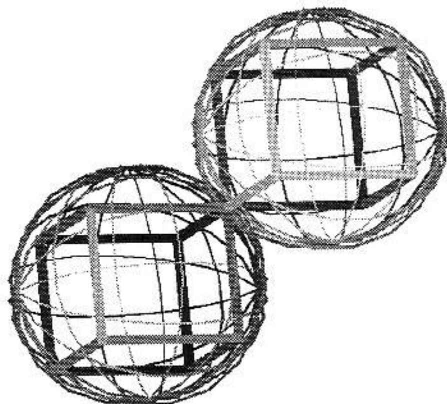
Tér és hipertér

Ennek a dimenzióvilágnak igen komoly szerepe lesz a lélek működésének érdemi értelmezésénél!

Az időfraktál újra és újra elágazó forráselemei a szétáradó téridő közegében is léteznek és itt sokféle geometriai varázslatot okoznak. Ezek közül emeljük ki a tartósan együtt maradókat, hiszen ezek az Világegyetem építőkockái.

A téren belül is létrejönnek térforrások, amelyek a tér csavarodott geometriája miatt hasonlóak, de a kettős oktaéder helyett itt kettős kockával jellemezhetjük a forrásgeometriát (a hipertéri résszel együtt). Ez az energia második megjelenési formája a fény. A teret is hasonlóan foghatjuk fel, csak ez (mivel minden benne van) nem nyilvánul meg a fény hagyományos értelmében, vagyis egyfajta mindent tartalmazó és hordozó rejtett fényként foghatjuk fel. Az ókori irodalom így is beszél róla.

2.7. ábra – Térben született tér – a fény – forrásrendszere

3. MIÉRT DINAMIKUS AZ ANYAG?

Szuperszimmetriák 2

Az anyagról már a század elején felfedeztük, hogy nemcsak részecskeszerűen tud viselkedni, hanem hullámszerűen is. Ezt sok kísérlet igazolta is, de a bonyolult matematikájú hullámszerű leírások nem lettek igazán széles körben népszerűek. Nem is olyan nagy baj, hiszen ezek a leírások (bár közelítik a valóságot) szerintünk hibás stratégiával írják le az anyag strukturális szerkezetét. Nem az a baj, hogy duális módon akarják érzékeltetni velünk a világot, hanem az, hogy nem érzékeltetik. Az évszázad eleje óta folytatott tudományos kutatásaink szemléletileg is hibásak lehetnek, hiszen iskoláinkban és egyetemeinken minden tanított tézisrendszer ellenkezőjét is bizonyítani lehetne, (ugyanolyan tudományos alapossággal, mint a tanított anyag esetében) és így diákjaink információs rendszere csak annyira informatív, mint egy telefonkönyv megtanulása után lenne. Mire a végére érnek a tanulásnak, úgyis teljes számváltozást hoz az élet. A tanított anyag időnként már 20-30 évvel ezelőtt sem volt korszerű.

De mi is lehet az oka az anyag kettős viselkedésének? Ha a részecskék bogyószerű elgondolásának sok véráldozattal való vizsgálata nem vezetett megnyugtató eredményhez, akkor vegyük itt is elsődlegesnek a hullámszerűséget, és lehet, hogy ez sokkal célravezetőbb dolog lesz!?

A tér és a fény (az energia) vizsgálatánál nagyon praktikus volt ez a szemlélet. Tézisrendszerünket azzal indítottuk, hogy minden dolog kiindulási építőeleme csakis a jelenforrás (dimenzióforrás) lehet (hiszen feltételezésünk szerint semmi másunk nem is lehet!), így az anyagi részecskék felépítésénél sem térhetünk le erről a logikai útról!

Miből eredhet hát az anyag kifogyhatatlan hullámszerű (forrásszerű) viselkedése? A kutatók úgy gondolták, hogy ezzel 'kisugárzással' anyag egyre jobban 'elfogy', és ebből nyeri erőihez az 'energiát'.

Azt is állították, hogy talán minden egyre kisebb is lesz (mérőberendezéseinkkel együtt), így nem is vehetjük ezt a dolgot észre.

Ezekre az okoskodásokra azért volt szükség, mert terük (amiben megoldásaikat keresték) a geometriából megismert tér volt, ami semmiféle dinamizmussal sem bír, így ebben egy elektron keringését sem lehet megnyugtatóan elmagyarázni. Abban a dinamikus térben – amit az előző pont alatt leírtunk – ez evidens lehetőség.

Már a tér és a fény (energia) is rendelkezik némi tömeggel, hiszen görbült hullámvilágot generál.

Mi lehet az anyagban?

Charon, a francia fizikus kutatócsoportja, (és világon sok más kutatócsoport is) vizsgálta a proton belsejét, de itt csak egy roppant bonyolult fortyogó téridő örvénylést talált. A részecske belül lényegében üresnek bizonyult a vizsgálata során. Charon azt írta, hogy ezek a saját múltjuk felé rohanó téridő struktúrák. Valami csak úgy rohanhat a múltja felé, ha gyorsabban halad a fénysebességnél, vagyis csakis a tachionok jöhetnek itt szóba (újra!), hiszen ez az egyetlen valami, ami ezt megteheti. Ez tömegtelensége okán vissza tud kanyarodni a saját elhagyott múltja felé is, és így ezzel bonyodalmas időgeometriai jelenségeket válthat ki. (És ezzel görbült komplex-teret is generál!!).

Később furcsa csomósodásokat mutattak ki még a részecske (proton) belső világában, és ezzel igazolódni látszott Gell Mann kvark-hipotézise, aki háromféle szubnukleáris elemből (kvarkból) építette fel a részecskék világát. A hipotézis a részecske hullámtermészetének okát nem magyarázza meg.

Az anyagi részecskét egy (a térben lezajló) furcsa tachiongeometriai esemény robbanásszerű sokszorozódása keltheti és tarthatja a folyamatos létezésben?

Ha visszagondolunk Charon munkacsoportjának megfigyeléseire akkor logikai rendszerünkbe minden nehézség nélkül beilleszthetjük ezt a mérési-megfigyelési sorozatot, hiszen teljesen evidens, hogy Charon megfigyelései tachionokról beszélnek – mint az anyag belső építőiről – és ez szépen simul eddigi gondolati sorunkba. Az előző fejezetben a teret és az energiát is ebből és csakis ebből hoz(hat)tuk

létre. Ha nincs is másunk csak dimenzióforrásunk, miből is csinálhatnánk?!

Az is logikusnak látszik, hogy ez a képződmény sokkal bonyolultabb valami lehet mint egy energiastruktúra, hiszen igen bonyolult jelenségek övezik, tehát sejthető, hogy világa is sokkal bonyodalmasabb. Ha a fotínó tömegéhez hasonlítjuk, akkor várhatóan félmilliónál is több dimenzióforrásban kell gondolkoznunk, hiszen a megfigyelésekhez így illeszkedne elméleti okoskodásunk. Így jönne ki a kívánt (és a gyakorlatban tapasztalt) részecsketömeg egyenértéke.

Itt bizonyára nem két tachion alkalmas találkozásáról lehet szó, hanem hároméról, hiszen csak ellenkezőleg csavarodó források alakíthatják ki a szimmetriarobbanás komplikáltabb (burjánzó) változatát, és a későbbi megfoghatóságot.

Itt az ókori leírások is három valamit említenek, és logikailag is ennek van esélye. Ha egy tachiont két *álló* dimenzióforrás közé érkeztetünk, akkor ilyen furcsa – rohamosan dagadó, szaporodó – jelenséget figyelhetünk meg a számítógépes modellünkben és itt valóban jobbos és balos forráscsavarodások jönnek létre.

Ennél tovább még mi sem jutottunk, mert gépeink sajnos túl kicsinek bizonyultak a dimenziógeometriai kísérlet kivitelezéséhez, tehát innen egyenlőre csak jónak látszó gondolatmenetünket használhatjuk a továbbhaladáshoz.

A részecske egy furcsa (idő, dimenzió) fraktális eseményként gondolható el, mely keletkezési tánca során ciklikusan visszatér a kezdeteihez, és állandóan a keletkezés (kezdet) állapotában tartja a részecske újra és újragenerálódási jelenségét, különben nem lenne tartós a létezésben.

Előrejelzésünk szerint öt és háromnegyed születési-pusztulási hullám formájában terjed kifelé a részecskék centrumából (a proton sugara kb. 5 és 3/4 ilyen hullámhossznyi). Itt a részecskék kettősfelszínű (legömbölyített élű és sarkú ikozaéderhez hasonló alakú) pikkelyszerű időellentmondás tükröket generálnak, amelyek ezen a felszínen elenyésznek. A keltett transzcendens (görbült) komplexterek a

végtelenbe távoznak. A dimenzióforrásokat elhagyva ezek a többi időfelület által modulált, már nem változó, de változtató komplex térréteg hullámok – a gravitációs hullámok – a létezés eme hírét minden létezőnek hírül is adják.

Ebben a kozmikus méretű táncban, a részecskegeometria táncában az elektron generálja a protont és a proton generálja az elektront (hiszen mint jeleztük, a rendszeresen elölről kezdődő jelenség látszik csak járható útnak. A neutron képében együtt keletkező elektron-proton pár örökösen összetartozik majd, ameddig az időfraktálon létezik, vagy egy annihilációs esemény következtében el nem bomlik rendszere.

Amikor a lélek morfológiájához érünk ennek megértése újra fontossá válik majd, hiszen a *léleknek* is lesz gondolatkísérletünkben megfoghatósága!

Ha az ismert anyagi világ tartósan fennmaradó részecskéit tesszük vizsgálatunk tárgyává, úgy nemcsak a protont, az elektront és a neutront kell vizsgálnunk, hanem a lelket is. A proton és az elektron szétválási folyamata reverzibilis, így az elektron *visszagyömöszölhető* a protonjába, és így újra neutronná válik. Vagyis elegendőnek látszik az anyag Univerzumában az, ha csak semleges részecskék (neutronok, neutrínók, ...) születnek, hiszen ezek 'bomlástermékei' kiadják a szükséges elektromosan polarizált (proton-elektron, protinó-elektrínó, ...) részecskéket is.

Még valószínűbb az, hogy ez a keletkezési folyamat nem a neutronnal kezdődik, tehát autonóm szimmetriarobbanása valószínűleg egy nagyobb és az is egy még nagyobb szimmetriajelenség *mellékterméke*. Erről szakadhat le a neutron 'önálló életet' kezdő örvényjelensége. Így valószínű, hogy ezen a kiindulási időfraktálon a virtuális elszakadás ellenére az időfraktálon örökösen kötődik. A részecskét a felette álló, nagyobb szimmetriák *tarthatják fenn* látszólag autonóm sajátidejében, hiszen annak fraktális elágazásából jött létre és ez is létezteti. Ennek a hierarchiának a tetején az a tachion állhat, amelyikből elindult az Univerzum időbeli fejlődése, és így addig maradhat fenn az időben és az időből felépített hatalmas rendszere,

ameddig ennek a kezdeti tachionnak a sajátideje el nem fogy. Ekkor az Univerzum szükségszerűen elenyészik.

311'400'000'000'000 év. A védikus irodalom erre az időre taksálja ezt az időt, a Univerzum furcsa buborékának fennmaradási idejét. Ez sokezerszeresen meghaladja a világegyetem létezési idejéről alkotott mai elképzeléseinket. Ez 13-15 milliárd év. Érdekes, hogy az atomfizikusok számításai szerint az elektron élettartamát (tartósságát, felezési idejét) 10^{19}, a protonét 10^{25} évre becsülték. (Ha igaz előbbi állításunk arról, hogy ezek egymást keltik, akkor ezek az adatok sem lehetnek eltérőek).

Az egymásba rohanó tachionok megkettőződési effektusai és múltban való virtuális léteztetési eseményei hozzák létre a részecske jelenségét. Jelenséget, hiszen nincs benne semmi, amit a materialista felfogás valaminek nevezne!

Ebben a furcsa de látványos tachiontáncban újra és újra elölről kezdődik a koreográfia, de gondoljuk csak meg, hogy milyen kis íven fordulnak itt a tachionjaink egy részecske belsejében! Ennek a népes táncmulatságnak a 'hangjai' nagyon messzire elhallatszanak, hiszen az itt generálódó görbült térrétegeket semmi sem állíthatja meg, és a távolsággal csak a görbületük változik, longitudinális modulációik nagyon tartósan őrzik és továbbítják a létezés káprázatos és hátborzongatóan fenséges sorsszimfóniáját. Így is nevezték az ókor filozófusai: Hang, Zengés, Ige, Szó, Beszéd. Mondanunk sem kell, hogy ezek szimbolikus hasonlatok!

Színtiszta időréteg, vagy térréteg, vagy dimenzióréteg hullámokról van itt szó. Mindenki nevezze úgy ahogy akarja, hiszen mindegyik igaz.

Az a komplextéri rendszer ami a részecskéket övezi könnyedén magyarázhatja az összes ismert (mind az öt) kölcsönhatást is. Ezek szerint nem a geometriából ismert lineáris tér görbül el a tömegek környezetében, hanem maguk a részecskék keltenek görbült tereket (!).

Így érthető az, hogy miért is mondták, hogy a *„legkisebb szikrámban ott kavarog, él és hal az egész Univerzum...”*

4. Mi lehet a lélek?

Lucus a non lucendo!

Szuperszimmetriák 3

A berlini Műegyetem kutatói a fejükbe vették, hogy végére járnak a régóta dúló vitának: van-e olyan konkrét dolog, hogy lélek, vagy nincs? Ha van, akkor van-e a léleknek mérhető tömege?

Szellemes módszert eszeltek ki ennek eldöntésére, és 2000 (!) haldoklót ágyastól nagyon érzékeny mérlegre tettek annak megállapítására, hogy megváltozik-e a beteg súlya a halál pillanatában?

Dr. Becker Martens által vezetett kutatócsoport úgy találta, hogy nemtől, kortól és testsúlytól függetlenül egyöntetűen 0.072 grammal lettek könnyebbek az emberek a haláluk után néhány pillanattal.

Mit is igazol mindez?

Azt állítottuk fejtegetéseinkben, hogy ha valami létezik, akkor az geometriával is értelmezhető. Ha a lélek létezik, akkor annak is geometriai struktúrával kell bírnia. Ha ilyen nehéz, akkor az bizony nagyon sűrű dolog lehet!

Mivel igazoltan van mérhető tömege a léleknek (és nem is olyan elhanyagolható tömege!) úgy okoskodhatunk, hogy – amennyiben szabad szemmel nem szokták észlelni távozását, – *anyagi, megfogható része* nem lehet túlzottan nagyméretű valami. Méretei legfeljebb a szabad szemmel való láthatóság alsó határán lehetnek. Vagyis átmérője maximum a mikronos tartományban lehet. (Feltételezésünk később beigazolódott).

Az emberekben 1 és 4 μm átmérőjű lelkek vannak. (Szavunk: nagylelkű!) Ezek állandó méretek! Az állati lélek nem színes 0.5-1 μm átmérőjű, a növényi csoportlélek szintén.

A testen kívüli élmények eléggé egybehangzó tapasztalatai és az életregressziós kísérleteink is arra utalnak, hogy a lélek közvetlenül a halál után és még később is individuális marad, tehát az *elmúlás pillanatában* nemhogy megszűnne számára minden érzékelési lehetősége, hanem úgy gondoljuk, hogy ezek ilyenkor valahogyan még bővülnek is. A személyiségnek valamilyen furcsa térben és időben *kiterjesztett* dimenzió látása-hallása-érzékelése jön létre ilyenkor.

Ezek után talán nem lesz túlzottan meglepő, hogy a lélek mikroszkóp alatt is megfigyelhető. Az emberi lélek kb. 1 mikron nagyságú színes porszemnyi dolog. Legalább tizenkét színben létezik, de ez a spektrum a látható fény intervallumán bizonyosan túlnyúlik. Vagyis vannak ultraibolya és infravörös színű lelkek is. Alakja érdekes módon szintén legömbölyített ikozaéder alakú. Egy emberi hajszál mellett megfigyelve kb. négyszer kisebb gömböcskének látszik. (Ez az összehasonlító módszer segítségünkre lehet a méret körülbelüli meghatározására). Szeszélyes objektumunk erre a provizórikus mérésre rászoríthat bennünket...

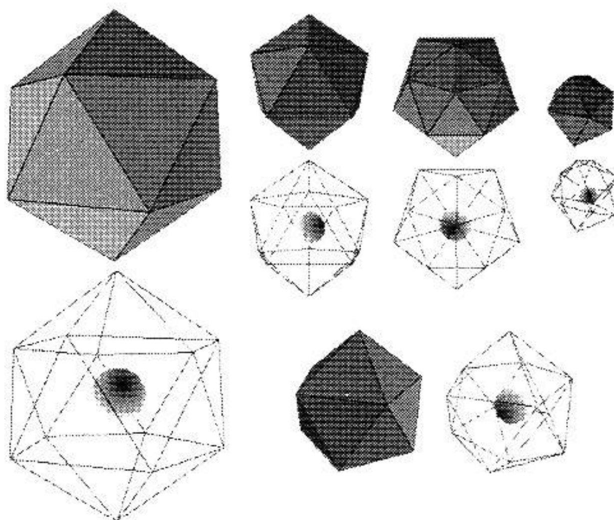
Ezek szerint a lélek űrtartalma: $5.2359 \cdot 10^{-13}$ cm^3
Fajsúlya: $1.375 \cdot 10^{11}$ g/cm^3(!!)

Gondoljunk csak bele! A higany fajsúlya 13.6 g/cm^3!
Akkor a lélek a legnehezebb anyagi dolgoknál is százmilliárdszor nagyobb fajsúlyú!? Ha sűrűségét vizsgáljuk, úgy szintén egy hihetetlen sűrűségi értékről beszélhetünk, amihez képest az anyagi világban található *kemény és szilárd* anyagok csak a vákuumhoz hasonlíthatók. Ezért azután nehéz lenne lelket ketrecbe zárni, hiszen még a Hold tömegén is akadálytalanul 'átsétál'.

Megfigyeléseink szerint felszínét apró pikkelyek borítják és szimmetrikus elrendezésű (a csiga szarvához hasonlítható) rövid kis csápocskák állnak ki belőle. Ezek talán kapcsolódó *interfészei* lehetnek akkor, amikor anyagi testben létezik. Igen gyors önálló mozgásra

képes! Valóban individuális, tehát hívni kell a megfigyeléshez, (bármilyen bizarrul is hat!) meg kell kérni egy kis kollaborációra[2]...

Értelmes viselkedése valószínűvé teszi, hogy nem egy pollent figyeltünk meg, hiszen kérésre néha 'produkálja' is magát... (Így is nagyon ijesztő jelenség egy szkeptikus tudósnak!)

4.1. ábra – A lélek megjelenési formája

4.1. Mi van a lélek belsejében?

Az eddigi gyakorlati tapasztalataink azt jelzik, hogy a léleknek két fő része van. Ikozaéderes rendszerét leginkább a neutronhoz hasonlíthatjuk. Most, hogy elértünk a lélektan valódi érdemi lényegéhez világosan látszik az, hogy miért is beszéltünk annyit dimenziógeometriáról, térről, energiáról, és a részecskék szerkezeti logikájá-

2 együttműködés

ról, hiszen a lélek – az emberi individuum alapja – ugyancsak egy részecske.

Rettenetesen bonyolult belső geometriája és szerkezeti felépítése, belső működési elve egyaránt azon az alapon érthető csak meg, ahogyan azt az előzőekben felvázolt alapelveinkben jelzésszinten feltártuk. Kozmogóniai eszmélésünkben az időforrásokat (dimenzióforrásokat) tettük a körülöttünk kavargó bonyolult világ építő, működtető és fenntartó elemeivé, így itt – a lélek szerkezetének tárgyalásánál – sem használhatunk mást, mint ezeket. Eddigi alapelveink feladására természetesen nincs is szükség, hiszen ha minden eddigi dolog ebből volt, nagyon valószínű az, hogy a lelket is felépíthetjük ezekből az alapelemekből, és – bár belső felépítésében jelentősen eltér a neutrontól – bizonyosan ugyanazok a dimenziógeometriai törvények alakítják ki megfoghatóságát mint a kisebb részecskéket, csak egy másik morfológiai és kvalitatív szimmetria szintjén.

A fénymikroszkóp alatt már 1200-szoros nagyításnál is látszik az, hogy a lélek pollenszerű golyóbisa nagyon aktív belső dinamikával létezik. Él! Ugyanolyan *nyüzsgést* láthatunk benne, mint egy élő sejt megfigyelése közben. Nyugalmi helyzetében a közepén egy éppen érzékelhető *magot* lehet látni, amely arányaiban nagyobb lehet, mint a proton és az elektron esetében fennálló arányok. Ezt a *magot* egy kristályosnak ható 'húsos' övezet veszi körül, és ez parányi térbeli – nyolcszögletesnek tűnő – cellákból áll.

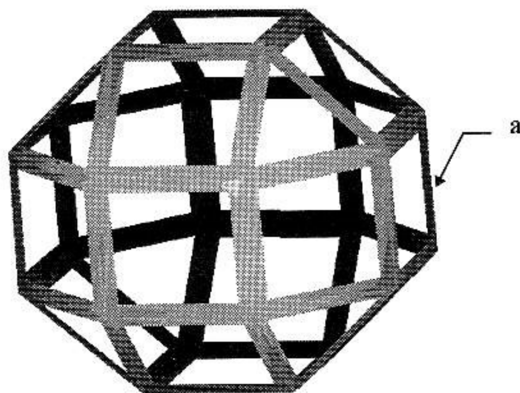
Ilyet ábrázoltunk a 4.2. ábrán

A részecskék, a lélek és az Univerzum tömegének eloszlásában egyaránt megtalálható tömegeloszlási sajátosság szerint a lélek tömegének legalább 95%-a a lélek külső felszínén nyilvánul meg, vagyis egy iszonyatosan erős *anyagból* készült labdához hasonlíthatjuk ezeket. Egy mikronos (már-már makroszkopikus) nagysága ellenére sem valószínű az, hogy a lélek belsejében azt felépítő atomokat találhatnánk, hiszen már az erről való fejtegetéseinkben is jeleztük azt, hogy a lelket önálló részecskeszerű dolognak tartjuk, vagyis úgy gondoljuk, hogy fraktális keletkezése egyetlen részecske-rendszerként léteztet. Térstruktúrái és dimenzióvilága sokkal komplikáltabbak a

félmilliónál is több virtuális dimenzióforrásból keletkező neutronnál. Hozzávetőlegesen megbecsültük (elképzelhetetlen!) dimenzió-forrás számát: ez átlaggörbülettel $1.629 \cdot 10^{23}$-ra adódott. Szóval nem lesz egyszerű a feltárása!

A felszínén koncentrálódott kavargó forrásvilága így a lelket elpusztíthatatlan páncéllal védi, ami bizonyosan nagyon rugalmas is lehet gömbszerű (ikozaéderes) burkolata és belsejében térrácsos, méhsejtszerű információs cellarendszere miatt.

Az információs cellák 64 rétegben veszik körül a lélek központi magját; a tudatalattit. A legbelső rétegnél nyolc cella található. A belső mag is nagyon bonyolult rendszerű lehet, talán sokkal bonyolultabb mint a feltudat, a lélek *protonja*, hiszen itt nem százévnyi, hanem $5000 \cdot 100$ évnyi információ is tárolódni tud. Egy-egy lélekcella lapoldalai 0.8 nm hosszúságúak. Ezt a 4.2. ábrán **a**-val jelöltük.

4.2. ábra – lélek információs cellája

Az információk és az energia tárolásáról pontos ismereteink nincsenek, de annak alapelveiről már sokkal többet tudunk elgondolni, hiszen ha az Univerzum felépítése logikus (és mivel nagyon öreg – és tapasztalt – és még mindig jól működik az egész, ez bizonyosan így van), elvárható, hogy a működtető alaptörvényei is logikusak és következményszerűek legyenek. A következő (5.) fejezetben is erről az

információs alapelvről lesz szó, tehát még többször is visszatérünk erre.

A cellák feltételezett működéséről csak annyit, hogy működési elvüket leginkább az elektronikából ismert késleltető művonalakhoz és a gyűrű-lézerekhez egyszerre lehetne hasonlítani.

Az elgondolhatatlanul magas információsűrűséget a térréteg hullámok longitudinális moduláltsága hordozza. Ez a Hang, Beszéd, Ige stb. ókori szavak értelme. Ezek 10^{-29} méter (átlagos, 'nyugalmi') hullámkövetési távolságaikon semmiféle ember által elképzelhető információsűrűségnél sem szaturálnak.

Egyúttal az a kérdés is felmerül, hogy lehet-e hátránya hihetetlen védettsége és elképzelhetetlen mennyiségű információt hordozó szerkezeti felépítése mellett?

A hátrányra például jelzést ad a baleseteknél fellepő ütközési amnézia. Gondoljunk csak a tömegtehetetlenségére, a már-már fekete lyukhoz hasonlítható hihetetlen tömeg koncentrálódására!

Az agyrázkódáskor kialakuló rövidebb-hosszabb ideig tartó személyiségvesztéstől a kómán át a halálig terjedő intervallum mutatja azt, hogy a lélek részben vagy egészen kiszakadhat az anyagi testtel való kötődési helyéről, és ilyenkor részben vagy egészen megszakad az információs kapcsolata a testtel, vagyis együttműködési rendszeréről kapcsolódó csápjai leszakadhatnak. Ennek egyszerű oka az, hogy hihetetlenül nagy a relatív tömege. Ez egyúttal nagy tehetetlenségi faktort is jelent, így azután már viszonylagosan alacsony gyorsulási értékeknél kitér nyugalmi helyzetéből.

A központi idegrendszer – az agy – mechanikus elrendeződése úgy mutatja, mintha a sugaras ideghálózat célállomása a talamuszban lenne, hiszen minden előprocesszált információ innen indul, vagy ide fut be, és itt – mintha a semmibe veszne – eltűnik a szemünk és műszereink elől. Ennek az agyterületnek a vizsgálata közben sok agykutatóban felmerült a gondolat; fontos hely lehet ez a gumó az agyunk legvédettebb centrumában! Miért is fut ide olyan szorgalmasan minden agyterületről az idegek serege?

Ez egy gátlási központ?!

Az is.

Ez egy információs központ?!

Az is.

Ez egy központ?!

Az. Ez a központ!

Most, hogy négyszer leírtuk azt a szót, hogy központ, elgondolkodtunk azon, hogy köz-pont... Ez a szavunk nem egészen azonos a nemzetközi centrum szó töltetével, nem valódi szinonimája annak. A köz-tudattal és a köz-össég lehet rokon, és amennyiben a rövidített köz helyett közős-t helyezünk elgondolkoztató ősi jelentéstartalmak tárulnak elénk. Ugyanígy érdekes értelmet nyernek a; közős-szellem, közős-szemérem, közős-ősülés, közős-tudat, közős-tudomás, közős-vetítés szavak is. Figyeljünk nagyon pontos fogalmi rendszert hordozó szavainkra!

Egy ütközés természetesen csak a maga körül működtetett anyagi testre olyan veszélyes, hiszen maga a lélek önmagát keltő önmagába zárt létezés, így test nélkül is fennmarad, és így – ilyen testetlen állapotában – hihetetlen bravúrokra lehet képes.

Az ütődés felejtési effektust és sok egyéb malfunkciót[3] is okoz, de (individuális volta miatt) egy idő múlva újra visszatérhetnek az életfunkciót reanimáló tendenciák, és a beteg részben vagy teljesen gyógyulhat. Mi történhet ilyen esetben?

A lélek – amennyiben sikerül régi interfészeivel kapcsolatait helyreállítania – az aggyal ismételten összeköttetésbe kerülve újra működtetni kezdi a test leállt vagy leépült életfunkcióit. Ha ezt csak részben sikerül helyrehoznia, úgy az életfunkciók is csak rendellenes szinten stabilizálódnak.

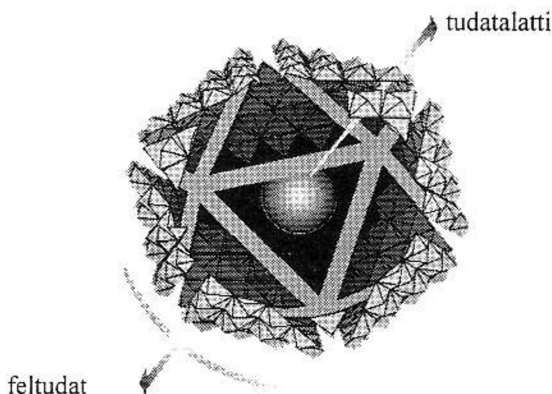
Előfordul ilyenkor, hogy a vegetatív és egyéb életfunkciók úgy mutatják, hogy helyreállt a sérült, de amikor 'észhez-tér' (...) meglepve tapasztaljuk, hogy a nevét sem tudja, és akár mindent elfelejthetett, ami a világgal eddig összekötötte. Ilyenkor az információs cellák időszakos deformációja miatt fellépő adatvesztéssel van dol-

---

3 működésképtelenség

gunk, hiszen ezek geometriai deformációja egyúttal információs torzuláshoz (veszteshez) is vezethet, tehát ez az információ csak újra megtanulással tölthető be a lélek külső struktúráiba. Ezt – a lélek protonját – nevezhetjük feltudatnak, éntudatnak, személyiségtudatnak.

Életünk folyamán ez a számunkra írható memóriaterület – amolyan user (felhasználói) terület. Az összes információk beíródnak még az altudati területre is, ami nem lehet más mint a lélek *magocskája*, az a kis gömböcske, ami a lélek centrumában felsejlik – ami a szentély, vagy a lélek elektronja – ami kötődik még valahová – a nem tér nem időn át. Logikusan csakis az őt létrehozó időfraktális őséhez, kiindulási, megszületési (vezető) halmazához. A szálak innen is bizonyára tovább és tovább vezetnek a fraktális hierarchia csúcsáig. Ezt nyugodtan nevezhetjük Teremtőnek is. Ez az n+1-ik dimenzió, a hordozó, a teremtő, az univerzumok benne csak univerzumocskák.

4.3. ábra – A feltudat (lélekproton) és a tudatalatti (lélekelektron)

A centrumban található lélekelektron információs képességeire nyugodtan rámondhatjuk a korlátlan memória jelzőt, hiszen olyan elgondolhatatlanul hatalmas adatbázis fénysebességű kezelésére képes, amit mai eszünkkel és elgondolásainkkal sehogyan sem lehet az itt található információsűrűségi faktorra jelzőket találni. A ókori fel-

jegyzések szerint 5000 életre elegendő! Az itt rejtetten és védetten raktározott információt nevezhetjük tudatalattinak. Ezt a memóriaterületet főképpen csak hipnózisban érhetjük el. Ilyenkor a regressziót vezető is furcsa meglepetésekre találhat, hiszen itt minden – de tényleg minden – megmarad. A teljesen elfelejtettnek, vagy soha nem tapasztaltnak vélt képek és információk is.

Például egy autóbalesetet szenvedett áldozat gyakran emlékszik az őt eltaposó és cserbenhagyó autó forgalmi rendszámára, színére, típusára, vezetőjének személyleírására! Regresszió közben kikérdezett károsultnak a kritikus pillanatban adhatunk az időt (képet) megállító utasítást is. A századmásodperc így állóképpé változik vizualizációjában, és mint egy fényképről; sok részlet kikérdezhetővé válik. Ezt éber állapotban a kérdezett sehogyan sem tudta (volna) felidézni.

Az emberi értelem kutatása során az elmúlt félszáz év óta a molekuláris megoldások keresése, az agy állományának vizsgálata került előtérbe, és a kutatók az agyfehérjék izomérjeiben (elektromos és kémiai átalakulásaiban) keresték az agyban eltárolt információt. A részletes (latin) megnevezgetés és a morfológiai és molekuláris biológiai vizsgálatok az agy működésére mégsem találtak semmiféle elfogadható magyarázatot. Erről igen széles spektrumban megjelenő kutatási szakirodalomban tallózva is meggyőződhetünk.

Neumann János – neves hazánkfia, a modern számítástechnika atyja – sok évtizede azt mondta, hogy 'az emberi agy nem a matematika nyelvét használja'.

Vagyis ő – aki egyaránt értett a gépi logikához és matematikához is – megérezte azt, amit az agykutatók többségükben nem fogtak fel. (Máig is a gépi logika segítségével igyekeznek megmagyarázni az emberi agy működését).

Mentségükre legyen mondva az, hogy az agy általuk elért, és vizsgált részeiben, az agy kiszolgáló és előprocesszáló részeinél (amelyek az információ kódolásával, előkészítésével vannak elfoglalva) valóban felfedezhetőek a modern elektronikában is megtalálható – logikailag analóg – biológiai objektumok, (például a szemfenék kóder

rendszere) de ezek nem az információ eltárolását, csak szállítását átkódolását és tömörítését végzik.

Az agy a mi felfogásunk szerint egy biológiai elemekből felépült *telefonközpont*, egy roppant bonyolultságú előkészítő és visszaalakító rendszer, ami egy eleddig alig ismert csodálatos kis központocskába – a lélekbe – továbbítja a megfigyelési háromdimenziós (vagyis gátolt, limitált érzékelésű) apparátusunk képi, hangi, szaglási, ízlelési, és bőrérzeti információit, és innen (bizonyos agyterületi autonómia mellett) fogad is vezérlési jelcsoportokat. Ez a – külső – agyterületeket megfigyelve valóban hasonlít a számítástechnikában is alkalmazott rendszerek elveihez, de az a minden képzeletet felülmúló dolog az egészben, hogy mindezt egy parányi, porszemnyi dolog tartja életben, működésben.

Vagyis – ahogyan azt az ősi filozófiák gyakran tanították is – nem a test a lényegi dolog belőlünk, hiszen az információk a kis *fekete (piros, kék, zöld, sárga, lila) dobozkában* találhatók.

Énünk egy porszem. Egy individuális porszem!

Az is igaz, hogy nem azt mondjuk, hogy ujj vagyok, vagy láb vagyok, hanem azt, hogy; ujjam, lábam. Birtokos viszonyban, mint egy kabátunk, vagy cipőnk esetében. Csak teljességében beszélünk magunkról így; ember vagyok, férfi vagyok, asszony vagyok, leány vagyok.

Mivel az emberi testet egy lélekhologram tartja a létezésben, ennek rész szerint nincs is sok értelme.

* * * * * *

Ha regressziónk során (a megfelelő utasításokkal) az előző életébe is visszairányítjuk hipnózisban levő alanyunkat, akkor megtapasztalhatjuk a sokat vitatott dolgot; többnyire vannak neki előző életei! (Nem mindenki láthatja!)

Ilyenkor hasznos, ha nagyon tájékozottak vagyunk a földrajzban, technikatörténetben, haditörténetben, történelemben, népszokásokban, idegen nyelvekben stb., hiszen delikvensünk néha az idő nagyon

távoli szeletébe és a maitól teljesen eltérő szokások világába kalandozik el. Jó és érdemben is informatív kérdéseket csak jó gyakorlatvezető tud feltenni. Nem szabad durván és agresszíven kérdezni ilyenkor. (Ne akarj bizonyságot, akkor megkapod!!)

Nem lenne neked elég baj, ha egyszercsak például azt látnád, hogy trágyahordó sudra vagy Indiában?

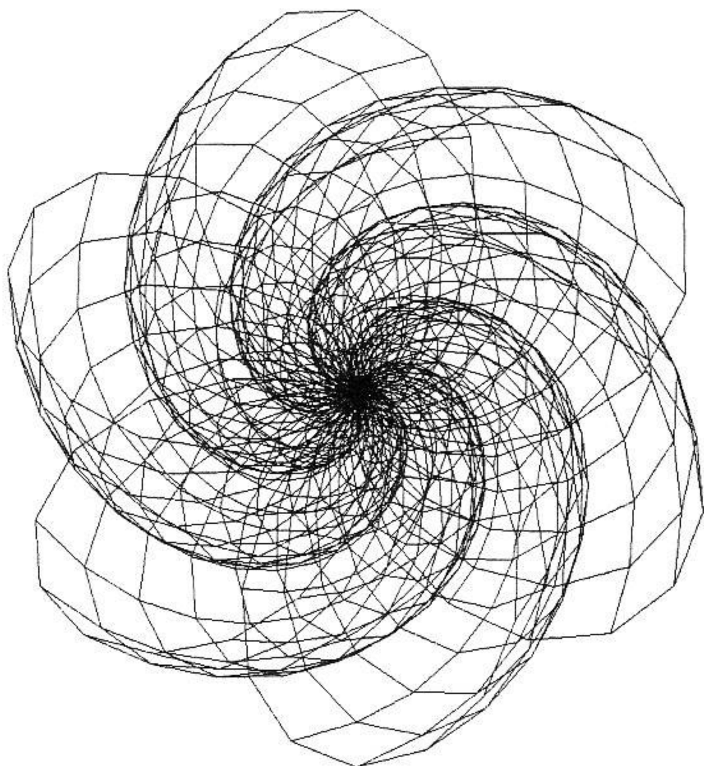
A kérdezésnél a páciens nem itt van az időben, hanem OTT VAN. Ne zavarjuk meg *jópofizással*! Nagyon barátságosan úgy kell kérdezni, hogy az akkor aktuális értelméhez, és az akkori korhoz illeszkedőek legyenek kérdéseink. (Ne hozzuk kellemetlen helyzetbe!) Az irracionális képzelgésnek gondolt álomképszerű részletekről gyakran (később) kiderül az, hogy nagyon is valóságosak és a helyzethez képest nagyon is racionálisak. Amikor megértjük...

Itt a gyakori – a miénktől tágasabb – dimenzióvilágban való kutatás miatt olyan dolgokról is mesélhet alanyunk, ami visszafogott érzékelési rendszerünkben gondolkozva egyáltalán nem, vagy csak nagyon felszínesen érthető. Ilyen információk mesélése esetén figyeljünk, de ne ítéljünk könnyelműen!

Ha valaki – akár nyitott szemmel is – többet lát vagy tapasztal nálunk, ne szóljuk le, hiszen meglehet hogy lelkének a térrel való enyhe aszinkronitása miatt átlát (áthall) a többi téresszenciába vagy a nemtér-nemidőbe. Itt 16 teljesen másik univerzum, térben és időben is eltérő világ, vagy időtlenség és tértelenség uralkodik, (vagyis minden egyszerre, és egy helyen) van. Nincs távol és közel, nincs régen vagy most (esetleg a jövőben) lévő. Ugyanitt van és most!

Gondoljunk csak vissza a tér szerkezetére! Ezért kellett erről ilyen mélységben beszélnünk!

Az egymásba ágyazott téresszenciák kettősfalú időhártyái egy *normális* ember számára áthatolhatatlan elválasztó falként állnak. Nem kétséges számára, hogy a világ annyi, amennyit ő ebből megtapasztal! Reá mondjuk, hogy kötötten racionális. Minden – ezt a szemléletet meghaladó – információt lehetetlenségnek, a bomlott agy téves termékének ítél.

4.4. ábra – A tér forrásainak áthelyeződési rendszere a kettős oktaéderes forrásvilágban.

Az ilyen ember eleinte minden érzékeken túli (meditációs) élményt nagy lelki megrázkódtatásként él át. Ilyenkor gyakran *átesik a ló másik oldalára.* Fanatikus hívővé, vagy a *misztikus ügyek* élharcosává válik. Mindezt a régi (racionális) alapossággal teszi.

* * * * * *

4.2. Az óvodakerítés

Nagyon elgondolkoztató tapasztalat az, – amivel a régi jógával és meditációval foglalkozó írásokban is találkozhatunk – hogy ha egy lélek testen kívüli élménye során elindul valamerre a térben, akkor egyszercsak nekiütközik egy rugalmas, fehéren vibráló végtelen nagy valamibe, és mint a légy az ablaküvegen, hiába kísérletezik a továbbhaladással, nem tudja azt áttörni.

Ha elindul az ellenkező irányba, akkor úgy érzi, hogy hónapokig száguldott a semmiben, de egyszercsak újra eléri a halványfehéren vibráló *falat*, és ezen akárhogyan is erőlködik, képtelen áthatolni. Ezt olyan meditálók is mesélik, akik erről sohasem hallottak, tehát elvileg semmit sem tudhatnak erről.

Vidéki előadásaim során egész közönséggel végzett kísérletek során öreg parasztnénikék is meséltek erről, vagyis úgy néz ki, hogy valóban (mindenkinek) létezik. Vagyis mindenkinek létezik, de nagyon ritkán találkozhatunk olyan egyénekkel, akik ezt a fehér falat – ugyan érzékelik, – de nem jelent akadályt a számukra. Ők is egybehangzóan beszámolnak róla, és arról is, hogy furcsa gumihártyaként élik meg, de ki tudják lyukasztani.

Ők itt nem maradhatnak, hívjuk vissza őket! (Bár mivel *nagy lelkek* fenn tudnak itt is maradni, nem szenvednek károsodást. Ilyenkor a gyakorlat vezetőjének is nagy léleknek kell lennie!)

A nagy lelkeknek a jogai és a képességei is összemérhetetlenül nagyobbak. 'Rangjuk' szerinti szintig juthatnak el. (De ezt ők már nagyon jól tudják maguktól is!)

A falon túl világosságot tapasztalnak, türkizkék világosságot. Itt mássá válik minden! Itt fénynek látják az időt… Tudják (és itt látják is), hogy az egész csinált és működtetett. Kívülről másképpen fest az Elvarázsolt Kastély is!

Itt a téridő idővé, a gyorsulás sebességgé stb. alakul.

Még egy dimenzióval feljebb a mozgás már állás! Ezt elmondani és megértetni már nagyon nehéz, a felsőbb tudást már csak megélni lehet…

Ide képzetlenül távozni olyan veszélyes, mint egy kiscsoportos óvódást ellenőrzés nélkül kiengedni a város forgatagába. Az óvódások is mindenfélét fantáziálnak az őket környező világról, de a világ más. Több is, meg kevesebb is. A kisdedeknek is a szépet igyekszünk megmutatni, a békést, a kellemest, a szeretet különböző megnyilvánulásaira tanítjuk őket. Aki ezt a kezdeteknél elmulasztja, később már nem, vagy alig tudja befogadni és így ennek megélése is lehetetlen a számára. (Mit ér a plüssmaci negyvenévesen!?) Ekkor már infantilizmus.

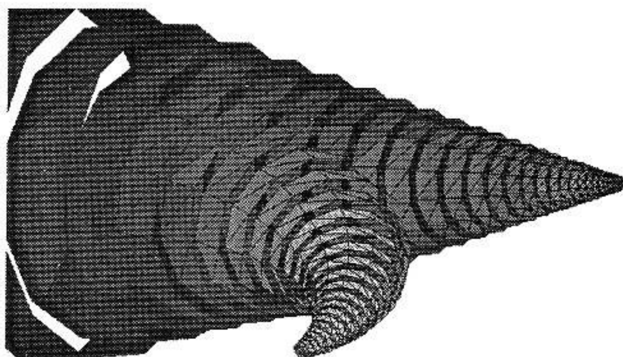
Mindent a maga idejében kell megélni, kipróbálni, és megtanulni.

Ezért a fehér dimenzióhatár, az óvodakerítés. Azon túl már csak a *felnőtt* lelkek mozoghatnak szabadon (de ők sem felelőtlenül).

Célunk a megtapasztalás, de minden újtól félünk. Furcsa lény az ember!

Sokan rettegnek a testen kívüli élménytől, és mégis hajszolják a lehetőségét a megtapasztalásának, pedig aki álmában repül (s ilyet szinte minden ember álmodott már) az sem tesz mást, minthogy egy kis szabadságot vesz ki a testétől.

Az emberek jelentős része hisz abban, hogy az álmai és az élete között szoros a kapcsolat. Nem tévednek!

5. EMLÉKEZHET-E EGY KAVICS?

COLLORARIUM

Az talán meglepő egy átlagember számára, hogy a növények is emlékeznek, de állatok emlékezete olyan hétköznapi a számunkra, hogy ez nem is túlzottan feltűnő dolog nekünk. De vajon emlékezik-e egy kavics?

Nem az összetételének az analíziséből levont következtetésekre gondolunk itt, hanem arra, hogy képes-e arra, hogy megismerjen engem, vagy legalább eltárolja azt az eseményt, hogy elmegyek mellette, vagy a kezembe veszem?

Mit is csinálnak a gravitációs hullámok? Mindenen akadálytalanul áthatolnak! Akkor mitől van a tömegvonzás, meg a többi interakció az egyes objektumok között. Mitől jöhet létre a gondolatátvitel?... stb.

A kölcsönhatásokat a gyakorlatban jól tapasztaljuk, így most arra kell magyarázatot találnunk, hogy ezek a mindenen áthatoló hullámok – amellett, hogy megállíthatatlanok – létrehoznak-e változásokat abban a valamiben, amin átszáguldanak?

A Heisenberg-féle határozatlanság és a logika is azt sugallja, hogy egészen bizonyosan! Ezek a térréteg vagy időréteg hullámok (mindenki válassza ki a szimpatikust, mert mindkettő igaz) a részecskék belső világából örökölt elcsúszott (félspinű, kettős) időfelszínű térrétegeikkel mindent szitálnak a sajátidejük motívumai szerint.

Nem a részecskéket, – mint egészet – hanem azokat a belső szubnukleáris időforrásokat modulálják, amelyek a részecskéket – mint fraktális dinamikus halmazt – a létezésben megtartják. A jelenforrásokat taszigálják. Ezek szimmetria-rendszerét viszont maga a tér tartja a szimmetrikus keletkezés állapotában, hiszen kiindulási geometriája elengedhetetlen az Univerzum fennmaradásához és annak mozgásban tartott működéséhez! (Mert ebben jött létre!)

Igen ám, de az ide-oda szitált időforrások modulációi magukra veszik a többi időforrás táncát is, és a sajátforrásként lesugárzott térrétegeikben szférikusan szerte is sugározzák ezt a hatalmas információs rezgésáradatot a térbe.

Legkisebb szikrámban is ott kavarog, él és hal az egész Világegyetem. (Upanisadok).

Aki ezt érti... Aki ezt érti...

Jön a mentőautó vagy távolodik. Doppler effektus. Kék- és vöröseltolódás. A kisugárzó forrás mozgásától sűrűsödnek, vagy ritkulnak az objektumokat elhagyó gravitációs hullámok. Így azután minden mindenben benne van! Minden EGY. Az Egész egy nagy információs halmaz. Nevezhetnénk egy hatalmas dinamikusan működő, tanuló, és ÉLŐ gravitációs hologramnak, de ha konzervatívabbak vagyunk: nevezhetjük az egészet ISTEN-nek is! Mindenhol van, tapasztal, minden mindenhova eljut benne, mindent megőriz mindenben, és ez a hatalmas halmaz belőlünk ugyanúgy épül, mint egy távoli csillag lakóiból, vagy abból a kavicsból, amivel elkezdtük ezt a fejezetet.

* * * * *

A kavics tehát megőrzi a kezem érintését, és azt is, ha elhaladok mellette. Intelligenciáját most ne határozzuk meg, hiszen még a fejlettebb intelligenciák esetében sem tettük meg ezt a logikai lépést. A mesterséges intelligencia elérhető ábránd, de semmi esetre sem tudunk ilyet létrehozni addig, ameddig nem tisztáztuk magát az intelligenciát!

* * * * *

Folytassuk elgondolásunkat!

Az atomok tehát a térrétegeikkel állandóan 'megüzenik' egymásnak a világból rájuk zúduló híreket, amelyek valóban a teljesség állapotát jelentik, hiszen az éppen 'odaérő' hullámszerű térrétegek longitudinális rezgéseiben az Univerzum minden atomja egyenlő rangban

szerepel. Különbség csak a térrétegek görbületében van, amit a keltő forrás távolsága határoz meg. Ez a jelenség nem gyengül el a távolsággal!! Ezt nevezték – jó hasonlattal – az ókori tudósok Hang-nak...

Nagyon találó hasonlat!

Ha belegondolunk, úgy logikusan arra kell jutnunk, hogy ez az effektus nemcsak a jelent hordozza, hanem a múlt minden – már létezett – atomjának (és gondolatának!) elmozdulásait is.

Ez az oka a kavics emlékezésének. Így már egy kő is tartalmazhatja az élet minden motívumát (ami bárhol létezik vagy valaha létezett) és ezt százezer év múlva is megtudhatjuk belőle. Ez a dolog persze csak logikailag látszik egyszerűnek, hiszen ennek időbeli szelekciója hatalmas műszaki feladat, de már az is szárnyakat ad a gondolatnak, hogy lehetne ilyet csinálni.

Példázatunk kavicsa természetesen az intelligencia legalacsonyabb szintjén leledzik a mindentudás tengerében, hiszen nem igazán manipulatív. Csak 'merev' struktúráival befolyásolja a környezetét. A mindentudás passzív hordozója. Vagyis bármelyik kavics amit felveszünk a folyóparton *a bölcsek köve*!

Egy amőba már mozogni is tud, és ragadozó volta ellenére megjelenik számára a felfedés veszélye és az álcázás igénye is. Ellenfeleinek és áldozatainak is rendelkezésére áll ez az érzékelési lehetőség. A lét hullámai, amelyek nem függenek semmiféle speciális anyagtól vagy szervtől, minden létező struktúra által generálódnak. Az atomok térbeli elhelyezkedése és mozgása a létezők környezetében még jelentős fizikai alakító erővel bír, hiszen itt az atomi alkotórészek által keltett görbült terek görbülete még jelentős, így mozdító ereje is, szervező képessége is logikusan nagyobb. A tárgyakat és az élőlényeket is emanáló (szertesugárzó) komplex-hullámterük övezi, amely minden bennük előforduló atom és fotínó által jön létre, de különböző szinten résztvesz ebben a közvetlen és a távolabbi környezet, az egész Univerzum is. Ez az információ – amely a gravitációs hullámokban terjed – semmiféle anyagból készült dolog segítségével sem állítható meg. Ez a hullám mindenen áthatol, és eközben mindenben

otthagyja a névjegyét. *A szél ami mindenen átfúj...* – mondták őseink.

Ez a – **morfogenetikai tér** – az Éter, ami átjuttatja a falakon a csigák halálsikolyát a galvanométeres növényhez, vagy ezer mérföldről egy tengeralattjáróról is tudósítja a távoli nyúlanyát a fia elpusztításáról, de ez az, amit a gondolatolvasásnál, vagy a gondolatátvitelnél is tapasztalhatunk. Ebből áll, és ennek segítségével marad fenn a létezés is, és ez kormányozza hétfátyoltáncával a világ élő és élettelen létezőit. Ez építi és kormányozza a merev kristályrendszereket és a dinamikusan nyüzsgő élővilágot.

5.1. Morfológia és konverzió

Hogyan lehet az, hogy a növényeken elektromos impulzusokat találunk, pedig nem találunk benne semmiféle idegrendszert?

Ha egy növény szárát úgy vagdaljuk be, hogy sehol ne maradjon rajta egyetlen olyan rost se, amely a szár hosszán végig tudna vezetni egy 'idegi' impulzust, az elektromos reakciók akkor is akadálytalanul kialakulnak! Idegszálakat kerestek a kutatók, de sehol sem találtak ilyet a növényekben. Nem is lenne logikus, hiszen a növény memóriája maga a növény. A gyökereitől a levelei csücskéig. Harcát nem helyváltoztatással vívja az életéért – hanem mérgeket, töviseket, szagokat, ízeket, színeket, stb. alkalmaz, így életmegnyilvánulásai is jelentős eltérést kell hogy mutassanak.

Minden sejtje 'agy' is, így szinte egyszerre érzékeli az őt elérő hullám-információk tartalmát. A reflexiói nem csak elektromos változásokat hoznak létre rajta, hanem jól érzékelhető mozgást is. Valóságosan is összerándul a kegyetlenség érzékelésétől!

De mivel? Hiszen semmiféle izom nincsen benne!

Kornél, a fiam – aki munkámban és az elmélkedésben is gyakori partnerem – (és aki egyébként nem kegyetlen, hanem jámbor természetű) a növényekkel végzett kísérletsorozatunk idején azzal

'szórakozott', hogy a piezós gázgyújtójával keltett szikrával az egyik szobanövényét *kínozta*. A levélcsúcsát szikráztatta.

Úgy vette észre, hogy a növény a szikrák hatására érzékelhetően összerándul. Azért ismételgette a kísérletet, hogy kizárja az érzéki csalódását. Odahívott és megmutatta. Valóban összerezdült a növény. Az érdekes az, hogy már abban a pillanatban is láthatóan összerezdült, amikor még nem is szikráztatta a levelét, csak a gázgyújtó után nyúlt!

Laboratóriumunkban történt egy másik nagyon érdekes dolog. Az egyik szobanövény (croton) nagyon furcsa dolgot produkált!

A Kirlián felvételekhez ollóval levágtuk három levelét, és a gyilkosan nagyfeszültségű térben készítettük róluk a sorozatfelvételeket. A cserepes növény úgy fél méterre állt az asztalon, majd amikor befejeztük a felvételek készítését, feltettem a közeli könyvespolcra.

Reggel nagyon meglepődtem. A növény mind a nyolc megmaradt levelét ledobta. Csak egy ipszilon alakú ágacska maradt a cserépben. (Kis idő múlva újra leveleket bontott, nagyot nőtt, majd kb. két évre rá hirtelen elszáradt).

Most felötlött bennünk a kérdés; odaadta a leveleit, vagy entitását hangsúlyozta? Sokat gondolkoztam ezen.

5.2. Mitől mozdulhat a növény?

Emlékezzünk arra, hogy a növény szárában minden rostot átvágtak, és ez nem befolyásolta az elektromos impulzusok létrejöttét. Ha nincs idegszál – és ilyet a mikroszkópos vizsgálataink során sem látunk – mitől jön létre a villamos jel.

Arra a következtetésre juthatunk, hogy a jelenség nem az idegek szintjén jön létre, hanem valamilyen kezdetlegesebb és ezáltal általánosabb szinten.

Ha valaki díszhalakat tart otthon, ismerheti azokat a kis vízikukacokat, amit élő eleségként árulnak a halai számára. Tubifexnek hívják. Ezek a milliméternyi vastagságú kukackák egy fura kis gombóc-

ba kapaszkodnak össze, és csillószerűen csóválják magukat a dunsztosüveg vizében. Érintsük meg egy pálcikával őket! Igen gyorsan rándulnak össze ettől, úgy , mintha egy lény lennének.

Gyenge elektromos ingerlésre (1,5 V zseblámpaelem) ugyancsak összerándulnak. Nemcsak az érintés vált ki ilyet, hanem a szigetelt műszerzsinórral odavezetett villamos jelre is intenzíven reagálnak.

Én egy kíváncsi ember vagyok. A kísérlet logikai megfordítását is elvégeztem. A kukacok gombócába vezettem egy érzékeny oszcilloszkóp szondáit és megijesztettem a kukacokat. Jól érzékelhető villamos jelet keltettek. Lehet az, hogy ezeknek a véglényeknek a viselkedése összefügg a növények viselkedésével?

Egyetlen egysejtű is összerándul a villamos ingerlés hatására, így a sejtek halmazán is ezt kell tapasztalnunk! Az elektromos jelek a sejtek természetes működése során is keletkeznek, és ilyen villamos jelek speciális eszközökkel jól mérhetőek is a sejtek felszínén és belsejében egyaránt. Ez az elektromos viselkedés lehetett az élet egyik útja (és lehetősége). Gondoljunk itt azokra az impulzuskeltőkre, amelyeket számtalan helyen fellelhetünk az idegrendszerrel még nem bíró élőlényekben is.

Agyunk számtalan ilyen sejtcsoportot is tartalmaz. Ezekből például nagyon sok található a nyúltagyunkban. Innen indulnak el azok az idegszálak, amelyek a vegetatív és a motorikus idegrendszert működtetik. Ezek egy életen át folyamatosan keltik az életben maradás minden szabályozott elektromos jelét, amit az idegszálak a megfelelő szervekhez vezetnek. Ennek folyamata nem olyan egyszerű, mint egy villanykapcsoló ki és bekapcsolása, amivel egy villanydrótban szabályozzuk az elektronok áramlását, de a megértéshez használhatjuk az analógiát.

Az impulzusokat gyártó sorozatvető sejtek érdekes módon topológiai elmozdulásokkal – jellegzetes alakváltozásokkal – lüktetnek abban a ritmusban, ahogyan az impulzusokat generálják. Nagyon valószínű, hogy éppen ez a fizikai elmozdulás generálja az idegek számára állandóan szükséges jeleket!

Nagyon durva hasonlattal a piezokristályokhoz (és egyéb elektrétekhez) is hasonlíthatjuk a dolgot. Ha ezeket deformáljuk villamos jelek keletkeznek rajtuk, ha viszont villamos jeleket vezetünk rá, úgy ettől deformálódnak (vagy rezegnek). Vagy; ha egy tekercsbe mágnest dugunk, kivezetésein elektromos impulzus jelenik meg, és megfordítva; ha villamos jelet kapcsolunk rá ettől megmozdul a tekercsbe helyezett mágnes. (Piezó lapocska van a zenélő karórákban, és a tekercs mágnes elven működnek például a hangszóróink.)

Itt akkor nem az lehet a legfontosabb kérdés, hogy mi mozdul a sejtben, és nem is az, hogy hogyan generál az elmozdulás villamos impulzusokat. Ezek könnyen megtudhatónak látszanak. A valódi kérdés az, hogy; mi (készteti) mozgatja a sejtet az impulzusok ritmusára, mert a villamos jelek bizonyára ENNEK a mozgató hatásnak a melléktermékei lehetnek. (Az elektromos rájában, vagy az angolnában nincsen akkumulátor!)

Elmentünk volna egy fontos életet kormányzó jelenség mellett? Meglehet! Aki mindig csak felfelé tekint gyakran elbotolhat. A jelenségeket figyeltük és nem mélyültünk el abban a lényeges gondolatban: Mitől ketyeg az egész?!

Vegyületek átalakulási ciklusait figyeltük, és minden kérdést a molekuláris biológia útján igyekeztünk megmagyarázni, (akkor amikor még az elektronok keringését, vagy a mozgást sem tudtuk megérteni. Ezt is azzal igyekeztük megmagyarázni, hogy az atomok egyre kisebbek lesznek, velünk és a mérőrendszereinkkel együtt, ezért ezt nem is vehetjük észre. Az anyagi részecskék ebben az elgondolásban állandóan zsugorodnak, és innen nyerik a mozgásban tartó energiát.

Ha a részecskék tekegolyók lennének…

Ha ezek a filozófusok ismerték volna a tér szerkezetét, (hiszen A. Wheeler akkor ezt már régóta publikálta!) úgy ki sem ejtettek volna ilyet a szájukon. Ha a részecskéket is, akkor erre nem is gondoltak volna.

Állandóan vissza-visszatérünk a kozmogóniához, mert a dolgok alapja ez, és akkor a pszichológia valódi kulcsai is ide vannak elrejtve! Hiszen mi nem a lélek megnyilvánulásait kívánjuk most megis-

merni, hanem magát a lelket. Itt nem viselkedési megnyilvánulásokat és szokásokat kell megismernünk, mert az csak a repülőnap árnyjátéka a földön.

5.3. Meddig tart az agyunk?

A kísérleteink azt sugallják, hogy az, amit a tudatunknak gondolunk, csak áttételesen kapcsolódik a megfogható, anyagi dolgokhoz. A lényeg valahol sokkal mélyebben van elrejtve!

Ez a testen kívüli *lelki szemmel való* látás esetében olyan megdöbbentő, hogy még foglalkoznunk kell a gondolattal!

Első látásra két dolog lehetséges; Vagy az agyunk olvas a benne is jelen lévő közelről és távolról érkező hullámokban, vagy a lélek szintjén teljesen függetlenek az érzékeink az általunk ismert érzékszerveinktől. Lát, hall, érzékel.

Az első esetben az agyunkat elérő 'n' dimenziós hologram – a morfogenetikai tér – szállítja hozzánk az információt, és ezt az agyunk olyan módon dolgozza fel, hogy mi valós élményként tapasztaljuk meg a lehetetlenül ható 'testen kívüli' állapotot. Ez akkor az agyunk egy elfelejtett szolgáltatása lehet, amit most újra felfedezni vélünk?

Bizonyos, hogy van ilyen, vagy hasonló 'elfelejtett' szolgáltatása is az agyunknak, de az ott, – a mindenkori helyszínen- összerakott és ott is látható 'testünk' élménye óvatosságra int bennünket a kérdés ilyen leegyszerűsített értelmezésének elfogadásánál. Ugyanezt a kételyt látszik alátámasztani az is, hogy a regressziós (az előző életekben tett) kirándulások során teljesen különböző testeket látnak a kísérleti személyek, olyanokat is, ami 'ébren' eszükbe ágába se jutott volna. Másneműek, más a bőrük színe, más a termetük. Otthonosan mozognak a mai eszüknek teljességgel ismeretlen közegben, családi kapcsolataikat és barátaikat is ismerik itt, és mindenkiről tudják, hogy ki is az, hogy is hívják, kijük nekik az illető, mik a szokásai. (Tiszta sci-fi, hogy sokan óriásinak, vagy nem földi embernek

(másmilyennek) látják magukat, és ilyenkor először őszintén megrémülnek a saját régebbi testük látványától!)

Jelenlegi életében csökött fantáziával megvert delikvensek félelmetes intelligenciával – és néha idegen nyelveken is folyamatosan beszélve – nyilatkoznak, nem szólva arról, hogy történelmileg ismeretlen és ismert adatokkal is szolgálnak, melynek során pontosan megneveznek szokásokat, uralkodókat, tartományokat, régi – már csak a történészek által ismert régenvolt városneveket – és ezek többnyire azonosíthatók is. Mindezt teszik úgy, hogy mai életükben ezekről teljességgel tájékozatlanok. (Például nem érdekli őket a történelem, nem beszélnek idegen nyelven, sohasem utaztak távolabbra stb.)

Külön érdekesség, hogy néha régen feledésbe merült nyelveken is folyékonyan beszélnek ilyenkor!

Néhány csalót el lehet képzelni, de ezerszám... ez bizonyára nem reális feltételezés. A lélek tényleg vándorol!! (Ha ez nem lenne igaz, akkor Jézus sem térhetne vissza *másodszor* Megváltó gyanánt!)

Az emberiség fele alapvetően hisz a reinkarnációban, és az egyszeri feltámadást is jelentős keresztyén milliárdok remélik vagy remélték. Dogmatikus elvetését ma már nem olyan mereven hangoztatják. Én úgy gondolom, hogy a reinkarnáció gondolatának keresztyén eltörlése az eredeti vallási tézisek erejét jelentősen csorbították, hiszen a lélek hegemóniája a tét, és a szemet szemért, fogat fogért hatalmi értelmezése, logikája egészen más tartalmat nyer ezzel. Nem azt a nagyon is világi megvalósítást jelenti ez, hogy valamiféle földi bíróságnak kell ítélkeznie e szellemben, és nem is az Isten ítéletét jelenti ellenünk, hanem azt, hogy a következő leszületésünket (mert mi ítélünk magunk felett) ebben a szellemben kell megválasztanunk! Ha nem, hát várunk és várunk, ameddig erre rá nem szántuk magunkat.

Ennek a gondolatmenetnek sokkal emberibb a tartalma, és visszatartó ereje sem gyengébb a téves világi elképzeléseknél. A regresszió alatt meg lehet találni ezt a felvállalási és élet előkészítési szakaszt is a páciensekben, (bár néha nagyon nehezen hozzáférhető).

A halálbüntetés léte vagy eltörlése nem nagyon befolyásolja a gyilkossági statisztikát, hiszen a tett elkövetése a morális korlátjait

elvesztett elme megnyilvánulása, és nem jellemző az emberre általában.

Lepénzelt, érdekelt, vagy csak egyszerűen eltévedt amerikai pszichiáterek véleménye szerint a filmipar egyre aberráltabb filmjei a rosszra való késztetésnek a leegyszerűsített levezetései. Képtelen butaság! Az ember mintákat utánoz. (Lásd reklámfogások.)

Azért kenem a kencét, vagy veszem a fogkrémet, mert a ragyogó és sugárzó TV sztár is azzal maszatolja magát minden félórában a harsogó mosolyú reklámfilmen. Ez nem zárja ki a termék valódi értékes vagy értéktelen voltát.

DE: Egy sokmilliós reklámkampány sem garantálja a minőséget!

Sok felkapott kenőcs okoz bőrkiütéseket, vagy egyéb bajokat!

Az egyik olasz 'világmárkát' jelentő vermutról kiderült, (miután a hazai bortermelők megfigyelés alá vették), hogy a milliószám palackozó cég sehol sem vásárol a vermutjához bort. Pancs az egész! Rizsből, mazsolából, cukorból és élesztőből pancsolják!

Ezután a kis kitérő után térjünk vissza gondolati világukhoz!

A lélek valami más. Nem feltűnő, nem világít, nem ad hangot, ritkán láttat jellegzetes – vaksi szemünknek is egyértelmű – jelenséget.

Az oxigénről mindenki elhiszi hogy van ilyen, hiszen a kémiában tanultunk róla és kísérleteket is láttunk vele. Itt van előttünk és mégsem lenne egyszerű egyetlen oxigénatomot a kezünkbe venni és analizálni. (Mindenki számára hozzáférhető, primitív módszerekkel). Ezt még egy sokkal hatalmasabb zsírmolekulával sem tudjuk megtenni.

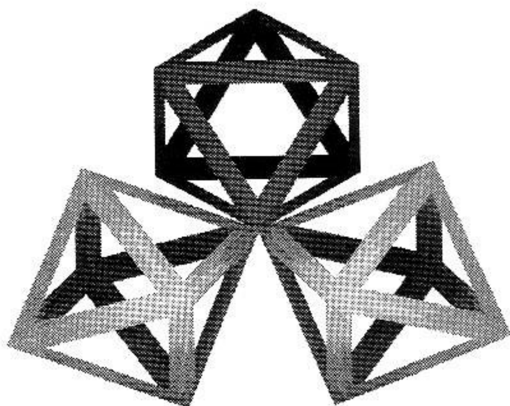
De nagyon gyanús, hogy az állatok mégis látják! Gondoljanak csak a kutyára és a házban meghalt gazdájára!

Lehet hogy csak beképzeltek és figyelmetlenek vagyunk?

A majomról kiderült, hogy egészen egyszerűen (a szemével) **látja** a röntgen sugarakkal 'megvilágított' környezetet! Mi már az ibolya utáni fényt se látjuk! (De mégsem állíthatjuk azt, hogy a fény csak a vöröstől az ibolyáig létezik csupán.)

Mindent három dimenziós módon igyekszünk kétvállra fektetni, de a bennünket körülvevő világ ennél bizonyosan komplikáltabb. A megtapasztalható része is legalább 2x16 dimenziós. Logikusan ez is

szimmetrikus és így kell lennie egy paritását kiegészítő (számunkra ma még csak néhány jelenség formájában megtapasztalt) antipódusának. Ez lehet – a szintén 2x16 dimenziós – antitér. Amint erről már beszéltünk. Ezek egymást nem nélkülözhetik, vagyis evidens az, hogy 5+5 forrás generálja ezt a 64 (+ 2 teremtői dimenziós) nagyon komplex teret, ahol Világidőnek tulajdonképpen a tér-hipertér, illetve az antitér-antihipertér felváltott keletkezési ritmusát nevezhetjük.

5.1. ábra – Tér és két hipertér forrásrendszerei

5.4. Honnan eredt az ókori tudás?

Sok ezzel foglakozó szakirodalmat tanulmányoztunk át, és különösen a régebbi írásokban olyan konkrét strukturális leírást is találtunk, ami arra enged következtetni, hogy ennek tudománya nem a leírótól származik, hanem médiumi tanításokból, ahol az Univerzum vezető szellemi intelligenciái írnak hosszú írásokat erről a problémáról. Erre csak az első és felületes feldolgozás után legyintettem rá, mert amikor komolyabb kritika alá vettem a dolgot, kiderült, hogy a leírások mögött olyan hihetetlen bonyolultságú matematikai appará-

tus is lapul, amit egy lüke képzelgő még egy mai vezető tudós felkészültségével sem hozhatna létre.

Itt a mai számítógépeink is kevésnek mutatkoznak, és a látszólag badar (gyakran rejtvényes) szövegek koherens logikai elemekkel éreztetnek egy káprázatos tudású világot. Itt nem csak a lélekről, hanem az anyag legfinomabb szerkezetéről, alapelveiről és az Univerzum hierarchiáiról, szerkezetéről, a hipertérről és az abban való közlekedésről is találtam elképesztő írásokat. Aki írta (jobban mondva aki az író kezét vezette) sokkal többet tud nálunk mindenről.

Ez csak abban az esetben nyilvánítható lehetetlenségnek, ha elvakultan hiszünk az emberiség kozmikus elszigeteltségében, vagy a konzervatív evolúciós elképzeléseinkben.

Utalunk itt arra, hogy:

A búzának (és sok egyéb tápláléknövényünknek) csak távoli rokonai élnek a Földön, de az általunk használt fajok ősei Földünkön sehol sem találhatók!

3500 éves ősi kínai jóskönyvben egyértelmű módon felleltem az oktális számrendszert, de azzal a pikantériával, hogy olyan műveletek nyoma is megjelent itt, (paritásvizsgálat) ami bizonyosan fejlett számítástechnikai ismeretekre utal!

A Védák űrhajókról, repülőgépekről, atomfegyverekről írnak.

Szibériai kutatók ősállatkoponyákon lézerfegyverektől (!?!) származó gyanús kerek pörkölődött szélű lyukakat találtak. (Moszkvai Múzeum)

Sokezer gyanús jel utal arra, hogy minden másképp lehetett, mint a történészek bigott Grimm-meséiben.

Az agyról azt a hasonlatot olvashatjuk az óindiai Prasna upanisadban:

...ahogyan a folyók a tengerbe sietnek, s tengerbe jutva megszűnnek, mert nevük és alakjuk eltűnik, és egyszerűen 'tenger' lesz a nevük, ugyanúgy ennek a Látónak a felsorolt tizenhat része a lélekbe siet, és a lélekbe jutva megszűnik; nevük és alakjuk eltűnik, és egyszerűen 'lélek' lesz a nevük. Ez nem oszlik részekre és halhatatlan.

Erre vonatkozik a vers:

Mint kerékagy a küllőket, úgy fogja össze részeit
a Lélek; ismerjétek meg, hogy a halál ne érjen el
(Vekerdi József fordítása.)

Aki ezeket leírta, az messze előttünk járt! Annak a tudósnak az agy alapelve olyan tiszta volt, hogy akár versbe is szedhette letisztult gondolatait.

Mit is jelent az üzenete?

Folyó → idegi ingerfolyam

Tenger → az agy hologramja → Lélek.

Ameddig egy látó, halló, szagló, egyensúlyi, érző, ízlelő idegszálon halad az idegi impulzusfolyam, addig saját elnevezése van (mint egy folyónak). Útja végén egy lavinamolekula tereivel az agy hologramjához perturbálódik, és teljesen elveszíti elektromos jellegét is. Itt már az *információk tengerébe* jutott, majd a lélek archívumába kerül az agy előfeldolgozó hálózatán. Az előszelektált információ végcélja a lélek. Ez nem a gondolatok összessége. Az itt halmozódó információk feladata kettős. Az értelmet kell működtetniük és az adatgyűjtést folytatni – a rendszer fenntartása számára fontos események felszínen tartása mellett, – valamint ezeknek a birtokolt (tanult) információknak optimális és gyors használatbavétele a test fenntartása és megvédése érdekében.

Egyszerűbben: a háromdimenziós anyagi egyedet működtetni, táplálni, és védeni kell. Ezenközben tanulni és tapasztaltatni és közvetíteni az egészbe.

Az élet célja, a küzdés maga! – írja Madách Imre az 'Ember tragédiája' c. művében. Ez a dolog csak akkor tűnik olyan öncélú dolognak, ha semmit sem értünk az egészből. Ez a látszólag felesleges cél akár az öngyilkosságba is kergetheti az értetlent. Minek élek, ha csak kínlódhatok a végéig?!

Egy alga léte is az egészet gazdagítja. Megtapasztalásai – ha értelmetlen ismétléseknek tűnnek is – előre viszik az EGÉSZ tapasztalatait, hiszen az arányok és az eltérések tudománya csak a nagy szá-

mok törvénye alapján hozhatja meg törvény-szerű döntéseit és következtetéseit. Életének – melynek során már a puszta létével is az Univerzum információit halmozza – ahol pusztulásának is jelentős információs értéke van. Nemcsak a ma szokásos értéke van (oxigént termel, új anyaggá szintetizál stb.) hanem mint a Gaia-halmaz eleme a bioszféra tudati funkciójának is fontos része.

Hogyan is lenne akkor egy ember léte felesleges! Egyetlen ember sem az!!

De miért kell szeretetben és a természethez simulóan élnie? Miért nem tehet azt amit csak akar? Hiszen a Biblia azt írja, hogy Úr minden felett, az Isten neki adta Földet mindenestől!

Ez igaz! De rossz királya volt!

Mert egy algánál sokkal nagyobb a morfogenetikai térben a szerepe. Értelme, és szeretete vagy gonoszsága sokmilliárdszor manipulatívabb mint egy egysejtűé és ezért olyan jelentős az elmék szinkronizált gondolkodását az emberség irányába kormányozni. Ez az emberi faj fennmaradása szempontjából is fontos, de egy általunk nem is ismert (és mért) 'elaljasulási' küszöbérték átlépése a kozmosz intelligenciáinak beavatkozását vonhatja (vonja) maga után, hiszen transzcendentális szennyezéssel árasztjuk el kozmikus környezetünket, – annak békéjét és kialakult rendjét, – feltartóztathatatlanul veszélyeztetjük szellemi szennyáradatunkkal!

5.5. Az együttrezgés és a példa veszélye

Azzal is pusztítunk, ha kegyetlen és vérengző történeteket árasztó krimi, horror, vagy akciófilmjeinket bámulják a Föld lakosságának milliárdjai. Itt csatornánként is százmilliók agya rezgi szinkronban (!!) ugyanazt az emberi érzéseket megfertőző aberrált agyrémet!

A videomagnó – az agyi aszinkronitás miatt – kissé veszélytelenebb. De a gyermekek (vagy a szomszédság) lelkének így is méreg. Jó lenne a gonosz varázslatából felébrednie az emberiségnek és vegyük végre észre, hogy potenciális gyilkossá formáljuk gyermekein-

ket. Hiszen már az óvódások is 'meghalásost és megölésest', tömegmészárlást játszanak! Kerepelnek a gyermekek és a felnőttek fegyverei. Gyakorolj fiam, jó gengszter lesz belőled?

Így a hullahegyek látványa szinte megszokott dolog. A gyermekek többnyire felkelnek a 'játék' után. Hacsak nem a papa ellopott stukkerje volt a játék. Ezerszer láthatta a filmekben, hogy hogyan kell csőre tölteni és használni a stukkert. A vér most nem profi 'művér' lesz, és a 'meghalásos' is valódivá válik. Talán fel sem fogja, miért a lesz utána olyan nagy felhajtás? A Rambó is így csinálta. A történet ezerszer megtörtént már a valóságban!

Mire gyermekeink felnőnek, kialakul bennük a kézenfekvő megoldás. Lőni kell! Ezt épeszű ember nem gondolhatja egészséges ösztönfejlődésnek. Az 'oktatófilmek' már elözönlötték Európát. Már minden műholdas csatorna telített ezekkel, de sajnos a mesefilmek is! A TV csatornákat megvették az amerikai érdekeltségű cégek. Most állítsátok meg az agresszív filmeket! Nem beszélni kell róla, hanem csendesen abbahagyni.

Hozd divatba a természetet, a természetest, a szeretet ábrázolását, az emberséget és a jóságot, az összetartozást és a családi béke melegét. Munkád a bűnözési statisztikán jól mérhetően fog visszajelezni! Szállj ki az ördögi mókuskerékből, mert már te is félsz az utcán! Holnapra gyengébb és öregebb leszel a mai énednél. (Felnőnek az általad 'kioktatott' fiatalok, és úgy fognak eltaposni vagy szitává lőni, ahogyan az oktatófilmjeidből tanulták! Profi módon és hidegvérrel!)

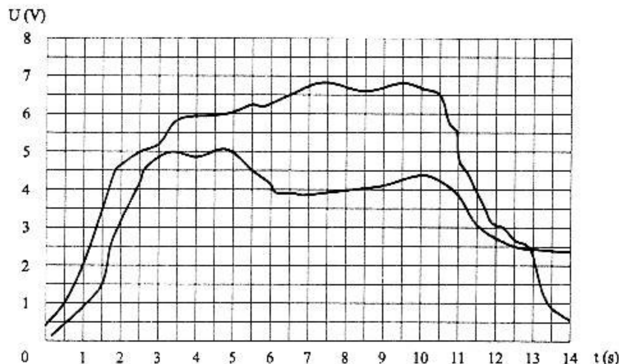
ZÁRD BE A PALACKOT, AMEDDIG MÉG LEHET!

6. MIRE JÓ AKKOR AZ IDEGRENDSZER?

Ionvezérelt és elektronikus adattitkosítás

Azt már tudjuk, hogy az idegrendszer elektromos jelekkel operál, és érdekes módon az idegi impulzusok ugyanabba a nagyságrendbe esnek, mint a számítógépeink jelei, csak ezek az impulzusok 'másképpen' impulzusok. A szervezet másféle jeleket használ az izmok működtetésére és megint másféléket a látásnál vagy a hallásnál. Mindenhol a legjobb megoldást választotta!

Az izmok vezérlését tartósan szinten maradó 'egyenárammal' oldotta meg. Itt a kívánt igénybevételhez mérten igényelt DC szint (egyenfeszültség) generálódik a vezérelni kívánt izomcsoport molekuláris átalakításához. Itt az áram hatására egymásba csúszó molekulák létrehozzák az izomcsoport összehúzódását.

6.1. ábra – Az izmokat vezérlő impulzus

Az egyenáramszerű tartós izomvezérlő impulzus használata miatt a statikus igénybevételt sokkal rosszabbul tűrik az izmok, mint a dinamikust. (Pedig ilyenkor gyakran összemérhetetlenül nagyobb munkát fejtenek ki.) Az oka az ionkészlet kimerülése lehet, hiszen az

elektromos jelek mellett komoly szerepet játszik a kémiai interfészek működtetése is.

A jelhermetizáló elvnek ez egy másik komoly trükkje, hiszen a mindenhol gravitációs hullámokat használó kiindulási elvek ezzel a módszerrel újabb előnyös lépést jelent a lassú, de *hipnotizálhatatlan* ioncserélő és áramoltató módszer. A titkolhatatlan időhullámok helyett alkalmazott – lassabb és tökéletességében messze elmaradó – korpuszkuláris módszerek (elektromos jel, kémiai jel) bevezetésével a külső befolyásolhatóság mértéke jelentősen csökkent, és így az individuum szeparációja nagy mértékben növekszik. Hiszen a 'nagy tömegű' részecskék alkalmas manipulációjára lenne szükség, ami összemérhetetlenül nehezebb, mint a nyitott memóriák *hipnózisa.*

Az izmok működése során tejsav termelődik az izomrostokon, és ennek túlzott felgyülemlése váltja ki a mindenki által jól ismert izomlázat. Ez a folyamat az izom fáradásához is vezet, és ilyenkor a tejsav (egészen az elszállítódásáig) kellemetlen hatást fejt ki. Fáj az izmunk és rosszabb esetben már csak nagyon korlátozott teljesítményre képes.

Az érdekes az, hogy a használaton kívül került izomcsoport teljesítőképessége is rohamosan csökken, és meglepően rövid idő után sorvadásnak indul. A sokat használt izomköteg viszont megszaporodik. Ez a jelenség arra mutat, hogy keletkezése és pusztulása is nagyon dinamikus valami.

Ilyen jelenség a csontjainkban is zajlik. Folyamatosan építő és lebontó sejtek egyaránt működnek benne.

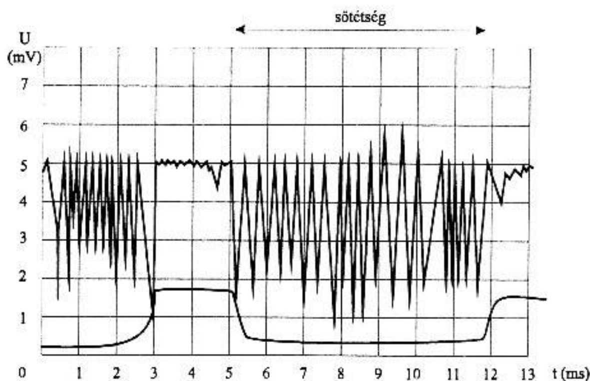
Organizmusunk sejtjei is születnek és pusztulnak. Vagyis: Minden dinamikusan épít és bont, ami az élettel kapcsolatos.

Ha jeláramról beszéltünk, tudnunk kellene, hogy az áram a forrástól a forrásig szokott áramlani. Vagyis áramkörben. Erről keveset beszélnek a szakírók. Ez pedig fontos lenne!

A fejezet elején az izmok *egyenáramszerű* vezérlőjeleiről meséltünk, (mert azért ezek is változnak, csak tartósak!) amelyek olyan hosszúak és intenzitásúak, ahogyan egy-egy izmot megfeszítünk. Az

izom összehúzódás még a bőrfelületre vezetett impulzusok hatására is létrejön. Sok ilyen fizikoterápiás módszert ismerhetünk.

Ha megvizsgáljuk a szem idegi impulzusait, akkor itt már egészen más jellegű impulzusokat találhatunk. A jelformák a meredek billenésű kapcsoló áramkörök jeleihez, a túlvezérelt erősítő jelátmeneteihez hasonlatosak. Egy egyszerűbb rovarszemnél olyat mérhetünk, hogy az összetett szem megvilágítatlansága esetén az idegszálon keskeny (negatív) impulzusok sorozatát találjuk, amelyek akkor kezdenek megszűnni, amikor a fényérzékelő sejteket fény éri. Lényeges itt a szomszédos sejtek világos-sötét viszonya, és az ebben a faktorban beálló hirtelen változás is.

6.2. ábra – Rovarszem vezérlőjele

Az emberi szem éleslátási mezejét is egy a mozgásokra és változásokra sokkal érzékenyebb 'udvar' veszi körül. Ez a 'változást érzékelő tartomány' nagyon is lényeges szerepet tölt be az élet megőrzése során, hiszen a mozgás nagylátószögű érzékelése minden élőlénynek lényeges az őt fenyegető támadások időben történő felismeréséhez, hogy ezek ellen a váratlan események ellen még ellenlépéseket is tehessen.

Egyébként furcsa – és nagyon elgondolkoztató – az ember szemének felépítése! A látósejtjeink nem a legfelső sejtrétegben vannak, hanem lejjebb. Ez optikailag rossznak tűnik. A polip szemének elren-

dezése sokkal praktikusabbnak látszik, mert itt a látósejteket a felszínen (a szemfenéken) találjuk.

Kérdések és kérdések, feladatok és feladatok. A kutatások kecsegtető eredményeket hoznak, és szépen halad a megértés útján a dolog, de sokkal intenzívebb alapkutatási tempóra lenne szükség!

6.1. Evolúció kontra teremtés

Ha eszünkbe jut az, hogy a halál utáni élményeknél és a testenkívüli élményeknél – és ilyet százszámra éltek meg az előadásaim hallgatói is – mindennek semmilyen jelentősége sem volt! Hátrahagyták a testüket mint egy levetett cipőt, és ennek ellenére tovább láttak és tapasztaltak, hallottak és gondolkoztak. Ilyenkor a vakok (!) is látnak. (Olyanok is, akiknek sohasem lehetett semmiféle látásélményük!)

A 'lelki szemeikkel'!

Sok *extraszenz* 'csak' ennyit tud, és mivel ilyenkor belelát a tárgyakba is, sőt tapasztalatától függően bele is tud hatolni, például meg tudja nézni egy lezárt doboz belsejét is. Ezt egy tapasztalatlan szkeptikus nagyon nagy megrázkódtatásként éli meg, hiszen dogmatikus materializmusa sehogyan sem engedi meg számára ennek megértését. Csoda!...

...de csodák pedig nincsenek!...

Mostanában sok ilyen talajt veszített tudóssal találkoztunk, aki a tapasztalata és tudása dogmatizmusa között őrlődik. Ők dilemmáikat sehogyan sem tudják számukra is elfogadható képletekbe önteni. Pedig a világ logikus!

De gondoljunk csak vissza a lélek sűrűségére és arra, hogy a *szilárd és áthatolhatatlan* páncél milyen híg semmi ehhez képest! Varázslat? Nem.

Gondolkodjunk el a testen kívüli tapasztalatokról, hogy – mivel ekkor jól megszokott testünket egy laza libbenéssel elhagyjuk – a testünk valami más miatt szükséges! Miért kell akkor a test, ha úgy is

nyugodtan tovább látunk, gondolkodunk, érzünk, hallunk – sőt! – többet látunk és tapasztalunk mint benne! Miért?!

Azért kell, mert bizonyos dolgokat csakis ilyen testben tudunk megtapasztalni, megtanulni?

Azért tettük újra ezt a kis *spiritiszta* kitérőt, mert a spirit és a corpus kapcsolatát nem tudtuk volna érdemben vázolni.

Van egy nagyon is szuper-anyagi lelkünk, és miután egy sokkal kezdetlegesebb (de azért nagyon csodálatos és tökéletes) alrendszert kell működtetnie, erre egy anyagi működtető hálózatot kénytelen használni. Érzékelési struktúráit is ehhez kell igazítania, így egy fantasztikusan *cizellált* és finom szervezettségű hálózathoz kell kötődnie.

Vezérlési és végrehajtási rendszerében mindent biológiai módon kell felépítenie, és itt a lét és fajfenntartás minden problémájára gondolni kell.

A látszólagos sérülékenység ellenére uralkodó faj – az ember – bár sokmindenben hasonlít az őt körülvevő állatvilág egyedeinek bizonyos tulajdonságaira, mégis egészen bizonyos, hogy genetikailag nem ezektől és nem is egy közös őstől származik. Az emberiség genetikai vonalát hat férfire és egy nőre sikerült a genetikusoknak viszszavezetni, de kutatásaink arra utalnak, hogy valójában 24 őse volt az emberiségnek. 12 férfi és tizenkét hölgy. Ezek egy párra vezethetők vissza.

Viszont: a neandervölgyi ősember agytérfogata ugyanúgy 1450 köbcenti körül van, vagyis nem tér el jelentősen a mai ember agytérfogatától. (Turgenyev: 2112 g, Anatole France: 1017 g súlyú aggyal élt).

Hol itt az evolúció?!

Darwin úr sem gondolta olyan komolyan ezt a dolgot, mint felhevült követői! Elméletének bevezetőjében ő is teremtés logikájaként emlegeti az evolúciót, csak ezt már nem illik idézgetni...

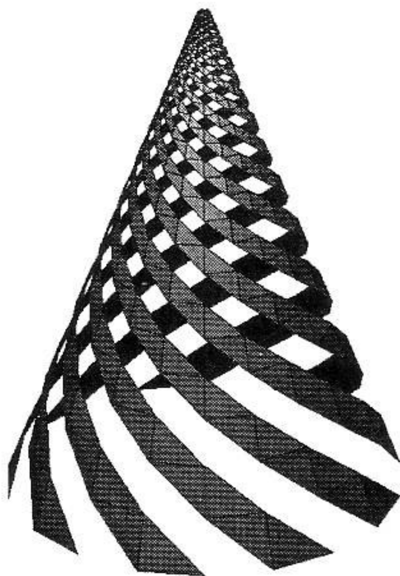
A korszerű materialista evolúciós elmélet nagyon is ingatag bizonyítékai pedig elférnének egy íróasztalon. Néhány szánalmas – talán egy kihalt állatfajtól származó – fosszilis csontmaradvány...

Ha a mikronnyi porszemre gondolunk, akkor érthető, hogy miért bizonyult zsákutcának az a feltételezés, hogy az értelem fejlődését az agy barázdáltságában kell keresnünk. A szekciók során bölcseink agya gyakran sokkal barázdálatlanabbnak bizonyult, mint néhány teljesen agyament bolondé.

Mellékesen meg kell jegyeznünk azt, hogy a delfin agya sokkal barázdáltabb az emberi agynál. Az értelmi különbségeket feltételezhetően az emberi agyban egyedülálló kiépültségű halmazok közötti (horizontális) ideghálózat biztosíthatja.

Vagyis (nézeteink szerint) nem az agytérfogattól és nem is az agyfehérjék elrendeződésének barázdáltságától függ az intelligencia hányadosunk, hiszen nem is az agyfehérjénkkel gondolkodunk, érzünk, látunk és hallunk! Elmentünk a megoldások mellett?! Pedig papoltak nekünk a régi bölcsek valamiféle lélekről. Hebehurgyák lennénk?

Hogy ezt egy mérlegtől kell újra megtudnunk…

7. TOVÁBBI TUDOMÁNYTALANSÁGOK

Semmitranszpelláció

Könyvünk elején a teljesség kedvéért felvetettük a lélek létének és nemlétének a kérdéseit, bár vizsgálataink, regressziós, testen kívüli élmény, és traszpellatív tapasztalataink alapján nem kétséges előttünk a lélek – mint fizikailag is megfogható objektum – minden kétséget kizáró létezése. Ezt látszik igazolni fizikai megfigyelése, lemérése is.

Az agy részletes vizsgálata során még sohasem sikerült tisztázni azt a lényeges kérdést, hogy az életünk során felgyűjtött rengeteg információ végül is hová halmozódik. A lélektan által újabban leírt jelenségek és ezek közül is a testenkívüli és a klinikai halál állapotában eltöltött idő alatti élmények – és az ezt feszegető tudományos kutatások – mutatnak valami igazán *újat*, ami arra utal, hogy az emberi lélek a testtől eléggé független létező, aminek – centrális – transzindividuális része akár sok milliárd kilométerre is eltávolodhat az ember testétől, és ezzel az emberi élet egyáltalán nem szakad meg, bár a lélek központi magja nem tartózkodhat korlátlan ideig távol a testben maradt külső – az agyhoz kötődő – fenntartási rendszerétől. Két-három óra elteltével a test erős lehűlése (fázás) majd nagyfokú élettani collapszus[4] figyelhető meg. Egy gyakorlatlan európai ember számára itt a határ. Komoly edzések után (keleten) egy hónapig is fel tudják függeszteni a jógik az életműködésük normális szintjét. Ilyenkor akár egy hónapra el is temethetik őket, azt is túlélik.

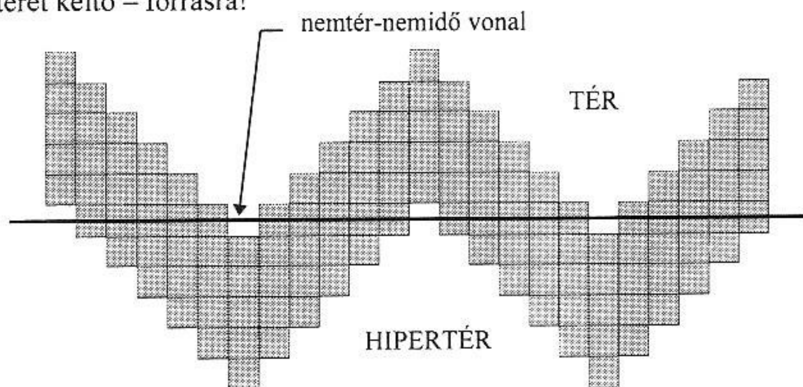
A médiumi riportokat figyelve úgy tűnik, mintha mozgását a fénysebesség nem korlátozná. Gyanús, hogy úgy mozgását, mint információs átvitelét és folyamatos léteztetését másképpen kell elgondolnunk. Nem a Descartes féle geometriából is ismert szűkített szemléletben, hanem egy nagyon dinamikus téridőben, amelynek hullám

---

4 összeomlás

(létezési) szünethullámai is dinamikusak. A tér esszenciális hullámai közötti nem-tér nem-időben.

Dimenziógeometriai ismereteinkből gondoljunk vissza az öt – a teret keltő – forrásra!

7.1. ábra –Dimenziólépcső, a források (5) vándorlása a tér és hipertér között

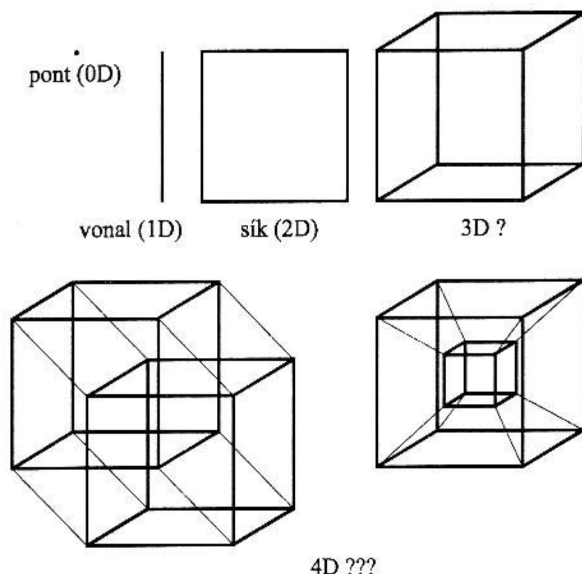
Ezek 60:35 arányban tartózkodnak a térben, vagyis azalatt a 1 dimenzióideig nincs is tér! Itt ilyenkor csak a hipertér uralkodik. Terünk dimenzióforrásai 0, 1, 2, 3, 4, 5, 5, 5, 4, 3, 2, 1, 0, 1, 2, 3, 4, 5, 5 dimenziós hullámszerű teret generálnak. A hullámzó dimenziószám ad magyarázatot a *para* jelenségek jelentős részére. Úgy tűnik, hogy megfigyelési eszközeink eléggé fantáziátlanok, hiszen nem is érzékelik az Univerzum jelenségeinek jelentős és lényeges részét.

A lélek testenkívüli megtapasztalása gyakran kerül az értelmetlen fantáziálás címkéjű skatulyába, hiszen az ilyen élményről elmesélt kitárulkozott dimenzióélmény a megrögzött harmadik dimenziós szemmel vizsgálva valóban zagyvaságnak hat! (Egy sík dimenzióvilág embere sehogyan sem tudná elfogadni azt, hogy a síkot el is lehet hagyni!)

Gondoljuk végig azt, hogy hogyan értetnénk meg vele a gömböt vagy a kockát. (Ennél komplikáltabb térbeli dolgokról nem is beszélve). Hogyan írnánk le neki például a magasugrást?

Mi sem értjük! A harmadik térkiterjedést már hibásan magyarázzuk!

Pont – vonal – sík. Eddig jól gondoljuk. Szerintünk a kocka (mint a harmadik kiterjedés érzékeltetője) már hibás elgondolás. Így azután a hiperkocka elképzelése – a negyedik térkiterjedés érzékeltetésére – úgyszintén téves.

7.2. ábra – Mai elgondolás a dimenziókról

Most válik fontossá az, hogy egységes szemléletünket használjuk. Ezért kezdtük ezt a könyvecskét a dinamikus dimenziószemlélet ismertetésével.

A fenti ábrával próbáltuk érzékeltetni azt, hogy hogyan is hullámzik terünk dimenziószáma, vagyis éppen melyik és hány térforrás terében létezik megtapasztalt világszeletünk. Hiszen – mint az ábrából kiderül – a miénkkel párhuzamosan további téri (és hipertéri) világok is léteznek velünk egyszerre, velünk párhuzamosan, csak érzékszerveink korlátozott (leszabályozott, letiltott) volta miatt – normális állapotban – csak egyetlen téresszencia érzékelésére vagyunk képesek.

Így vannak kitalálva érzékszerveink.

A fenti dimenziólépcsőket szemlélve láthatunk egy furcsa szünetet a dimenzióforrások létezési ábráján. Ez nem jelenti azok forrásainak megszűnését, csak azt, hogy ilyenkor a források a hipertérben tartózkodva léteznek. Ez a *dimenziószünet* a Nem-tér Nem-idő állapota a térben.

Itt valahogy hihetetlen sebességgel mozog a lélek magja. A fénysebességgel negyedórásra kiszámított út megtételéhez ugyan szükséges néhány másodperc – vagyis nem végtelen a sebesség! – de ez sem több tíz-tizenkét másodpercnél. A kísérleteink során olyan is előfordult, hogy a vizsgált személy egy félreérthető, (vagy meggondolatlanul kiadott?) verbális parancsra a galaxis egy távoli pontjáig távozott. Idejutását közvetítette és ez már jónéhány percig tartott.

Az innen adott *helyszíni közvetítése* egy kisebb méretű még név nélküli (egyenlőre lakatlan) bolygóról szólt. A dolog érdekessége a hatalmas távolság ellenére fennmaradt gyors és hibátlan verbális kapcsolat. A távolság következtében a kapcsolatnak – a sok fényévnyi távolság miatt – nagy mértékben le kellett volna lassulnia. De nem lassult le számottevően.

(Itt célzottan az Univerzum egyik vezetőjéhez küldtük. A 'malőr' abból adódott, hogy Ő éppen ezen a távoli bolygón tartózkodott.)

Amennyiben az időben küldözgetjük a médiumunkat, akkor is megfigyelhető az a jelenség, hogy az időben nagyon távoli (és közelebbi) ugrások megtételéhez is szükséges némi idő. A megérkezéseket a médiumok furcsa, jellegzetes szuszogásokkal kísérik.

Néhány érdekes esetben a médiumok a távoli helyszínre való megérkezésükről is beszámoltak. Ilyenkor azt is elmondták, hogy a megérkezésük után a lábuktól felfelé terjedően (ritkán felülről) elkezdtek összerakodni. Már van lábam, térdem, derekam, vállaim, kezeim, és mostmár a fejem is kialakult… és most… mostmár megérkezett a… szemüvegem is!

Vizsgáljuk meg ezeket a megfigyeléseket!

Úgy tűnik, hogy maga az utazás szinte időtlen gyorsasággal történik, és az idő főképpen a médium virtuális testének felépüléséhez és lebontásához szükséges. Ez személyenként közel azonos idő. További

érdekesség, hogy ilyenkor a testüket (egybehangzóan) golyócskákból, köröcskékből állónak mondják, amelyet a megérkezéskor alulról látnak összerendeződni, és a megszokott testükhöz hasonlóvá kialakulni.

A médium ruhája is a médiummal utazhat és a közvetlen személyes tárgyai is gyakran vannak vele ilyenkor.

A médiumok által közvetített beszélgetések időnként olyan magas színvonalat ütnek meg, hogy könnyen hihető, hogy nem ő találja ki ezeket. Az is kiderül ilyenkor, hogyha a médium csalni akar (feltűnési viszketegségben szenvedő személy), hiszen ilyenkor érdemtelen hétköznapi szinten igyekszik megtartani a beszélgetés fonalát. Ne bántsuk meg ilyenkor, de *hozzuk vissza*, mintha semmit se vettünk volna észre. Értelmes, de hipnábilis médiumokkal végezzük ezirányú kísérleteinket. Ne akarjunk semmit se bebizonyítani ezeknél a *channelling* kísérleteknél, akkor megtaláljuk a megfelelő kapcsolatteremtőket.

Ha azonos entitáshoz küldünk más-más médiumot, akkor ő – nem kis meglepetésünkre – kérdezi az új médiumon át (aki ebből semmit sem sejt), hogy miért küldtél most mást... Egy-egy ilyen elejtett félmondat a bizonyíték arra, hogy egy valódi intelligencia van a 'vonal' túlsó végén.

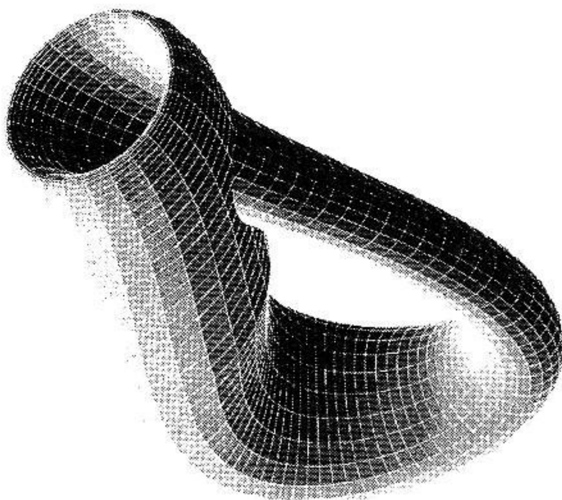
A meglepő és néha felkavaró közlemények ellenére sem szabad minden így nyert közleményt készpénznek venni, hiszen sok megtévesztési kísérlettel is találkoztunk, és a médiumokon át megnyilatkozók gyakran alig tudnak többet az embereknél. Csak a legfelsőbb intelligenciával érdemes kapcsolatot teremteni.

Mindenesetre érdekes és elgondolkoztató jelenséggel állunk szemben, amit letagadni, vagy teljesen értelmetlen dologként kezelni nem szabad, hiszen gyakorlati munkánk során sok segítséget nyújthat. *Bárkivel* kerülünk így kapcsolatba, ne vegyük többnek mint egy átlagos emberi beszélgetést, amely lehet bölcs vagy megtévesztő. Lehet igaz vagy hazug. Életünk során hasonlókból merítettük a tudásunkat is. Hiszen ott is találkozhattunk bőrkötésű sületlenségekkel, és szegényes formában megjelent mélységes emberi bölcsességgel.

A mai kor modern atomfizikája jól ismeri már az időtlen sebességgel lezajló jelenségeket. Ilyenekkel az atomok világának kutatása közben is találkoztunk már. Ilyenkor nem fénysebességgel terjedő effektusokkal találkoztak a kutatók, hanem az információ terjedés minden eddigi törvényét semmibe vevő *végtelen* gyorsaságú jelenségekkel!

Ez a megfigyelés jelzi azt, hogy az a tér és idő nélküli *dimenzió szünet* bizonyára létezik, és az anyag jelenségei ide, ebbe a furcsa 'semmibe' is vezetnek. Nem kell misztikus felfogás a dolog megértéséhez, bár a *misztikus* irodalom is beszél (súg) nekünk – öntelt utódoknak – valami hasonlóról. Természetesen nehéz kiválogatni itt a búzát az ocsútól, de figyelmünket erre is fordítanunk kell.

Amint írtuk már, az elektron szimmetriarobbanása kelti a protont és a proton kelti újra az elektront. (Gondoljunk itt a furcsa felületű Klein-palack geometriájára)!

7.3. ábra – Klein-palack

A lélek szimmetria-robbanása sem épülhet másmilyen logikára. Külső felszine kelti a belső magját és a magja kelti a külső felszínét.

(Ez az alapelv az egész Univerzum teljességére is igaz lehet.) Így nem határtalan a téridő, csak nagyon nagy. Talán azt is gondolhatjuk az egész Univerzumról, hogy lényegében nem más, mint egy hatalmas részecske...? Meglehet!)

Úgy fent mint lent...

Visszatérve eredeti fejtegetésünkhöz említsünk meg még egy megfigyelést.

A testen kívül utazók egyöntetűen beszélnek egy ezüstszálszerű valamiről, ami összeköti őket a testükkel, amit *elhagytak*. Mi is lehet ez?

A részecskék időfraktáljához hasonlóan a lelket is egy dimenziógeometriailag értelmezhető jelenség tarthatja a dinamikus létezésben.

Az együtt keletkező elektron-proton pár így örökösen egy közös világot tart létezésben, amelyben akkor is fennmarad a kauzális (okszerű) kapcsolatuk, ha az elektron elhagyja a protonja belsejét. Ezt semmiféle más módon nem lehet elképzelni, csak úgy, hogy forráselemeinek egymást keltő léte időtlen gyorsasággal ugrik át a létezés egy számunkra eddig figyelmen kívül hagyott közegén (mondjuk inkább; közegtelenségén).

A fenomena által létrejött mellékjelenséget mi elektromos töltésnek éljük meg, vagy írjuk le.

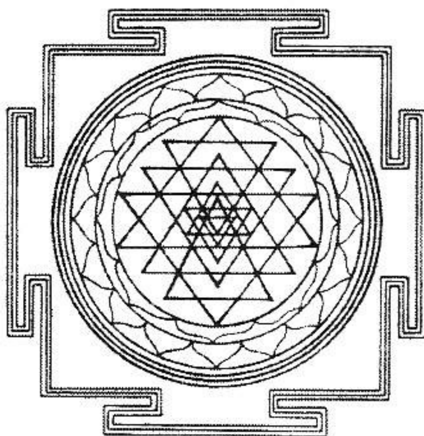
Az igazi érdekesség az, hogy ezek a testen kívüli megfigyelők látják ezt az időtlen semmin át vezető valamit, amit a misztikus irodalom fluidszálnak nevez. A kérdésben teljesen tájékozatlan médiumok is leírják. Kérdezik, hogy; – Mi volt az az ezüstös valami, ami összekötötte őket a testükkel?

Ezek a megfigyelések sokat segíthetnek az atomfizikusoknak is a filozófiailag is megalapozott atomi világ kidolgozásánál, de a kozmogónia makrojelenségeinél is hasznosíthatjuk őket (ha nem zárkóznak e tudományok az elefántcsont tornyaikba), hiszen az egyik helyen (lent) megértett dolog talán segítség lehet egy makrojelenség megértésénél is (fent).

A szálaknak logikánk szerint oda-vissza kell vezetniük, feltételezhetően nyolc oda és nyolc visszafelé vezető dimenziószálról lehet itt szó. Ugyanígy a proton és az elektron esetében is.

Amit nem tudunk megmagyarázni az az, hogy miért látszik a semmi fonala ezüstszínűnek, és egyáltalán; miért látszik a semmi szemével / tudatával a dimenzió hiánya, miért élhető meg mégis a haladás, a távolság, a mozgás és a perspektíva?

Nagy vagy kicsi, távol vagy közel, most és örökké. Ezek a fogalmak szerintünk más töltetet kapnak majd a közeli jövőben. Sok lesz a dolgunk.

8. HOLOGRAFIKUS KOMPARÁCIÓ

A tanulás alapelvei

Adategybevágósági effektus

Nagy utat tettünk meg, és közben érintettünk néhány *rázós* témát is. Valljuk be; nem egyszerű az a világkép amelyből egy kis kóstolót kínáltunk, de mindenesetre érdekes és új lehetőségekkel kecsegtet használata, hiszen ez a nagy egyesítés ábrándját is karnyújtásnyira közelítette.

Semmi kétség, nagyon messzire jutottunk a pszichológia 'hagyományos' tananyagától, de egyúttal új utakat is nyitottunk az egységes gondolkodás és a megértés felé. Ennek a gondolatmenetnek a szellemében folytassuk hát 'kitörésünket', mostmár a tudati jelenségek magyarázataival.

Amikor számítógépeinkben az *intelligenciát* próbáljuk utánozni – (de egyéb esetekben is) – azt csináljuk, hogy valaminek a (tárgy, élőlény, jellegzetes mozgás) felismerését igyekszünk minél tökéletesebb szinten megvalósítani. Ez nem más, mint egy adathalmaz összehasonlítása egy másik adathalmazzal. Pontosabban van egy vizsgálandó adathalmazunk és ezt egy hasonló halmazokból álló makrohalmaz egyes tagjaihoz hasonlítgatjuk az egybevágóság reményében. Ilyenkor az számít eredménynek, ha egy azonos, vagy nagyon hasonló halmazt találunk. Ez a *felismerés*, az jelenti azt, hogy megtaláltuk a keresett halmazt.

Itt különböző egyezési százalékot határozhatunk meg, attól függően, hogy mennyire pontos egyezésre is van igényünk a halmazok egyeztetése során.

Ez adategyezési komparáció, vagy maszkolás.

Mi is történik ilyenkor egy számítógépben. Jó közelítéssel úgy írhatjuk le, hogy korlátozott (limitált) számokat hasonlítunk össze korlátozott számokkal. Bájtonként, szavanként stb. összehasonlítunk egymással a számítógépünk memóriájában tárolt részmennyiségeket, és ezeknek részleges, vagy teljes egyezéséből vonjuk le következtetéseinket.

Ezt úgy is megtehetjük, hogy egy a dinamikus memóriában tárolt halmazt hasonlítgatunk egy például mágneslemezen tárolt nagyobb halmaz elemeihez.

Még leggyorsabb gépeink is nevetségesen lassúnak tűnnek ilyenkor, és mesterséges intelligenciánk nem okosabb egy éti csigánál. (Csak lassabb).

Ennek az az egyszerű oka, hogy egy-egy ilyen művelet elvégzése során rengeteg (akár teljesen értelmetlennek tűnő) részműveletet is el kell végeznünk. Így az átlagos felismerési idő a felismerni kívánt dolgokkal arányosan (néha aránytalanul) nő. Minél több dolgot szeretnénk felismerni, annál nehezebbé válik a dolgunk, hiszen minden alkalommal addig kell keresgélnünk egy hatalmas adatbázis adatai között, ameddig a kívánt egyezésre rá nem találunk.

Ennek meggyorsítására sok módszert eszeltek ki a programozók, de ezek a felismerő robotmemóriák így sem nevezhetők igazából okosnak. Pontosítva: buták mint a sár.

A kutatók (és gyártók) persze ódákat zenge(t)nek legújabb és legokosabb modelljeikről, de ez vajmi kevés az elszomorító valósághoz mérve. A természettől (a teremtéstől) még sokat kell tanulnunk. Alázat és munka!

Az önhitt nováciusok mindig azt gondolják, hogy; *most lepipáljuk a természet alkotásait*, és megannyiszor rá kell jönniük, a szabadalom valahol már régóta védve van (csak az sokkal tökéletesebb és átgondoltabb az övéknél).

A megismerés sokban hasonlít a lemeztektonikához. A mozgás állandó, és egy-egy elakadás nem jelent tartós megállást. A feszültség halmozódik, és annál nagyobb lesz a földindulás, minél tovább késik az erő felszabadulása. Ha sokáig késik, akkor a legveszélyeztetettebb

területek is gazdára lelnek, hiszen feledésbe merül a veszély. Eppur si muove[5].

8.1. Bölcselet és a valóság

A pszichometria tudománya nagy súlyt fektet a reflexek vizsgálatára, és következtetési rendszereit gyakran erre az alapra igyekszik ráépíteni. Instrumentális módon igyekszik kétvállra fektetni az intelligencia kérdéseit, és főképpen Pavlov kísérletei óta ezen az úton igyekszik közelebb férkőzni az agy működési elveinek a megértéséhez.

Az Intelligencia Quofitiens (IQ) mámorában élők azt gondolják, hogy a lexikális tudás és néhány eléggé bárgyú logikai teszt használata valóban mérhetővé teszi a bölcsesség faktorait?

Az az érzésünk, hogy a Föld legnagyobb bölcsei (valódi bölcsei) siralmasan leszerepelnének egy IQ-teszt alkalmával, és Arisztotelészt, vagy Platónt ennek alapján a gyenge kezdők táborába sorolnánk.

Vizsgáljuk meg!

A történelmi kérdéseken simán elvéreznének, hiszen nem a miáltalunk kieszelt történelmi felfogásban éltek, hanem a saját valódi szemléletükön. Ők megélték az ógörög történelmet és nem nálunk tanulták. Válaszaik így gyakran ‘elfogadhatatlanok’ lennének.

Az ókori filozófiát sem a mai utódok gyenge szemlélete szerint értik, vagyis csinálták és nem a mai szemléletben válaszolnának, hiszen nem a mi könyveinkből tanultak.

Az évszámaik gyakran eltérőek lennének.

Az eseményekről valódi információkkal is bírtak, így nem a mi lexikonjaink adatai szerint válaszolnának a kérdésekre.

Még értették az atomfizikát.

---

[5] És mégis mozog a Föld.

A mai kapkodásunkat lenéznék, hiszen aki kapkod, az lever valamit.

A logikai analízis alatt egészen mást értettek.

...és így tovább...

A baj abból ered, hogy az, aki sokat tud, az több mindenre gondol. Annak a világ más. Nem az adatok papagájszerű ismételgetése jelenti a gondolkodást, hanem sokkal nagyobb adatbázisával és intuitív következtetési rendszerével bölcsebb konklúziókra jut, mint az az ember, akit egy hatalmas lexikonhoz hasonlóan igyekeztek *megalkotni* tanítói, de a konzekvenciák megalkotásának terén sajnos nagyon járatlan.

Ma leginkább azt az embert gondolják bölcsnek, aki zenei, irodalmi és tudományos téren már annyira sznob, hogy akár a Révai nagylexikon adathalmazát is felülmúló precizitásával idéz bárhonnan és bármiből.

...Ha a bölcsesség lexikálisan megtanulható lenne, akkor sok lenne a bölcselőnk... De nem az! Bölcsnek születni kell.

8.2. A quintlokális interferenciák és a felismerés

Az érzékelés és a tudat viszonya

Vegyük példának a bilokális recitáció manapság olyan népszerű megjelenési formáját az audiovizuális oktatást!

Jó felismerésen alapszik.

Megtalálhatjuk benne az analógiát Pavlov kutyájának viselkedésével is, tehát a modern lélektan oly sokat emlegetett megfigyelései szerencsés módon indultak el, csak – miután nem értették az agy alapelveit – nem lehetett általános értelmezését kialakítani ezeknek a megfigyeléseknek.

Hogyan is tanulunk a kezdetben? Csecsemőkoruntól?

Mutatnak nekünk egy tárgyat, és mondanak hozzá valamit. Például anyánk mutat egy szőrmacit és azt mondja; maci, itt a maci.

Egy idő múlva – mikor hangképző szerveinken már valamennyire uralkodni tudunk – megpróbáljuk a maci láttán kimondani a szót, amelyet a látvánnyal együtt tanultunk; ma-ci.

A környezetünk lelkesedéséből (visszajelzés) arra következtethetünk; kísérletünk sikeres volt!

Mondhatnánk leegyszerűsítve, hogy ez az audiovizuális oktatás kezdeti formája, és ilyenkor a maci hangképe és a maci szemünkön át érzékelt képe – mint megtapasztalás – együtt egy *maci nevű* fogalommá teljesülve íródik agyunkba, de a dolog azért ennél kissé bonyolultabb! Hiszen további érzékeink is aktívan részt kívánnak venni ilyenkor a megtapasztalásban. Megfogjuk, megrágjuk, megszagoljuk, meghallgatjuk a macit, és mikor kitartásunk erősödik, megkíséreljük megismerni a belsejét is. Mi lehet benne? Miért hasonlít az élő formai másására, miért nem ad olyan hangokat, miért más a szaga, miért nem mozog úgy, mint az igazi?

Ezt az igényt igyekeznek kielégíteni (egyre rafináltabb szinten) a játékgyártóink.

Az audiovizuális oktatás (régebben szemléltető eszközök) sikeres, jobb hatásfokú megértési-megjegyzési mutatói jelzik, hogy agyunk milyen alapelvek szerint működhet. Kezdjük hát innen.

A megértés bázisinformációja az *ösztön*-ként ismert örökölt tudás. Azt mondja erről a mai tudomány, hogy ezt génjeinkben hordozzuk. Állítását nem bizonyítja. (De olyan jól hangzik, hiszen illeszkedik a 'hivatalosan elterjedt' örökléstannal általánosan elfogadott tézisekkel).

Ilyen tudást az állatok is hordoznak, ezt az állatlélektan széleskörű megfigyelései is alátámasztani látszanak. Ha van lélek, akkor nem lehet kétséges az, hogy az információt nem a gének, hanem ez a géneket is vezérlő valami kell hogy hordozza. A lényeg az, hogy *van ilyen* és az elvek megértéséhez egyenlőre nem túlzottan fontos maga az információhordozó mibenléte.

Az ösztön tehát egy velünk született információhalmaz, amit – a kialakuló és egyre fejlődő / fejleszthető – képességeinkhez mérten azonnal használni tudunk. Erre az *alapszoftverre* építjük azután a környezet által megtapasztalt és számunkra jól-rosszul interpretált információs halmazát. Ez a tudati réteg erős késztetéseket kiváltó alaptudást hordoz, amelyet nem a tudat feletti adatbázis tart működésben, hanem egy – romolhatatlanabb, mélyebb – szélesebb, az idők során megszerzett tapasztalat.

Mivel a lélek létét egészen a legutóbbi bizonyító erejű kísérletek félremagyarázhatatlan meglétéig tagadni próbálta a korszerű tudomány, az ösztön tagadhatatlan információs bázisának a halmaza így átkerült a gének birodalmába. Hiszen a tudomány ezidáig minden örökléssel kapcsolatos dolgot ebbe a skatulyába igyekezett beleszorítani. A génekben persze nem talált olyan vegyületeket, amelyek ekkora információs halmaz célirányos átörökítésére alkalmas lehetett volna, így köntörfalazás lett a magyarázatokból. A kémiai variabilitás (molekuláris izomerek) rendszere ugyanis nem ad magyarázatot az élő anyagok információs özönének káprázatos jelenségeire. Ennek bizonyosan a testi mivolthoz van sokkal több köze, vagyis a gének nem a spirituális, hanem az animális rész kiszolgálására bírhatnak döntő fontossággal.

Hiába a genomok nagyon magas variációs száma, ez még mindig nem látszik alkalmasnak arra, hogy maga a korporális struktúra az ösztönök roppant bonyolult és sokrétű megtapasztalási információit átörökítsék. Ezt most gondolatilag bízzuk – az egyenlőre fekete dobozként kezelt – lélek hullámelméletileg magyarázható adattárára.

8.3. A fény mint hullám

Fázisperturbált halmazok

A holográfiában ismerünk egy nagyon tanulságos jelenséget, amely egy halmazból kiválaszt egy részinformációt.

Egy gépelt oldalról készítünk egy hologramot. Egy referencia fénysugárral megvilágítva a filmünkön előhívás után megjelenő kavargó interferenciákból tisztán és térbelileg megjelenik a gépelt oldal képe. Érdekes az is, hogyha kettévágjuk ezt a holografikus filmet, akkor mind a két felén át megláthatjuk a gépelt oldalunk térbeli képét, csak halványabbá válik a képünk.

Amennyiben egy – a gépelésünkben szereplő *a* betűről is készítünk egy hologramot és ezt – maszkként – az egész oldal képét ábrázoló filmünk elé helyezzük, úgy – nagyon elgondolkoztató módon – az egész oldal képén csak az *a* betűk 'világítanak', emelkednek ki. A furcsa hullámszűrő aktívan kiválasztja ezeket. Persze más betűkkel és bonyolultabb alakzatokkal is ugyanúgy meg lehet csinálni ezt a csodát.

Például sok matchbox autócska közül kiválaszthatunk egyet, vagy egy körkörösen (sokféle szögben) elhelyezett alakzatból kiválasztódik a megfelelő szögben álló minta. Mindez természetesen *azonnal*, fénysebességgel történik meg.

Ez a jelenség talán súg nekünk a lélek és az agyunk együttműködése során fellépő információs báziskezelés jellegére?! Logikusan csak ehhez nagyon hasonlatos jelenségről lehet szó, hiszen a részenként való gépies összehasonlítgatás nem látszik járható útnak.

Gondoljuk azt; hogy az öt domináns (háromdimenziós) érzékelési rendszerünkön beérkező adathalmaz a maszk és a lelkünk tartalma az oldalt jelentő hologram. A felismerés csak annyit tesz, hogy minden hasonló együtt (több érzékszervünkön át) és külön (egy érzékszervünkön át) való megtapasztalásunkat rendelkezésünkre állítja.

Ez a felismerés persze még nem igazi *gondolkodás*, csak egy tárgy vagy folyamat részben vagy egészen való azonosítása. Tudom, hogy ez az a valami, amire azt mondogatták, hogy *plüssmaci*.

8.4. A tudat repetíciós késztetései

Tudatpanelek. Unalmas és érdekes ember

Repetitio est mater studiorum. Ismétlés a tudás anyja; mondogatjuk, és úgy invokációs, mint cselekvési tanításunk során az ismételgetéssel és a gyakorlással operálunk, (ami szintén csak ismételgetés). Itt kihasználjuk az emberi agy ismételgetésre való alapvető késztetését, hiszen a tanulási folyamat egyúttal utánzás is. Szónak, hangzásnak vagy mozdulatnak az utánzása, melynek során egy komplex cselekedet épül fel kisebb vagy nagyobb halmaz formájában.

Mennél nagyobb a tudatunkban az előfordulási aránya egy-egy cselekedetei vagy verbális információt ábrázoló tudati hullámhalmaznak, annál rövidebb az 'elérési ideje' is, hiszen a komparációs folyamatot a felismerés korlátozza vagy állítja le (és a végrehajtás fázisába helyezi át).

A belülről kifelé (a tudatalattiból kiindulva) spirálisan épülő tudati rendszerünkben így az először beépülő megtapasztalások lesznek a legerősebbek, mondhatjuk az ösztönös információkhoz hasonlatos erővel bírók, hiszen minden további felépítményünk ezeken az alapokon nyugszik.

Ennek a tézisnek a közelébe jutott el a nagy lélekbúvár Z. Freud is akkor, amikor felismerte az anya gyermek kapcsolat és a későbbi *ösztönélet* közötti mélységes összefüggést.

Itt talán csak arról lehet szó, hogy az első – és a későbbi megtapasztalások?

A későbbi tudatfejlődés 'elfedheti' ugyan ezt a kezdeti szakaszt, és azt mondjuk erre én már nem is emlékszem, de a regressziós ripor-

tokból világosan látszik az, hogy a lélek információs halmaza mindent, (de valóban mindent) maradéktalanul őriz meg. Nem felejtődik el a plüssmaci neve vagy az óvodáskori félelmek egy-egy társunk agresszív fellépésétől, bár erre nagyon vastag rétegben rárakódtak már az élet további szakaszaiban a megélt élet kusza információi. Ennek elfedését szolgálják a jótékonyan egymás fölé rakódó információk, hiszen értelmünk működését gátolná az, ha például negyven évesen rettegnénk valamikori óvodástársunk jól megmért pofonjaitól. Erre mondjuk azt, hogy *egészséges felejtés*.

A felejtési faktor egyúttal a megtapasztalt információk mennyiségétől is függ, de ez bizonyosan nem azért van így, mert megtelne az agyunk és már – mivel nem fér el az újonnan beérkező információ – törlődik a régiből…

Ez csak a winchester disk-eken szokott előfordulni a személyi számítógépekben, ahol már az összecsomagolás sem használ. Az így is megtelhet. Az agy nem megabájtokat, vagy gigabájtokat használ az információ őrzésére!

Kevés adatban könnyebb válogatni? Ez lehet az ok? Lényeges – lényegtelen halmazok eltérő tárolása?

Érdekesen utal erre, hogy akinek százszorta több probléma felett kell azonnali megoldásokat kieszelnie, akit egy átlagembernél százszor több kaland ér, az sohasem panaszkodik úgy, mint akinek nincs is semmiféle gondja.

Akit a sors hajszol az útján, annak nincs ideje rágódni egy-egy eseten, hiszen; másik három dolog vár azonnali megoldásra. Ezekből egy is az elkeseredésbe hajszolná azt, aki sohasem esett át ilyen tűzkeresztségen.

A gyakorlott problémamegoldó egyszerűen nem is érti azt, hogy miért 'görcsöl' egy-egy lényegtelen feladattal valaki, amikor egyetlen perc alatt túltehetné magát ezen a dolgon, és akár el is felejthetné azt, amitől annyira kétségbe van esve. (Esetleg hosszú ideje, talán évek óta *műszenved*).

Akivel semmi sem történik, az sokszor mesterségesen igyekszik kielégíteni információs és cselekvési éhségét. Mondhatjuk megcsinál-

ja magának a bajt. Bátorságához és érdeklődéséhez mérten tisztán elméleti vagy akár gyakorlati módon is.

Például mesterségesen kirekeszti magát a világ pezsgéséből, és a végén unalmában és elhagyatottságában odáig *fejlesztheti*, dagaszthatja magában önigazoló őrületét, hogy maga ellen fordulva; akár öngyilkos is lesz.

Egy elszánt gyilkostól könnyebben óvhatunk meg valakit, mint saját magától...

Ennek a belső szándéknak a másik közismert megnyilvánulása; az áldozati viselkedés.

Az első gyanús 'gyilkosjelölt' megjelenésére a potenciális áldozat olyan viselkedésformákat valósít meg, ami az események sodrát még akkor is ellene fordítja, ha különben nem történt volna vele semmi.

Például teljesen gyerekesen hisztériázni kezd, üvöltözik, sőt oktalanul a nálánál bizonyosan erősebbekre támad rá, és ezt egészen addig folytatja, míg potenciális gyilkosával ki nem vitelezteti azt, amire magában gyáva volt. Megöleti magát.

Felfoghatjuk ezt az öngyilkosság indukált változatának is.

Ennek a viselkedésformának egy alfaja a gyávák értelmetlen veszélykeresése, hőbörgése, vagy az értelmetlen és érhetetlen vakmerősége is.

Ez a túlkompenzált viselkedés nagyon gyakori jelenség. Tájanként és népenként más-más dolog túlkompenzációjával találkozhatunk, attól függően, hogy milyenek a helyi és népszokások, területi babonák, de függ a szomszédos területekről átszivárgó-terjengő kompenzációs szokásoktól is. Ami az egyik területen *jóvátehetetlen bűnnek* számít, az száz kilométerrel arrább már teljesen elfogadott, természetes és emberi dolog.

Például a hölgyek (a hazaiak) gyakran lefátyolozva járnak az Izmírtől nem túl távoli Çesme strandján és itt – a helyi 'hangulat' miatt még a külföldiek sem nagyon mutatkoznak fürdőruhában. Innen húsz kilométerre már gond nélkül félmeztelenül napoznak a hölgyek a görög sziget, Hiosz tengerpartján.

8.5. Az agy idegi hálózata és az értelem

Visszatérve a tudatépülés alapvető kérdéseihez vizsgáljuk meg az öregkori szenilitás és a gyermekkori tapasztalatok valószínű összefüggését!

Gondolati rendszerünkben roppant fontossággal bírnak azok az alapinformációk, amelyeket az életünk kezdeti szakaszában szerzünk meg. Itt feltétlen nagy jelentősége van a környezet szokásainak, a szokásos játékoknak és hiedelmeknek.

* * * * * *

Minden amit a kezdeti szakaszban teljes biztonsággal megértünk és megtanulunk olyan alappal szolgál a későbbi személyiségünk alakításában, amit később nem, vagy csak nagyon keservesen tudunk elsajátítani!

* * * * * *

A világban elterjedt skolasztikus tanítási módszerek a tudat kezdeti hét éves szakaszát lényegében figyelmen kívül hagyják és eszerint iskolakötelezettségünk is 6-7 éves korban kezdődik. Eddig a korig általában mesével és butácska gyermekdalokkal 'tömjük meg' gyermekeinket. (Újabban hihetetlen agressziót tanító mesefilmekkel – régebben a fantasztikusan aberrált 'nagy' meséinkkel is)

A lélek és az értelem egyetlen valaminek látszik, de megfigyeléseink arra mutatnak, hogy a két dolog élesen elválasztható / elválasztandó. Ennek az lehet az oka, hogy az értelem *központi egysége* úgy van kitalálva, hogy a körülötte funkcionáló animális felépítmény teljes pusztulása esetén is megőrizze individuális akcióképességét, így annak részleges meghibásodása esetén arra a hibás felismerésre juthatunk, hogy *már nem is működik, már elveszett feldolgozói képessége*, de bizonyosan nem erről lehet szó.

A külvilággal folytatott kommunikáció – mint azt már fejtegettük – a testi felépítmény erre specializálódott átviteli rendszerével, az aggyal és az idegrendszerrel együttműködő lélek jellegzetes megnyilvánulása, amit számunkra érzékelhető / érzékelt visszajelzései alapján szoktunk elbírálni. Az autonóm központi egység akkor is működésben marad, ha annak külső – kifelé irányuló – megnyilvánulásai számunkra 'érzékelhetetlenekké' válnak. Ezt sem az őt körülvevő kiszolgáló ideghálózat csökkent funkcióképessége, sem annak pusztulása nem teszi kevésbé értékessé. Még a tudati halmaz teljes meghábborodása sem jelenti a tudatalatti halmaz elértéktelenedését, mivel ez hermetikusan védve van az információs rendszerének megzavarása ellen.

Erre utal az a megfigyelés, hogy hipnózisban végzett előzőélet regressziók során sok megfigyelt személy esetében a jelenleginél sokkal fejlettebb és intellektuálisabb életet találunk, természetesen a jelenlegi megnyilvánulásainál sokkal értelmesebb gondolati képekkel és készségekkel együtt.

9. A TUDAT PANELJEI

Szokások és indukciók

Mi lehet hát a tudatműködés alapja?

Ha megfigyeljük egy élőlény kezdeti fejlődését, láthatjuk azt a nagyon intenzív késztetést, amivel arra törekszik, hogy megismerje, megtapasztalja a körülötte feltárható világot. Alapvetően a dolgok megfigyelésével indul a dolog, majd a tanulás folyamata során egyszerűbb lényeknél a környezeti ingerekre adott egyszerűbb reflexválaszokban nyilvánul meg. De semmi okunk arra, hogy ennek az eléggé mechanisztikus jellegű megfigyelésnek az alapján végleges konklúziókat vonjunk le például a baktériumokról, vagy akár a vírusokról, a ma elterjedt felfogásban az élő és az élettelen határán létező élőlényekről.

Figyelmeztetésül megemlítenénk az R-faktor elnevezésű jelenséget, melynek során a baktériumok egymást teszik rezisztenssé a gyógyszerek őket károsító hatása ellen. Ennek során minden általuk már túlélt gyógyszer (antibiotikum) ellen *beoltják* egymást! A nagytömegű *védőoltás* a legegyszerűbb, már teljesen legyőzöttnek hitt betegség esetén is nagyon veszélyesnek mutatkozhat. A rezisztencia faktor jelensége újra veszélyessé teheti a régen leküzdött betegségeket, hiszen egycsapásra válnak gyógyszereink ellen immúnissá egy-egy betegség kórokozói.

Ugyanitt említhetjük még a vírusok nagyon vitális mutációit is. Gondoljunk csak az influenza vírusok évente megújuló támadásaira, vagy az AIDS rengeteg (egyenlőre legyőzhetetlen) mutációjára!

Az élet dinamizmusát mégsem vádolhatjuk valamiféle túlzott élni akarással…

A tudat rejtélyes valami. Az időben lerakódó információ evolúciós folyamata nem kevésbé!

A *veleszületett* információt a személyes, individuális megtapasztalás egészíti ki, ami a születés legelső pillanatát jócskán megelőzve már a megszületés előtt elkezd az egyénben halmozódni.

Érzékeink nem a születés pillanatában kezdenek el működni, hanem már ezeknek a szerveinknek kezdeti (embrionális) kifejlődése során. Az életet élővé tevő holografikus tanácsadó térkomplex már akkor kezdeti működésben tart egy-egy szervet, amikor annak *még semmi értelme* nincsen. Például a magzati szív már dobog, pedig még nincs is kialakult érrendszer, amiben *rendesen* keringethetné a vért!

Úgy tűnik, hogy ezek a prenatális állapotban kialakuló vitális jelenségek azok, amelyek elvezetnek minket a megismerés lényeges kérdéseinek feltárásához.

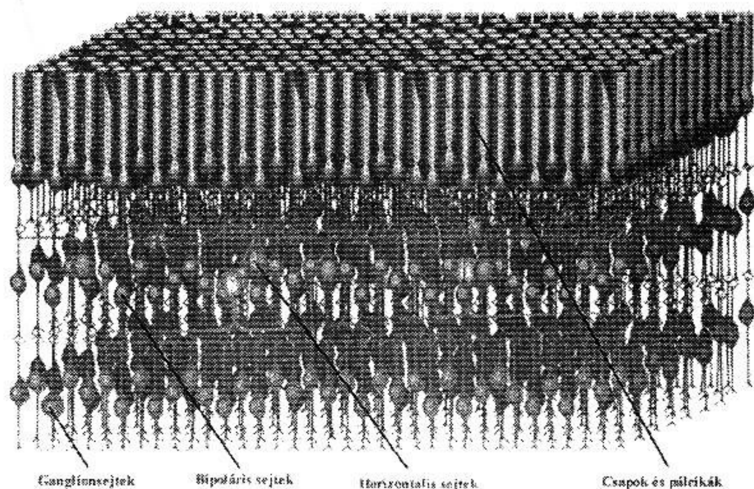
A tudat működéséről még nagyon keveset tudunk, de a világ merészebb agykutatói már egyöntetűen azt feltételezik, hogy az agy működési alapelvei nagyban hasonlatosak lehetnek a fényhologramok működési alapelveihez. (Ezt nem is ismerik mélységeiben.)

A térréteg-hullámok információátadási és őrzési alapelveinek ismeretében erre a kérdésre már sokkal megnyugtatóbb elmélettel válaszolhatunk, hiszen így van egy olyan alkalmas módszerünk, amely lehetséges alappal szolgál a rengeteg információ maradéktalan feldolgozására és megőrzésére.

Nem kétséges az, hogy az agy egyik legfontosabb funkcióját az asszociativitás jelentheti. Ez a teljes vagy a részleges információs egybevágóság alapján állít elő azonosítási jelzéseket abból a *végtelennek* mondható tudathalmazból, amelyet ösztön és tapasztalati rendszerünk rendelkezésre bocsát.

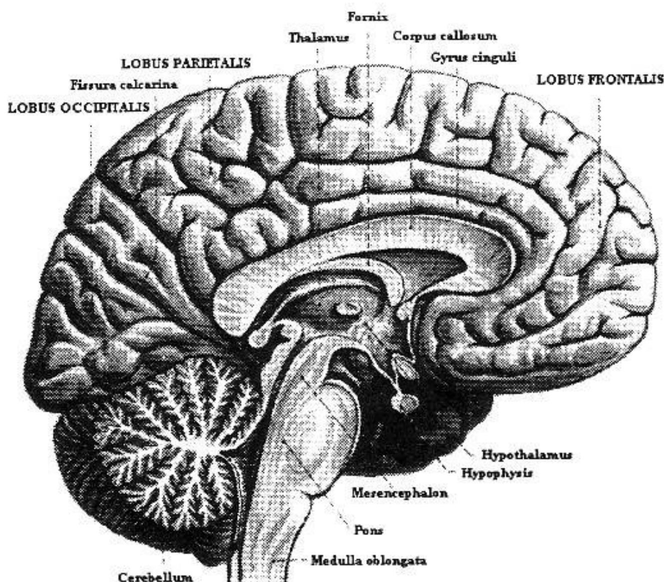
Az érzékszerveinken át érkező (különböző típusú) ingerek alkalmas kódolási rendszeren haladnak át, amely folyamat előfeldolgozásként fogható fel, vagyis az idegrendszer komplikált hálózatába vezethető jelzésekké, impulzussorozatokká kell azt alakítani. A feldolgozás lényegi része egyre inkább elvész a szemünk elől, ahogy a centrális objektum, a lélek fele halad, de ez a logikai feltárását nem gátolja.

A megtapasztalás ingerei öt jelenleg működő érzékszervünkön át érkezik be az agyunk hihetetlenül komplikált hálózatrendszerébe. Már azok az idegkötegek is sok fejtörést okoztak az agykutatók számára, amelyek az agy előfeldolgozó központjaihoz szállítják a már így is előfeldolgozáson átment ingerkeltő effektusok által kiváltott jelzéseket.

9.1. ábra – A retina szerkezete

Ha megfigyeljük a szem működését, akkor azt tapasztaljuk, hogy már a látósejtek elvégeznek bizonyos előfeldolgozási műveleteket, majd ezek a jelzések egy különleges egymással is kölcsönhatásokban lévő kódoló hálózaton halad át. Innen párhuzamos idegkötegekben halad az itt már elektronikus jelrendszerként haladó ingerületi jelzés. A látóideg *kábelkorbácsa* az agykéreg látási feladatokat ellátó területeihez tart és itt nagy területen ágakra szakadva szétosztódik. Innen más agyterületek fele és az agy központi – legvédettebb – centruma felé indul. A talamuszban *veszik el* a szemünk elől.

9.2. ábra –Az agy metszete

A hallási, szaglási, ízlelési, és bőrérzeti ingerek más-más jellegű fizikokémiai indukciók által keltett jelzéseket dolgoznak fel a központi idegrendszer számára, amelyek az előbbi (végletekig leegyszerűsített) ingerfeldolgozási sémát követve készítik elő – mondhatni előre megrágják – az információk beérkező áradatát.

Az elektronika csodálatos biológiai megvalósítási szisztémái szükségessé teszik azt, hogy – mivel a neuronok ingervezetési szálainak hossza nem növekedhet korlátlanul – az egyes, az ingervezetési folyamatban résztvevő sejtek fizikai méretei korlátozottak, ezek egymáson át is továbbíthassanak információs ingerjeleket. Itt az elektromos jellé alakult ingerület kémiai arculatot ölt, majd újra elektromos formában továbbítódik.

Ez az eljárás – mint erről már említést tettünk – *tökéletlensége* és lassúsága mellett adatvédelmi szerepet is játszik.

Az adatfelhalmozás (tapasztalás) már a születést jóval megelőző időre tehető, de regressziós kísérleteink tapasztalati szerint a testi halál után is folyamatos marad. Ezzel azt szeretnénk hangsúlyozni, hogy az emberi lét nem a születés pillanataiban válik tudatossá.

Egy 5-6 hónapos magzat is meg tud ijedni a méhen belül, ha például egy hentes csapkodni kezd a bárdjával. A hirtelen zajra erős rúgkapálásba kezd, annak ellenére, hogy édesanyja a legkisebb mértékben sem riadt meg ettől, hiszen ő erre tudatosan fel volt készülve. Ugyanígy reagál a fényszint hirtelen megváltozására is. Vagyis lát és hall.

A magzati élet során nemcsak az édesanyja belső testi hangjait éli át, hanem érzelmeit és a fizikai környezetének ingereit is. Ebből többet ért, mint azt gondolnánk!

Ehhez a megtapasztalásához alappal szolgál veleszületett információs bázisrendszere; a tudományunk által ösztönnek nevezett 'átöröklött' készsége.

Minden áron megtapasztalni. Ez az a késztetés, ami előbbre és előbbre juttatja az ego kialakulásának, az énfelismerésnek az irányába.

Az érzékelő apparátus teljes skáláján beérkező információáradat lassan megtapasztalási panelekké és ezen át szokáspanelekké alakul. Ez az időben is paraméterezhető szokásrendszer a késztetéseket és cselekvéseket időben is sorba állítva egyre tágasabbá és tágasabbá terebélyesíti az előhívható halmazok rendszerét.

Például az edényzörgés és az ezt követő táplálkozási lehetőség már az előbbi megjelenésével beindítja az utóbbi előkészítését elősegítő folyamatot; az emésztőnedvek kiválasztódásának elindulását. Ez természetesen az együtt megtanult panelcselekvések egymásutánisága miatt/szerint következik be. (Aki sohasem hallott edénycsörgést a táplálkozás előtt, az nem érez magában efféle késztetést).

Cselekvéseinkben jól fel lehet fedezni ezt a szabályosságot, és azt is, hogy egyénenként más és más is kiválthat egy hasonló késztetéseket.

Az életünk során megtapasztalt jelenségek információs halmazai (cselekvési indukciói) aszerint is felsorakozni látszanak a tudatunkban, amilyen veszélyességi (vagy kellemességi) prioritással bírnak a nekünk verbálisan (vagy egyéb módon) megtanított vagy gyakorlatilag megtapasztalt dolgok rendszerében.

Ez (általában) egyúttal sokszori halmazelőfordulást is jelent a tudati rendszerünk egészében – esetleg egyszeri, de nagyon domináns (megrázó) élményhez kötődnek – amit gyakran fel-felidézünk gondolataink tengeréből, hogy e *fontos* dolog ne merüljön el az egészséges felejtés mindet elborító iszapjában. Ez a felidézés többszöri (újbóli) visszaírást (beírást, felfrissítést) is jelent! Erre a funkcióra (jelenségre) álmaink során is ráismerhetünk.

A tudati panelek beindulása egy vele csatolásban lévő dolog/esemény által is kiváltód(hat)nak, vagy ennek párhuzamos beteljesülését/létrejöttét együttesen igényeljük. Ezt nevezhetjük SZOKÁSnak.

A kisebb halmazrendszerrel bíró – tehát tapasztalatlanabb – egyéniségek cselekvési kényszerjelenségeit könnyebben, a többel bírókat nehezebben lehet előre megjósolni, hiszen ők sokkal komplikáltabb összefüggési rendszert működtetnek, ezért egy jelenségre vagy ingerre ők az *evidenstől* eltérő módon (is) reagál(hat)nak. Nekik több a paneljük – elérhető tudati halmazuk – és ezáltal ezek variációi is sokkal színesebb problémakezelési / megoldási lehetőséghalmazt kínálnak számukra. Azt mondjuk erre, hogy; tanult ember, kultúrember.

Ezalatt manapság (sajnos) leginkább bizonyos intellektuális szokáskörökben cselekvő, nagy lexikális tudással bíró 'egyéniségeket' szoktunk érteni, és ritkán várjuk el az ilyen embertől a gyakorlatiasságot. A *polihisztorság*, a gyakorlatias generalista gondolkodás, a széles látókörű bölcselet helyett értékítéletünk az adatszerű tudás nagymérvű birtoklásává torzult, a műveltség pedig felszínes sznobizmussá. Ezt csak az érzi át igazán, aki sokat mozgott a *kultúrembe-rek* köreiben, ahol alig talált értelemmel kecsegtető beszélgetőpartnereket.

Ennek a torzulásnak az alátámasztására alakult át világunk szolgáltatási rendszere is. A specialisták egyre kisebb részekre bontják az egészet, amellyel autonóm módon élni lehetne, így az átlagemberek egyre kiszolgáltatottabbakká is válnak, hiszen a használati tárgyaikon át függőségi viszonyuk mindinkább bonyolódik. A részekre tagolódott tudás birtokosai így egyre javíthatatlanabb 'tökéletességekkel' árasztják el háztartásunkat és környezetünket. (Sokra már rá lehetne írni: Használat előtt eldobandó.)

Ennél a bölcs messzebb lát, (nem *okos*, hanem más). Nem sztereotípiák alapján hozza meg a döntéseit, hanem egy mélyebb gondolati rendszerben. Ő nem a mai értelemben okos, hanem univerzálisan és ez a mássága teszi őt karizmatikus egyéniséggé. Így azután nem kápráztatják el a világ felszínes ítéletei és technokrata csalásai sem. Bölcsessége időtlen és mély. Nem kapkod, hanem tapasztalt, és erre alapozza megnyilvánulásait is. Mivel nem az értelmetlen birtoklási és felhalmozási kényszerpálya vezeti, csalhatatlanul tudja, hogy mi a maradandó érték.

A szeretet és a tudás.

Hogyan is őrződik hát a tudás és a bölcsesség?

Az agy részletes vizsgálata semmiféle magyarázatot sem adott arra, hogy az oda beérkező információt mi tárolja el. A könyvünk elején azért adtunk ízelítőt egy kialakulóban lévő szemléletből, mivel az eddig ismert tézisek nem adtak magyarázatot az információ mikro- és makrostruktúráinak működési elveire.

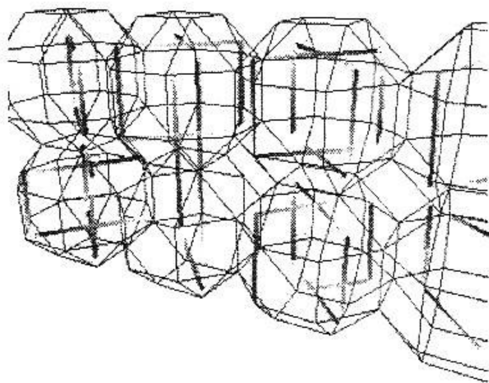
Az anyag finomszerkezetének ismerete nélkül nem is lehet megtalálni a lényegi magyarázatokat, hiszen a megoldások gyökerei mélyebbre vezetnek. Sem molekuláris, sem atomi szinten nem lehet eljutni a megfejtéshez.

Az információ létezése/terjedése okán csak a szubatomi szinten érthető meg teljes valóságában, így nem térhettünk ki a gravitációs (dimenzióréteg) hullámokban történő információátadási elvek ismertetése elől.

9.1. A lélek kaptárja

Amint futólag említettük már, a lélek belsejében egy nagyon bonyolult szerkezetű – csak dinamikájában leírható – információ őrzési/feldolgozási rendszer található. Jelenlegi megfigyeléseink és ismereteink szerint az egész struktúra átlagos fajsúlya $1.375 \cdot 10^{11}$ g/cm^3, vagyis minden ismert anyag fajsúlyának százmilliárdszorosa. Ezt még csak fokozza az a tény, hogy tömegének 95%-a a legkülső régióiban (és a tudatalatti falában) helyezkedik el, vagyis olyan mint egy hihetetlen sűrűségű és tartósságú belül üreges labda.

Ennek a rugalmas és elpusztíthatatlan szférának a centrumában helyezkedik el a lélek *magja*, amelyet nyolcszögletű, habszerű cellák serege köt össze a külvilággal. Ezek a cellák káprázatos védelmet nyújtanak a lélek legféltettebb részének, és egyúttal ezek őrzik meg (kitörölhetetlenül) a beérkező és feldolgozandó információk áradatát.

9.3. ábra – Lélekcellák

A cellák több szabadsági fokkal elfordulhatnak egymáshoz – így az egész alappal szolgáló – információ rendszerhez képest, tehát helyzetváltoztatásuktól függően módosíthatják a tudati információ és a tudatalatti közötti áramlási útvonalak rendszerét.

A cellák 64 egymást övező réteget alkotva védik a lélek tudatalattiját. Darabszámukra csak becslést tudunk adni; $1.629 \cdot 10^{23}$! Ez a tükröző falú *hab* tölti ki kristályos pontosságú tudati régiónkat, az ego tudathalmazát hordozó memóriánkat. Ez egy életre szóló lehetőségeinket és képességeinket is hordozza, hiszen geometriai rendszere, annak esetleges hiányosságai vagy *plusz* képességeket biztosító információs útjai meghatározóak maradnak az egyén egyedfejlődésének az útján.

Amint említettük nézetünk szerint a lélek nem atomokból vagy molekulákból épül fel, hanem maga is egy óriási méretű barionként fogható fel. Vagyis jellegükben olyanok mint a nukleonok, az atommagok alkotói, csak sokkal nagyobb. Fizikai megfigyelése fellendítené a részecskefizika ismeretszerzési lendületét, hiszen szabad szemmel is látható!

A cellák fala – és a lélek minden strukturáltsága – ugyanúgy mint azt a részecskék esetében már jeleztük; dimenzióforrások által keltődik. Minden virtuális felszíne – tömege – az időellentmondások következtében alakul ki. Vagyis görbült terek és ezek kölcsönhatásai következtében kialakuló időtükör. De – mint abban már a kezdetben megállapodtunk – ebben a világképben nincs is másunk, mint időforrásaink, és ennek fraktális elágazásai és múltban fenntartott képei. A virtuálisan fenntartott – múltban újragenerálódó – jelenpontok minden szempontból úgy viselkednek mint a valóságosak, hiszen a saját jövőjükben rohanó tachionok azáltal *keltik* ezeket, hogy a saját múltjukba visszakanyarodva *ott is* újra *látják* magukat, mintha maguk előtt mennének, hiszen a jövőjében haladó jelen a múltjában haladva addig létezteti képét, ameddig a saját múltjában halad.

Mindig ott létezik egy virtuális dimenzióforrás, ahol az éppen *őt* elérő valamikori múltja ezt meghatározza.

A lélek részecskéjét keltő szimmetriarobbanás – hasonlatosan a neutronhoz – egyre kisebb fraktálágakra szakadva szimmetria-robban és amikor egy ilyen *női* és *férfi* csavarodású fraktális rendszer a tér elcsúszott időfelszínű dimenzió elválasztó idő-hártyáinak a hatására *keresztbe szitálódik* a komplextér rendszeridőiben, akkor/ezáltal

csillogó felszínű időellentmondás felszíneket generál. Ez a megfoghatóságának, és általában az anyagszerűségének is az oka.

A mindent működtető alaptéri geometria nélkül ilyen szimmetria nem tud létezni se! Mint ahogyan anyag és fény sincs, hiszen – a tér hagyományos felfogása – ezt egyáltalán nem is tenné lehetővé.

Gondoljuk el azzal a hasonlattal, hogy egy felcsavart hosszú papírcsík oldalára rajzolva az általunk alkotott kép a szalag lecsavarása következtében értelmét veszíti, de szalagunk ellenkező irányú felcsavarása által sem ismerhető fel (ellenkező csavarodású tér). Csak az eredeti átmérőre felcsavarva nyer újra értelmet.

* * * * *

Ami a térben keletkezett az csakis a térben maradhat fenn, hiszen a tér nélkül sem szimmetriája, sem dinamikája nem létezhet! Minden a térben keletkezett energia és anyagi létező a tér szerkezete által nyer szimmetriát és renatációt, így dinamikája és szerkezete a téren kívül, vagy más szerkezetű alaptérben katasztrofálisan megsérül. Ezalól csak az jelenthet kivételt, ha egy rendszer saját térforrás geometriával bír, vagyis saját geometriai alappal létezteti magát.

* * * * *

Az emberi lélek részecskéje többféle formában létezik. Eddigi ismereteink szerint van egy nagyméretű – négy mikronos – és egy kisebb méretű – egy mikron átmérőjű – emberi lélek. A nagyobb lélek kapacitásában és energiájában is sokkal nagyobb teljesítményű. Képességei is arányosan (köbösen) eltérőek. Az emberi lelkek színesek. (Színük a fraktális hovatartozás szerint jellemző) (12 lélekcsoport)

A kis és a nagy lélek lehetőségeit/képességeit úgy lehetne jellemezni, mint egy kis nyolcbites játékszámítógép és egy mai profi nagyszámítógép közötti különbségeket.

A lelkek színe szélesebb spektrumú a szemmel látható tartománynál. Ezzel szemben az állati lelkek szürkék. Átmérőjük 1-0.5 μm kö-

rüli. A növények fajtánkénti csoportlelkekkel élnek. A növényi és az állati lelkek szerkezeti eltérést is mutatnak az emberi lélektől, céljuk is teljesen más az evolúció fenntartásának színpadán. Sohasem válnak emberi lélekké, vagyis a reinkarnáció során sohasem válnak az emberek állattá (vagy növénnyé vagy ásvánnyá) és viszont. Egy állat akármeddig izzad is az evolúció létramászásával, nem válhat belőle ember. MÁS!

Intelligenciájuk nemcsak a reflexek szintjén működik, vagyis ezeket a társainkat így is alábecsültük. Bizonyos – rájuk jellemző – értelemmel ugyanis bírnak, de (fontosságuk, szeretetgeneráló és környezetteremtő képességük elismerése mellett) sem helyettesít(het)ik az embereket és az embertársainkhoz való egyenrangú kapcsolatokat.

A regressziók során sohasem találkoztunk olyan emberekkel, akik állatok vagy növények lettek volna valamelyik életükben. A közép-európai népesség jó és jellegzetesen *szűz* terep ilyen kísérleti tapasztalatok szerzéséhez, hiszen nem fertőzött efféle előítéletekkel. (Még a reinkarnációban sem hisz). Ezen a téren teljesen tapasztalatlannak és pártatlannak mondható.

Az állatok és a növények lelkei (és fizikai megnyilvánulásaik) *örökös* fenntartói és kiszolgálói az élet magasabb szféráinak, az emberek lelkeinek. Nevezhetjük őket ehető és szép klímaberendezésnek is. Darabszámuk a limitált (!) harmadik dimenziós rendszer berkeiben jó közelítéssel állandó.

A lelkeket struktúrájukra és információtartalmukra jellemző információs szervező erőtér övezi. Ez és a genetikai öröklődésű sejtstruktúrák együtt jelenthetik azt a minden életfunkciót koordináló komplex térrendszert, ami biztosítja az élő szervezetek számára az élet feltételeit. Az anyagi részecskék rendszere (vagyis a DNS-be szerveződött atomok és az energia) erre önmagában nem látszik alkalmasnak.

A növényi lelkek rezgésspektruma 4 zenei oktáv, az állati lelkeké 3 zenei oktáv, az emberi lelkeké viszont csak két zenei oktáv sávszélességű. Efelett még hat felettes szint is található, ezek általában egy-

egy oktávnyi emelkedést mutatnak embertől a Teremtőig. Angyal (próféta), Arkangyal, Kerub, Istenség, Isten, Teremtő.

A közöttünk élő magasabb rezgésű lelket hordozókat mint különleges benyomást, megérzést keltő kellemes egyéniséget, prófétai képességű személyiséget szoktuk emlegetni.

Talán úgy jellemezhetnénk, ahogyan a keleti tanok szerzői írják. Minden élőre egy-egy sajátos, egyéni hangzat jellemző. Minden ember (és élőlény) sajátságos szimfóniáját zengi a bioszféra és az Univerzum csodálatos éteri összhangzatába. Ebben a kiterjedt kórusba természetesen az élettelen világ is belezengi létezésének zenei névjegyét. Ez a lélek külső – feltudati – halmazára káros, kaotizáló, törlő hatással van. Ez ellen nyújt némi védelmet az aurarendszer aktív hétrétegű egyre szubsztilisebb pajzsrendszere. Ennek belső rétegei lefényképezhetőek.

A testi bajok szinte mindig visszavezethetők a lélek információs értelmű sérüléseihez, vagyis a betegségek jelentős részét a lélek (vagy védőrendszerének) és interfész rendszereinek sérülései váltják ki.

Gondoljunk csak arra a tapasztalatra, hogy egy gyógyszeresen teljesen sikertelenül kezelt akut fekélyt, vagy sipolyt hipnózis alkalmazásával nyomtalanul el lehet tüntetni! Néhány ülés meggyógyíthatja a beteget, és az is jelez valamit, ha egy idő után a betegség lassan visszatér. Ekkor csak úgy tehetjük tartóssá eredményünket, ha a baj valódi forrásáig hatolunk, és regresszióban hipnotikus paranccsal feloldjuk azt. A baj kiváltó okának kulcsát gyakran csak előzőélet regresszióval találhatjuk meg.

A módszert rák, sipoly, fekély, agydaganat, dadogás, ágybavizelés, nőgyógyászati bajok, hajhullás (!), káros szenvedélyekről való leszoktatás, vagy colitis ulcerosa gyógyításánál is sikeresen használtuk, tehát nagyon komolyan kell vennünk!

Egyetlen 'káros' mellékhatásának az apportérzéstől való félelmet találtuk.

Szerintünk legfontosabb a beteg gyógyulása és nem a 'tudományos' magyarázat léte. Ha egy gyógyítónak hitt (vagy való-

ban gyógyító) pohár víz hoz enyhülést egy lelkileg vagy testileg szenvedő ember bajára, akkor már elértük a célunkat.

A hippokratészi esküben nem primer dolog a paraszolvencia, viszont fontos helyen szerepel a 'legjobb tudásom szerint'! A meggyógyult betegek hálás szeretete a legnagyobb fizetség. Sajnálat nélküli empátia? Ellentmondásosnak látszik. Pánik nélküli segítőkészség...

Egy biztos! Az orvosnak, vagy a pszichológusnak sok páciens katarzisát kell végigcsinálnia, amíg a betegnek *csak* a sajátját. DE a páciensekkel való érintkezésben a szakmai felkészültség mellett mindig jelen kell lennie a bizalmat keltő emberi melegségnek, ami nem más mint a szeretet fénye.

10. ÉRZÉKELÉS ÉS VISSZAJELZÉSEK

A szokások és az indukciók kapcsolata

Az előbbi fejezet hasonló címe mögött még csak megbújtak az általunk felállított alapelvek körvonalai, de ott még nem fejtettük ki annak építkező jellegű szisztémáit.

Nem lehet kétséges az, hogy minden élőlény esetében megtalálhatjuk a tanulás és a tanítás alapvető vagy fejlettebb megnyilvánulásait, de ennek verbális és scriptális formáit csak homo intellektusnál leljük fel.

Ugyan az állatok is használnak kezdetleges *verbális*, vagy talán helyesebben hang (és gesztus) kommunikációs módszereket, amelyekben tanításokat és figyelmeztetéseket – vagyis információt – adnak át egymásnak, de ez az intelligencia embernél fejletlenebb szintje. (Ezzel együtt az ember is hordoz animális *programrészleteket* ösztönös cselekvési halmazában).

Nem szabad azonban azt képzelnünk, hogy az értelem az ember privilégiuma. Az érzések és a gondolatok (a reá jellemző szinten!) minden élőlényben kialakulnak. Egy kísérleti majmot megtanítottak egy speciális (piktogrammokkal felszerelt) írógép kezelésére. Ezen kérhetett enni vagy inni is. Pontosan és jól megtanulta a kezelését és egyszer csak egy kismacskát kért vele. Amikor megkapta nagyon boldog volt, és gyengéden szeretgette és ápolgatta. Ez minden ösztönös tézisnek ellentmondó viselkedés. Később az őserdő szépségéről is 'beszélgettek' vele.

Kísérleti delfineket türelmes munkával meg lehetett tanítani negyven-ötven (angol) szó értelemszerű használatára. A haditengerészet felderítési célra akarta ezt felhasználni.

Az állatlélektan kutatói sok 'ismerős' szoftver részlettel találkozhatnak a munkájuk során, de ez semmi esetre sem bizonyítja azt, hogy egyenes ágon valamilyen állati evolúció végtermékei vagy

csúcstermékei lennénk. Inkább úgy lehetne mondani, hogy holografikus programrészleteink között felhasználtak máshol már bevált ideogrammokat, csak alárendelték a tudatos viselkedés morális halmazelemeinek.

Úgy tűnik számunkra, mintha (helyenként) egy kicsit ollózott lenne az ember viselkedési halmazrendszere, aminek kísérleti modelljeit (előképeit) időnként egy-egy állati lélek halmazrendszerében – kissé más formában – fel is ismerhettünk. Ugyanígy testi rendszerünkben is megtalálható ez a kísérletező jelleg.

Az állati elmék kommunikatív megnyilvánulásai nem rosszak, vagy rosszabbak, csak jellegükben mások. Ide sorolhatjuk a viselkedési, színváltozási, mintázatváltozási, és mozdulatsorozatokban (tánc) átadott információkat is.

A köztudatban túlzottan is gépiesen elfogadott darwini szemléletből kialakított evolúciós elméletekben megfogalmazott és terjesztett törzsfejlődési elképzeléseknek ellentmondani látszik a genetikai állomány lassú, de biztos leromlása. Az utóbbi évszázadokban tapasztalt élethossz növekedés a röghöz kötött (genetikailag beltenyésztett) lakosság fokozódó mozgásával (és így a vérfrissítéssel) is magyarázható, amely némi javulást hozott a leromlás folyamatában, de itt Európa közepén mégis minden ötödik ember rákban hal meg.

Az emberi egyedfejlődés társadalmilag kialakult módszerei – a szakvélemények alapján – az embert kezdetben értelmetlen, szinte nulláról induló lénynek tekintik, és kommunikatív visszajelzéseit a szülők (nagyszülők, rokonok) elfogult véleményalkotásának tudják be. Poros szakkönyvek kijelentései és általánosításai szerint igyekeznek meggyőzni a lelkendező rokonságot arról, hogy amit tapasztaltak és láttak, az csak a szeretettől felfűtött képzeletük játéka.

A gyermek ezt vagy azt nem mondhatta, tehette még meg, hiszen erről egy nagynevű szerző azt írja, hogy...

A nagynevű szakírónak esetleg nem is volt ilyen saját, megélt tapasztalata, hiszen például gyermektelen volt vagy magtalan. Sok olyan pszichiáterrel, pszichológussal, szexológussal beszélgettünk akik sohasem éltek meg valódi élethelyzeteket és tapasztalataikat is

leginkább könyvekből szerezték... Kiterjedt pacientúrának adták *bölcs* tanácsaikat, életek felett döntöttek.

Gyermektelen gyermekpszichológus és érintetlen szexológusnő. A sors fintorai. Aki a saját ügyeit sem tudja megoldani, az ne osztogasson erről bölcs tanácsokat!

Megfigyelések végezhetők *hideg* kívülállóként is, de a *forró* élettapasztalatokat ez sohasem helyettesíti.

A saját gyermekeim sokat segített a lélek és az ego fejlődésének részletes megfigyelésében, különösen a legkisebb, így érdekesebb történeteivel megismertetem a Kedves Olvasót is.

Négy (**4!**) hónapos volt, amikor először azt mondta, hogy **hal**, **igen**, majd kb. egy félévig nem ismételte meg ezt a mutatványát. Nem úgy mondta minta olyasmit mondott volna, hanem olyan tisztán, hogy levegő után kapkodtunk.

Rá három hónapra pedig – amikor nem kapta meg kielégítő gyorsasággal a tea utánpótlását a mamától akit türelmesen szólongatott...mama. mama... – hangosan és érthetően (mint egy huszárőrmester) kiordított nekünk a másik szobába; **apám**! **anyám**! Így; birtokos viszonyban! Azt gondolhatta, hogy magára hagytuk...

Erre a történetre rákontrázott egy kedves barátunk fia, aki hathetes (!) korában úgy üdvözölt, hogy **hello**! (Ezt magnófelvétel is bizonyítja!) (Hja! A bibliai Dávid király reinkarnációja!)

Ennél cifrábbakat is halottam szülésznőktől, nőgyógyász orvos barátaimtól, és olvastam a szakirodalomban is hasonlókról. Nagyon ritkán a születésük pillanatában is értelmesen beszélnek gyermekek, amit kis idő elteltével elhagynak. Ilyenkor az is előfordult, hogy valaki a férjét követelte angolul – pedig alig született meg egy spanyol nyelvű anyától Mexikóvárosban, ráadásul még fiú is volt. Ez nem egyedi eset, csak eléggé ritka. Magyarországon is történtek hasonlóak.

Az ilyen események arra mutatnak rá, hogy a tudatműködés nemcsak tanulástól jöhet létre. Esetleg egy előző tudat egoja is (részlegesen) átkerülhet a törlési (selejtes?) procedúra stációján.

10.1. A tudat információs rétegei

Itt főképpen a kezdeti tudatépülésről lesz szó – így példáink is erre mutatnak rá – hiszen a tudati szisztémákat alapjaitól kell vizsgálnunk. Evidens dolog, hogy elsősorban a gyermekek viselkedés lélektanát kell itt analizálnunk, hiszen ilyenkor még a viszonylag egyszerűbb – éppen most, előttünk épülő – tudati halmaz jelenségei sokkal áttekinthetőbbek, mint a későbbi komplexebb felnőtt egyéniség tudati világa.

Látszólag teljesen értelmetlennek tűnhet az, hogy egy pólyás gyermeknek neves költőktől olvasunk fel esténként esti mese helyett. Amikor beszélni kezd, majd kiderül! Stílusuk alapján meg fogja válogatni a költőket! A fiúnk másfélévesen kérte, hogy *inkább a Tóth Árpádból, vagy a Babitsból olvasson neki a feleségem, a Vörösmarty kötetből majd inkább apának!* (Saját véleménye volt a régies stílusról!) A megfelelő köteteket is mindig kiválasztotta a könyvespolcról.

Kétévesen kezdett értelmesen olvasni, háromévesen írni. (Kisautóiból rakva ki a betűket). Az olvasást másfél évesen a reklámszatyrok emblémáinak szóképszerű felismerésével kezdte, majd az autómárkák és autórendszámok érdekelték. Ezzel megtanulta a nyomtatott nagy betűket és a számokat. Soha nem tuszkoltuk vagy erőltettük a korát – és értelmi befogadókészségét – meghaladó tanulásra, mindent *csak úgy* játék közben tanult meg, sőt, ha eltévesztett valamit, akkor 1-2 napig nem csinálhatta, nehogy rosszul tanuljon meg valamit! Erre természetesen más gyerekeknél is számos példát láttam. A kolléganőm 5 éves kisfia írógéppel percek alatt tíz-húszsoros meséket írt (jó helyesírással!).

Mit is csinálunk általában az oktatási intézményeinkben? Akkor kezdjük tanítani gyermekeinket az életében alapinformációt jelentő dolgokra, amikor már régen meg kellett (volna) alapoznunk az egyéniségét. A társadalomban még az az 'ittmaradt' bárgyú tévhit terjeng, hogy *ne csináljunk elitiskolákat!* Hát milyet csináljunk?! Gyogyót?

A gyermekek számára nincs nehéz és könnyű információ, csak információ van, amit kezdetben úgy isznak magukba, (válogatás nélkül)

mint a száraz szivacs a vizet. Ez a kezdeti aktivitás később a környezet és a zsúfolt *gyermekmegőrző* rendszereink hatására olyan mértékű befelé fordulássá romlik, hogy némelyik gyermek szinte eszelős ellenállást nyilvánít ki bármilyen segítségnyújtási vagy tanítási kísérlettel szemben. Ez később *mint divat*, mint terjengő szokás az iskolákban is tovább burjánzik. A felsőbb osztályokban már nem 'sikk' tanulni. Aki tanul az *stréber*.

A gyermek (ember) tudását az **első három évben** kell megalapoznunk, és ennek az elméleti alapnak olyan szilárdnak kell lennie, hogy megingathatatlan fundamentummal szolgálhasson az egyén egész hátralevő élete során. Minden kivillanó tehetségét támogatva kiderül a későbbi lehetőségek előképe. Nem szeszélyek támogatásáról van itt szó, és nem is költséges iskoláztatásról. Tanítsuk rajzolni, énekelni, táncolni, hangszeren muzsikálni (egy furulya vagy nádsíp is hangszer) és mindezt nagy szeretettel és életvidámsággal tegyük. Nem a legdrágább játék a jó játék! Sárból is lehet gyurmázni, és a porba egy bottal is lehet rajzolni.

A túlzott elhalmozás helyett legyünk vele és éljük meg *kicsi* örömeit, sikereit. Negyvenévesen már fenét sem ér a négykézláb rohangálás. Minden kis értelmi csírát akkor ápolgassunk, amikor felbukkan. Itt és most. Éljünk meg vele minden megélhetőt és mindenre tanítsuk meg, amit láthatóan kedvvel csinál! Addig és akkor folytassuk a tanítást, ameddig *nyitva* van az információk befogadására. (És csakis addig!)

A korán beszélő gyermekeknél gyakran úgy tűnhet, hogy színvakok. Ennek az idővel eltűnő jelenségnek csak az az egyszerű oka, hogy amikor a formákat már hibátlanul meg tudja ítélni és különböztetni egymástól, akkor még nem is látja a színeket. Erre külön meg kell tanítanunk. Eléggé lassan kezdi látni; először a zöldet választja ki hibátlanul, majd a lilát (a komplementerét), sárgát, vöröset és legvégül a kéket.

Ezt a téves és biztos választásai alapján türelmes munkával figyelhetjük meg.

Úgy tűnik, hogy a színek spektrális látása a *középen* elhelyezkedő zöldtől kétfelé szélesedve alakul ki. A fehéret a színes televízió 51% zöld, 38% piros és 11% kék szín additív keverésével alakítja ki megcsalt színlátásunkban. A szem érzékenységi diagramja is azt mutatja, hogy szemünk a zöld színre a legérzékenyebb.

Azok az emberek, akiket nem tanítottak a finomabb színárnyalatok megkülönböztetésére, egészen széles színskálát mondanak pirosnak, kéknek vagy zöldnek, és bár érzékelik az egymás melletti színek eltérő árnyalatát, azt sem megnevezni, sem reprodukálni (megfesteni) nem képesek. Ha festésre kérjük fel őket, akkor előszeretettel használják a tiszta színeket (amit a tubusban, vagy a gombfestékben találnak). A színkeverés titkait (és az erre való igényt) is meg kell tanulni.

Az igényt mindig szép és pontos példák bemutatásával kell támasztanunk, így gyermekeinket kezdetben se pacsmagolt mesekönyvekkel, se hamis óbégatással ne traktáljuk, mert ez mint alapmotiváció beíródik a tudatába.

Nagyon figyeljünk a lényegi információk első *beírásaira* és a kapcsolatteremtés szavait helyezzük a fontossági sorrend legelejére. Ekkor még nem a hangkép helyes kiejtése és ragozása, hanem egyértelmű alkalmazása a legfontosabb! Legyen egyértelmű (jelzése) szava az ivásra, evésre, és arra is, hogy mi van a pelenkában.

Gondoljuk csak meg, milyen bosszantó dolog lenne, ha akkor, amikor éppen nagyon szomjasak vagyunk, minden áron ennivalókat tuszkolnának a szánkba! Ezt az érzést a saját bőrünkön megtapasztalhatjuk egy idegen országban járva, (ahol esetleg az írást sem tudjuk elolvasni) vagy fogalmunk sincs egyetlen étel vagy ital nevéről sem és mondjuk a nyelvi és mutogatási kapcsolatot sem tudjuk kialakítani. Elénk teszik az étlapot és egyetlen ismerős szó sincs rajta amibe belekapaszkodhatnánk...

Így fél a gyermek minden új íztől, új kinézésű, ízű, szagú ételtől vagy italtól. Ha esszük vagy isszuk előtte, akkor bizalmatlansága lassan oszladozni kezd, és elindul a másik kormányos; a kíváncsiság, a megtapasztalás és utánzás vágya.

Vagyis; semmit se tegyünk a gyermek előtt, amit nem akarunk, hogy megtegyen, hiszen alapvető késztetése az utánzás. Ez az amivel kialakítja viselkedésformáit és cselekedeteit. Nem rossz, csak teszi a dolgát! És viszont; mindent mutassunk meg, játsszunk el előtte, amire meg akarjuk tanítani.

Első tudatépítő magyarázataink legyenek egyszerűek, szavakra, rövid tőmondatokra korlátozottak! Egy kifejező mozdulat, kifejező szó sokkal többet ér ilyenkor egy irodalmilag túlfogalmazott, vagy fecsegő, szószátyár hangözönnél és érthetetlen mozdulati kavalkádnál.

A feleségem három-négyszer *eljátszotta*, hogy üres cumi – meghúzzuk a zenélő halacska fogantyúját – anya siet a konyhába – és máris jön a tele cumival.

Ettől kezdve a fiúnk nem visított ha igényelt valamit, hanem még éjszaka (sötétben is); csendesen felhúzta a zenélő halacskáját. Megkereste a fogantyúját és jelzett; igénye van valamire. Hat hónapos volt ekkor.

A tudat fogalomrendszerét ne össze-vissza, hanem egymásra építve alakítsuk ki, és minden információ legyen bombabiztos. Sohase hazudjunk – még *kegyesen* se – a gyermekeinknek! Amit megígérünk azt tegyük is meg. Ha például azt mondjuk neki, hogy csak sétálni megyünk, akkor ne vigyük váratlanul orvoshoz, ahol fenéken döfik a védőoltással, mert attól kezdve minden elindulási készülődés, elindulás, az utca képe, az akkori ruha elővétele stb. félelmeket vált ki majd belőle, és ez attól sem csillapodik, ha csillagos eget ígérgetünk neki, hiszen a múltkor is becsaptuk.

10.2. A sorrendiség

A tudatműködés alapjának a tudat kisebb-nagyobb időbeli halmazait tekinthetjük. A halmazok újbóli előfordulása, ennek azonosítása, felismerése az asszociativitás. Ez örömérzéssel jár. Amolyan *aha* élményként éljük meg.

Az együtt íródott halmazok (például látási és hallási) egymást is ‘előcsalják’, sőt úgy is mondhatjuk, igénylik a másik felüket.

Ha ez egy cselekvési sorhoz kötődik, akkor ennek végrehajtási késztetése is parallel jelentkezik.

Volt egy amazon papagájom.

Ennek a papagájnak volt egy innen-onnan eltanult műsora. Megfigyeltük, hogy nem akárhogyan, vagy értelmesen csinálja végig, hanem mint egy hanglemezt, úgy játssza le. Ennek a műsornak volt egy elviselhetetlen rikoltozással tarkított hihetetlenül fülsértő részlete, amit jellegzetes mozdulatokkal is kísért. Itt már ki is készítettem egy használt műanyag fecskendőt, amit vízzel töltöttem meg, és amikor ideért (három utcasarokról is jól hallható rikoltásokról volt szó amit zebrapintyektől lesett el, de túl *papagájosan* adta elő) nos akkor kicsit lelocsoltam. Ettől úgy meglepődött, hogy legtöbbször levette ezt a fülsértő részletet, és egy felháborodott *kutyu-kutyu* rikkantást hallatva egy elviselhetőbb szakaszra ugrott át.

Később már akkor is *ugrott egyet* a lejátszásával, ha megmutattam neki az odakészített kis fecskendőt.

Ez a műsor volt a HALMAZ.

Később, ahogy szaporodott a – másodlagos – pofánlocsolással tarkított, másodlagosan visszaírt eltérő esetek (halmazok) száma, úgy egyre ritkábban került sor az eredeti halmaz fülsértő interpretálására.

A kisebb halmazokból nagyobb cselekvési és megnyilvánulási PANEL-ek épülnek, és ennek a halmazhalmozási készségben jól megismerhetjük az időbeliség és térbeliség elemeit is.

A gyakran felidézett és lejátszott panel vagy kisebb cselekvési sorozat halmazsora nevezhető SZOKÁS-nak.

Egy régi emlék – amely már soha nem jut az eszünkbe – egy kép, egy esemény vagy tárgy következtében felidéződhet tudatunkban, és ekkor egy egészen komplex életfilm részletet is a felszínre hoz magával. Ennek elősegítésére készítjük például fényképeinket vagy (videó)filmjeinket. Hiszen egy-egy kép megpillantása után sok-sok kellemes élmény idéződhet elő a feledés lassan mindent elborító homályából.

A múltnélküli ember olyan, mint a történelemnélküli ország. Gondoljunk csak az amnéziás betegekre!

Ha visszaemlékezésük nem indul meg, akkor megkísérelhetjük az akáshájuk mindent hordozó tartalmából egyéniségük és emlékeik visszaírását. Innen feltudata a legtöbb esetben újra feltölthető elfelejtett múltjának kiesett emlékeivel. Ezzel a módszerrel bármely tudati panel és cselekedetsor a legapróbb részletekre kiterjedően is felidézhető és átírható a feltudatba, ha a lélek és az agyállomány közötti információs áramlási rendszerek nem szenvedtek maradandó károsodásokat.

Ilyenkor két módszerünk van; vagy mindenre újra megtanítjuk mint egy gyermeket, vagy megkíséreljük a tudat türelmes átmentését az altudat rejtett berkeiből.

Azért olyan fontos, hogy a tanítási folyamat során az információk hierarchikus rendben, fontosságuknak, és egymásból és egymásra épülésüknek összefüggő szövedékét adják alapul az agy kialakuló belső rendjének, mert enélkül az alap nélkül minden további felépítmény az alapozás nélkül homokra épített várra fog hasonlítani, vagy egy siralmas díszlet Patyomkin homlokzatára, amit az első nagyobb megpróbáltatás semmivé omlaszt.

Elterjedt szokásaink és ideológiáink – különösen az utóbbi ötven évben – úgy a társadalmat mint az egyént kiskorúsítani igyekeztek, kialakítva (és kiszolgálva) a társadalom olcsó rabszolga igényeit. Ennek a tendenciának a nagyfokú automatizálás még fokozta is a hatását, hiszen az eddig szokásos rabszolgaképzés szürke tömegei munkanélküli masszává lettek a fejlett ipari országok immár inkább specialistákat igénylő munkaerőpiacán.

Itt olyan gyors a tudás irányultságának fluktuációja, hogy a régi-vágású oktatási rendszerek fokozatos kiváltására a termelő szféra köreibe kellett a szakemberképzés egy jelentős részét átcsoportosítani. Egy-egy megtanult szakma tudásanyaga ma már csak ritkán elegendő az élethosszigiani elismeréshez és munkához. Az alulképzett tömegek így mindinkább felesleges koloncként terhelik az offenzívába lendült fejlett kapitalista országokat.

Mi köze ennek a tudati struktúrák logikus építgetéséhez?

A felgyorsult világban aránytalanul többet kell majd vállalni a mai fiatalság munkaképes korba került rétegeinek, és összehasonlíthatatlanul találékonyabb és elasztikusabb tudásra lesz majd szükségük az életbennmaradáshoz. Úgy is mondhatjuk; kegyetlen létért való küzdelem vár reájuk! A régivágású oktatás elmaradt tudását már semmire sem tudják majd felhasználni a gyakorlati életben. Ezért új és dinamikus oktatási módszerekre kell áttérnünk, ahol a lélek szakértőinek is sokkal komolyabb szerephez kell majd jutnia az eddigi skolasztikus módszerek felváltása során.

10.3. Gondolati csírák

Mi lehet az evolúció és ezen keresztül az egyén célja? Ha TE lennél az Isten, milyen lényeket favorizálnál az Univerzumodban? Mit tartanál fontosnak?

Varietas delektat.

Vagyis változatosság! Folyamatos munka egy genetikailag és érzelmileg is gyönyörködtető de értelmes lény(ek) által üzemeltetett világrendszerért. Te vagy a tervező. Mindent megtehetsz, de tévedéseid ódiumai is téged terhelnek, úgyhogy nem lehetsz hebehurgya. Amit megcsináltál arról gondoskodnod kell, de a lényeidnek arra is alkalmasnak kell lenniük, hogy amennyiben Univerzumodat külső támadás éri, azt a legkisebb kegyetlenkedéssel, de a legradikálisabb, leggyorsabb módon le tudják reagálni, vagyis meg tudják védeni. Lényeidnek okosaknak, szorgalmasaknak és jóindulatúaknak kell maradniuk, hiszen ellenkező esetben a belső konfliktusokkal és önpusztítással is szembe kell nézned.

Hülyékre, lustákra, elfajultakra, kegyetlenkedőkre, elfásultakra, degenerálódott és öncélúvá vált lényekre nem alapozhatod belső rendszeredet és mindent a polaritás kiegyenlített állapotában kell tartanod. Abszolút hatalmadat át kell hatnia a szeretetnek és a dinamizmusnak.

Azt feltételeztük, hogy az agy nem a tudás őrzésére való, hanem annak adatelőkészítő kezelésére és az érzések (érzelmek) nem itt hanem a lélekben nyernek végleges formát. Jelentős mértékben attól függ az érzelmi élet minden rezdülése, hogy a kezdeti időben miféle alapozást (alapanyagokat) használunk. Az ösztönös (hozott) rendszer késztetései csak abban az esetben válnak igazán használhatóvá, ha azok a gyakorlati tapasztalatok által is megerősítést nyernek, és kiépülő szokáspanelek gyakori asszociatív indukciót gyakorolnak a tudatalattiban szunnyadó információkra (érzelmi csírákra).

Ezek az érzelmi csírák csak akkor bontakozhatnak valódi, újra és újra igényelt érzelmi szokásokká és megnyilvánulásokká, ha azok már a kezdetben épülő tudatrétegekben is megtalálhatóak. Az érzelmileg sivár környezetben a lélek tudati részének fejlődése maradandó (irreverzibilis) sérüléseket szerezhet. Ugyanilyen károkat okoz az ingerszegény környezet is, hiszen a tudat alapvető késztetései; ragaszkodás (szeretet), a megismerési vágy és az utánzás.

Amennyiben ezeknek gyakorlása tartósan lehetetlenné válik, úgy a tudat időben megállíthatatlan információgyűjtési késztetése nyomán az *ürességgel* is ugyanúgy feltöltődik. A semmi lesz a szokás, a semmi lesz az információ, a semmi lesz a vizsgálható minta, a semmi lesz a halmaz és a semmi időbeli tudatpaneljei sorakoznak majd egymás mellett. Az eredmény magába húzódott bárgyú és buta (tanulatlan) egyéniség. Mit is keresnénk itt? Az ilyen tudatnak nincsenek értelmes halmazai, hiszen ilyeneket sohasem volt módjában eltárolni. Ezért csak a semmi információját tudja rendelkezésre állítani. De a semminek, számunkra értelmetlenek tűnő parányi megnyilvánulására ugyanolyan öröm-válaszreakciókat láthatunk mégis, mint a valódi információs halmazok asszociatív azonosításánál, hiszen a ráismerés (felismerés) gyönyörűsége az üres halmaz által is ugyanúgy kiváltódik az ilyen üresen maradt elméből.

10.4. Az invokáció, vizualizálás, ízlelés, szaglás és az érintés reciklikus igénye

A tudat minden beérkező (külső) információt válogatás nélkül tárol el. Az már más kérdés, hogy ezen tevékenysége közben nagyon intelligens felügyeleti rendszere a *lényegtelen* vagy zavaró háttéringereket különleges aktív 'szűrőin' vezeti át, vagyis tudati rendszerünk minden kétséget kizáróan káprázatos módszerekkel igyekszik megszabadulni az érzékelés minőségét romboló jelenségek zavaró kíséretétől.

Például öt-hat egyszerre hallott dialógusból külön egyre is képesek vagyunk értelmileg figyelni, majd a másikra, harmadikra, ... stb.

Egy őrülten kavargó madárrajból egyetlen madár viselkedését is meg tudjuk figyelni, de mint elasztikusan hömpölygő halmazt is meg tudjuk figyelni azt.

Egy jó orrú illatszerész a komponenseket is ki tudja szimatolni egy komplex illatból.

Ízlelésünk segítségével legtöbbször ki tudjuk érezni a dominánsabb fűszereket az ételeinkből, és csakúgy mint szaglásunkkal, különleges ízszimfóniákat is élvezni tudunk.

A kezünket egyenesen az agyunk kihelyezett részének, 'meghosszabbításának' tekinthetjük, és ez kifejeződik a kezeinkhez rendelt agyterületek kiemelkedő területfoglalásában is. Itt az arc és a kéz dominanciája tapasztalható.

Az anyagi világban való mozgásunkra kialakult érzékeinken túli érzékelést is meg lehet figyelni, és ezt nevezzünk extraszenz jelenségnek. Megfigyeléseinket tagadni egyszerűbb, de ezzel a szőnyeg alá söpréssel együtt a jelenség csak úgy szűnik meg, mintha nappal bekötnénk a szemünket és azt állítanánk, hogy éjszaka van!

Testen kívüli élmények esetében is részlegesen fennmaradnak tudatunk külvilágot érzékelő képességei (hideg, meleg, fény, tapintás, látás), de a mi megfigyeléseinknél jellemzően megszűnt a fülön át való hallás.

Itt egy érdekes metakommunikációs jelenség vette át a hallás szerepét, és a negyedik dimenzióra jellemző módon csak agyról-agyra kommunikációt találtuk. Ilyenkor egyöntetűen azt tapasztalták a kísérleti személyek, hogy *belül* szóltak a fejükben, és mintha nem a fülükön keresztül érkezett volna be a hangzó információ. Ilyet gyakran tapasztaltunk földönkívüliekkel folytatott beszélgetések regressziós felidézése során is.

– Hallom, hogy beszél, de nem mozog a szája. Belül szól a fejemben. – mondták egyöntetűen.

– Leteszi a műszert a fémasztalkára, de nem hallom, hogy zörögne! – vagyis nincsen hagyományos hangterjedés.

– Beszél a társamhoz, de nem hallom! – stb.

Egy másik lényeges jelenség a negyedik térkiterjedésnél az, hogy a tárgyak fényt adnak. Az élők is másmilyet, az élettelenek is másmilyet, de mindenhonnan jön a fény. A vízen ugrálni, járni lehet. Kemény, és kissé domború, mint egy fémlencse (és itt a Földön többnyire fekete).

Itt kitérőt kellett tennünk a különleges, nonreceptorikus megfigyelésekre, hiszen logikailag ezek is az érzékelés témakörébe tartoznak, és itt még számos jelenségről beszámolhatnánk, de nem célunk ezeknek azonnali boncolgatása. Az összegyűlt anyag ismeretében már látható, itt is nagy munka vár még ránk.

Minden információ – jellegükben eltérőek is – egyöntetűen egységesként kezelhető holostruktúrális voltánál fogva. Furcsa kis folyamathalmazaink egy, az időben is rendeződő egésszé állnak össze, amit úgy térbeli, mint időrendi sorozatai szerint is ciklusokra bonthatunk, és ezek a ciklusok ismétlődési és geometriai jellemzőik szerint is kivált(hat)ják a felismerési élményt. Egy élmény erős késztetés esetén még akkor is kellemes eredő érzést válthat ki, ha maga az inger kellemetlennek, vagy egyenesen fájdalmasnak mondható.

Például a dohányzás kellemetlen és büdös, fullasztó, mérgező füst belégzésen alapszik, de az utánzási késztetés és ennek a cselekvésnek *elpanelesedése* megismétlési késztetéssé alakulhat. Ezt még az időszakos mérgezési tünetek megélése sem akadályozza meg.

Ugyanígy említhetjük a mazochizmust, ahol a verés és a fájdalom válik cselekvési panellé. Bármilyen cselekvés vagy inger ismétlődő megélése kiválthatja annak szokásos újraigénylési késztetését.

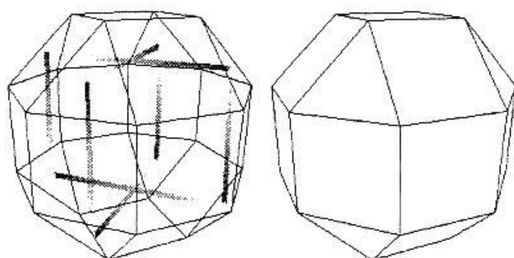
Egy váratlan esemény (mint a papagájnál a pofánlocsolás) lassan *átkarcolhat* egy-egy cselekvési panelt, amelyet esetleg egy más jellegű panel beillesztésével is helyettesíthetünk.

A környezetből való időszakos kiragadás is feledésbe sodorhatja egy-egy beidegződött szokás megnyilvánulását.

Az após ezerszer hallott katonatörténeteit is csomóra lehet kötni, ha az elunt történeteket és a szereplőket szándékosan összekeverjük és érdeklődő arccal minduntalan rákérdezünk valamire, ami nem is ahhoz a történethez tartozik. A reciklizált marhaság ugyanúgy tör legközelebb a felszínre, mint az ezerszer elmesélt (és ezzel ezerszer felfrissített) történet.

Az anyós megunt CD-jét is meg lehet lökni egy teljesen váratlan és szokatlan cselekménnyel. Akár kedvesen is visszaszólhatunk neki, amikor máskor már üvöltözni szoktunk.

A lényeg a meglepő másság!

11. A LÉLEK MAKROBARIONJA

A butaság és a tudat almafái

Megismerés és ember. Örökös dilemma. Tudni jobb vagy tudatlannak lenni?

Az agykoponya százezer éves változatlansága mindenképpen gyanakvásra késztet minket. Egyre magasabb és magasabb csúcsok felé tör az ember, vagy régen is el-eljutott a tudás magaslataira és egyáltalán nem erről van szó?!

Igazából nehéz eldönteni a dolgot, de a butaság semmi esetre sem lehet erény. Az ember a mai Földön is teljes skálán létezik, és most is megtalálhatók az ősemberi szinten élő embercsoportok, pedig a levegőégen repülők és űrhajók húznak a fejük felett. Hol állunk akkor manapság?

Ha figyelmetlenül vizsgáljuk meg a mai Föld civilizációs szintjét, akkor teljesen elhamarkodott következtetésekre is juthatunk. Ha ennek átlagát vizsgáljuk, akkor is hibázunk, ha a csúcsait, vagy a mélypontjait, akkor is.

Minden lény a saját lehetőségei szintjén éli meg a maga körül megtapasztalható világot, és ebből csak annyit fogad be, amennyit abból felfogni képes. Hiába árasztja el a ma emberét a technikai civilizáció megannyi csodája, a legtöbb ember semmit sem ért ezek belső szerkezetéből, vagy működéséből, és ennek ismeretét csak egy szűk *beavatott* réteg igényli. Akkor is titok marad mindez egy átlagember előtt, ha a tudást nem zárják el előle, mert egyszerűen nem érdekli a mai csodák belső működése, azért mert lusta, vagy egészen egyszerűen azért, mert szelleme idegenkedik ezektől.

Nem kell az elzárkózáshoz az évezredek távola, elég néhány évtizednyi különbség a generációk között, és a szakadék áthidalhatatlanná szélesül.

A nagymamám néhány TV gomb kezelésével is nehezen birkózott meg, ugyanakkor a fiam három évesen flottul kezelte a saját sztereo magnóját, és elsőre felfogta a rádióállomások működési elvét és az azok állomáskeresővel való megkeresését. Sohasem a keresővel akarja lehalkítani a rádióját…

A számítástechnika magánemberek kezében való elterjedése során a gépekkel együtt élő gyermekek semmivé foszlatták a szakemberek misztifikálási törekvéseit, és tinédzser gyerekek sokkal jobb programokat írtak, mint a *nagyok*. Ők nem tudták, hogy 'tiszteletre méltó' tudást tesznek nevetségessé, hiszen számukra ez már a papától és egymástól ellesett természetes közeg volt. Amint írtuk már, a gyermek számára nincsen nehéz vagy könnyű. Minden új érdekes dolog (ameddig nem tesszük kötelezővé és dogmatikussá).

Mi akkor hát a teendőnk?

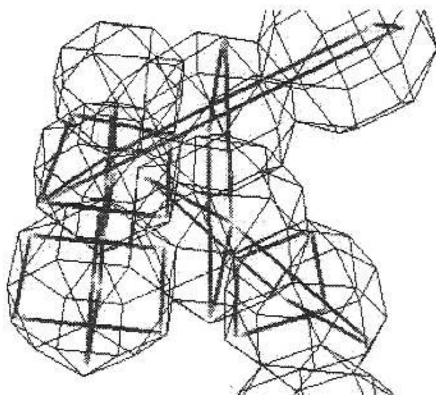
Hagyjunk teret a szabad gondolkodásnak! Tartsunk egészséges egyensúlyt a világ konzervativizmusa és revolucionalizmusa között! A túlzott tekintélytisztelet (és a kapzsi önzés) hosszú időre visszavetheti a világot a fejlődésében, és ezt az önzők utódai ugyanúgy megsínylik, mint a többiek.

Visszatérve eredeti gondolatunkhoz, vizsgáljuk újra azt, hogy milyen módon épül(het) fel a lélek belső strukturális világa!

Amint már említettük, az a meggyőződésünk, hogy ez a kis fekete lyukhoz hasonló fajsúlyú kapszula nem atomok kristályos halmaza, vagy a molekulákhoz hasonló valami, de nem is olyan, mint a több barionból felépült atomok, hanem maga is barion. Nevezzük MAKROBARION-nak!

Létezését hasonlóképpen nyeri, mint kisebb társai, de sokkal nagyobb bonyolultságú szimmetriarendszer tartja meg folyamatos keletkezésében és létezésében mint kistestvéreit. Fraktálokhoz hasonló rendszerét minden bizonnyal egyre kisebb alárendelt rendszerek követik és ilyen *melléktermékek* lehetnek maguk az anyagi részecskék is. Nem tartjuk lehetetlennek azt, hogy a sor lefelé is folytatható, tehát elképzelhetőnek tartjuk egyfajta szubatomi világ létezését is.

A lélek hatvannégy rétegű cellarendszere és ezeknek a celláknak az egymáshoz képest való elfordíthatósága egy nagyon bonyolult igényrendszer kielégítésének lehetőségét hordozza magában, hiszen egyetlen cella kilencven fokkal való elfordítása dinamikus változásokat idéz elő a tudat megnyilvánulások szintjén is.

11.1. ábra – Információáramlás a lélekcellákban

Egyetlen elfordított cella is jelentős módon befolyásolja az információáramlás addigi útvonalait. Ez nem jelent információvesztést, hiszen az időtükrök között (művonal, gyűrű-lézerszerűen) keringő forráshullámok a nyolcszögletes *tükörrendszer* falai között továbbra is megőrződnek, de az eddig elfordult állapotban lévő másik út így akár üresen, akár egy őrzött információhalmazzal jelenik meg a tudat tengerének egészében és abban hatni is kezd. Ez egyúttal a tudat megkettőzési lehetőségét és útvonalbeli variálhatóságát is jelenti. Az elfordult cella közvetlen hozzáférése megszűnik ugyan, de az információt hosszú ideig őrzi.

Úgy érezzük, hogy nagy anyagi sűrűséggel bíró közegben a tudatot káros átíródási hatás is éri.

Ezért igényli a ciklikus felidézgetést, a hosszúidejű (nosztalgikus) és a rövididejű (szokás) felfrissítési ciklusokat. Ennek hiányában már teljes feledésbe merül a lassan *elzajosodó*, kaotizálódó feltudati in-

formáció, és ilyenkor már csak a kettős védelem alatt álló altudati komplexhalmazból idézhető fel az *elveszett* tudati kép.

Az innen való sokszori kiolvasás bizonyosan káros hatású lehet az altudati halmaz tartalmára, hiszen minden mérés egyúttal beavatkozás is, amely megváltoztatja a mérendőt, tehát károsít!!

Ennek az információnak a károsodása viszont az Univerzum teljes tudását károsítja, vagyis pontosan azt a tisztán őrzött halmazt, ami a sokfelé szakadt információ-begyűjtési és halmozási, megtapasztalási céllal létrehozott/kialakult létezésünknek az alapvető értelme.

Az ideig-óráig tartó izoláltság nem jelenti azt, hogy ez a szeparált lét az elszigeteltsége miatt nyerne értelmet. Ez a tézis egy teljes civilizációra is ugyanúgy igaz, hiszen az a civilizáció, aki öntörvényűen magába zárkózik és kizárja az egészet és az azzal való kapcsolatteremtés igényét, óhatatlanul stagnálásra, majd gyorsabb-lassabb dezintegrációra van ítélve, hiszen nem vesz tudomást a körülötte változó körülményekről és viszonyokról; (Így nem ismerheti fel a külső veszélyek fenyegető közeledtét, vagy a fejlődés elengedhetetlen lépéskényszerét sem).

Ez egy emberre és társadalmakra is egyaránt igaz.

A tudati halmaz adatrögzítése folyamatos – időbeli – folyamat, de az roppant elgondolkoztató dolog, hogy időtlen közegben is fennmarad benne bizonyos rendezettség, és ilyenkor – bár mindent egyszerre lát (?) – furcsa módon az időbeli téresszenciákkal is konvertálható a kapcsolata, vagyis a folyamattalan is valamiféle folyamatot tud létrehozni, vagy képes arra, hogy a folyamattalant folyamatossá alakítsa át. Ilyenkor bizonyos nehézségekkel is találkoztunk a konverziók kialakítása során, ami értelmetlen zagyvaságnak tűnhet egy ilyen kérdésekkel sohasem foglalkozott szakember számára, de amennyiben mélyebben belegondol, úgy beláthatja azt, hogy ő még sokkal evidensebb helyzetekben sem tudja folyamatába illeszteni a tudott és megtapasztalt jelenségeket és dolgokat.

Ha például regresszió során a vizsgált személy negyedik (vagy még bonyolultabb) dimenzióban megélt élményeit meséli, úgy nem szabad türelmetlen, szűklátókörű butasággal megfosztani magunkat

az éppen előttünk kibontakozó lényeg megismerésétől, hanem türelmes adatgyűjtéssel meg kell keresni a kapcsolódási pontokat a megértés kialakítása felé, és ezek a közös, integrálható valóság irányába fogják vezetni fantáziátlan gondolataink csapongását, és rádöbbenhetünk arra, hogy az amit itt a téridőben lehetetlennek tartunk, az más dimenziógeometriák ismeretében nagyon is elgondolható.

A negyedik dimenzióban egészen bizonyosan megváltozik az idő szerepe, vagyis nem az általunk megszokott jelenségeket tapasztaljuk meg.

Úgy tűnik, hogy itt az idő a fény, és az alak, a tárgyak morfológiai megnyilvánulásai is lényeges eltéréseket mutatnak.

Egymástól 'szeparált' meditációs gyakorlatokkal igyekeztünk erről információkat gyűjteni, és ezek a tapasztalatok nagy egybevágóságot hordoztak, vagyis igaznak látszanak. Ezek konklúzióit igyekszünk itt Önök elé tárni azért, hogy bekapcsolódhassanak a tapasztalatok további feltárásába, és ezen keresztül (csőlátó szemüvegünket levéve) együtt indulhassunk egy tágabb értelmezésű világkép kialakításának irányába. Ami nem lehetetlen, az lehetséges, és akkor azt ugyanolyan részletességgel meg kell vizsgálnunk (és meg kell értenünk), mint a *kézzelfogható* világ jelenségeit.

Mi meguntuk a tükör előtt harcolás gyakorlatát, és felismertük azt, hogy a hátulról átlátszó tükör mögött valaki jót mulat a mi nevetséges ugrabugrálásunkat szemlélve.

Figyelnek minket!

Tudatunk almafái a tükör mögött folytatódnak és lehet, hogy egy madár nem foglalkozik a fák föld alatti részével (és talán nem is nagyon tudja annak értelmét elképzelni), de amennyiben talál egy tolmácsot, sokat megtudhat erről a vakondtól...

Az anyag geometriája azt sugallja, hogy az anyag egy számunkra (egyenlőre) *elérhetetlen* dimenzióvilágba is átnyúlik, vagyis a részecskéknek (és így a léleknek is) van egy számunkra 'elzárt', eddig nem megtapasztalt része is, hiszen ha az elején jelenpontokkal és múltszférákkal operáltunk dinamikus dimenziógeometriánk kialakításánál, úgy ennek kell hogy létezzen egy antipódusa, egy a miénktől a

jelenpontokkal elválasztott másik fele is, és ezek a dimenziókeltő jelenpont irányába haladó *jövők.* Ez a mindig felénk tartó, ezért is hív(hat)juk JÖVŐ-nek. (Jövés-menés = jövő-múlt?)

Jövő = közeledő

Menő = távolodó

Jelen = az éppen megtapasztalt

Ezzel odáig is játszhatunk, hogy; jelenben = jelenBENN (hiszen a jelen(ek)nek a dolgok belsejében kell lenniük).

Ebből a kis előrejelzésből az is látszik, hogy miután megismertük a lélek *téri* részét, még akkor is marad feltárásra váró dolog.

A tudatalatti világát is folytathatjuk a hipertér felé, így megismerésünk halmazát tovább bővíthetjük majd, de egyenlőre a téri részbe eső lélekrész belső megismerése is elegendő munkát ad majd a kutatói számára. Erről mi sem tudunk egyenlőre sokkal többet, de úgy érezzük, hogy az itt leírt dolgok is nagy előrelépést jelentenek az eddigi elképzelésekkel szemben.

Azt is sejtjük már, hogy a megélt dolgok (vagyis az információ tartalmi jellege) is megváltoztatják a lélek morfológiáját, vagyis a tartalmazott hullámrendszerek külalakbeli változások formájában is megjelennek rajta.

A negatív megtapasztalások is mást, és a pozitív megtapasztalások is más formaváltozást hoznak létre/léteztetnek. Nagyon furcsa, de úgy mondhatjuk, hogy a zeneileg harmonikus és disszonáns rezgések megjelenéséről lehet itt szó, vagyis a gonoszság, kegyetlenség, félelem, agresszió disszonáns hullámhalmazok formáját ölti, ameddig a szeretet, harmónia, békesség, jóindulat a zeneileg kellemesnek mondható összhangzatok irányába módosítja a lélek rezgésmódusait, amit erre szenzitív emberek jól meg is éreznek egy másik ember közelségében.

Ezek a rezgésmódusok makroszinten is megjelennek, a bioszféra együttes rezgési halmazában is megnyilvánulnak, tehát helyileg és globálisan is egymásra hatásokat váltanak ki.

Mivel a lélek sem áll másból, mint ezeknek a dimenzióhullámoknak a kölcsönhatási rendszereiből, így ennek ismeretében nem nehéz

felismerni az információt hordozó és a morfológiai struktúra szoros egymásra hatásának interferenciákból fakadó jelenségeit sem. Így válik eggyé a tartalom a formával.

Ennek makroszinten is megjelennek a megnyilvánulásai, hiszen a lélek embert ábrázoló (és az osztódó sejteknek tanácsadó alappal szolgáló) holografikus képén is megjelennek a disszonancia jelei, vagyis romlik az egyén egészségi állapota, hibák jelennek meg a szervezetét koordináló harmonikus energia (hullám) áramlásokban, egyre inkább felborul egészségének egyensúlya, ami előbb-utóbb önpusztításba, dezintegrációba sodorja.

Egy *görcsölő*, túlzottan fontoskodó, agresszív, rosszindulatú főnök, vagy egy erején, képességein felül vállaló (vagy állandóan megfélemlített) beosztott többnyire gyomorfekéllyel vagy szívinfarktussal végzi, és ritkán élvezi ki a nyugdíját. Vagyis a lelki disszonanciák testileg megnyilvánuló harmóniahiányt generálnak.

A gonosz, hisztérikus panelokkal élő ember NEM vezeti le indulatait, csak egyfajta kielégülési igényét éli meg akkor, amikor magát vagy a környezetét teleszórja negatív és disszonáns személyiségének rezdüléseivel. Kiéli narkómán hajlamát, ami nem csak kemikálék (kábítószer, nikotin, alkoholfogyasztás) kereteiben történhetnek, hanem ismétlődő szokások újra és újra felidézésével is. Ez egy teljesen azonos AHA élmény, a felismerési jelenség egybevágóságának egyre gyakrabban igényelt megnyilvánulása.

Ezen a módon is el lehet jutni a túladagoláshoz, az *aranylövéshez*, ami a szervezet organikus rendszerének katasztrofális csődhelyzetébe torkollhat. Idegösszeroppanás, agyvérzés, infarktus, fekély. Ezek a leglátványosabb és közismert testi megnyilvánulásai a lélek disszonanciájának, de szinte minden szervi betegség is így alakul ki. Ezt a helyzetet nagyban rontja a környezet kémiailag erősen mérgezett, rossz talajhullámképű vagy radioaktív volta. Ez további organikus és visszacsatolódva lelki disszonanciák felhalmozódását váltja ki.

Nagyban generálják ezt a fogyasztói társadalom kényszerpályái. A ravaszul kieszelt reklámok által infantilizált tömegek kritikátlanul és megbűvölten fogyasztanak, és ezzel felfelé hajszolják az amúgy is

nonlineáris ületemben előretörő ökológiai és ezen át perszonális katasztrófahelyzet statisztikai növekményét.

Makroszinten – nagy néptömegek pszichológiai szintjén – is kiteljesedik a cselekvési koordinálatlanság, a társadalom teljes összeomlása. Egyre fogy a kirakat, és egyre nő az ellenőrizhetetlen jelenségek és társadalmi anarchizálódás szemétdombjának halmaza.

A Föld fosszilis energiakészletei gyorsuló ütemben fogynak, és ezzel párhuzamosan egyre szennyezettebbek a Föld ivóvíz készletei is.

A környezet disszonanciája károsan befolyásolja a lélek rezgésrendszerét és ennek a rezgésrendszernek a disszonáns irányba való eltolódása károsítja a testi tér-hologram energiaáramlási és energiaháztartási egyensúlyát és ezen keresztül az egész organizmus kóros elváltozásai alakulhatnak ki. Egy elfajult személyiség tovább rontja a *levegőt* és ezzel pozitív visszacsatolás jön létre a környezet és az egyed között. Ne felejtsük el, hogy az anyag végtelenig szétterjedő hullám is! A harmonikus (jó hangzású, támogató) rezgések javítják, a 'hamisak' rontják az élőrendszerek esélyeit.

Ennek a védelemnek nyújt támogatást az élőlényeket övező – már említett – aura, ami dinamikus változásaival aktív védőburkot hoz létre az élőlények információs halmazának a megóvására. Hét rétegű (hét színű) furcsa burkunk van. Ezt testünk és lelkünk eredő interferencia rendszere (együttes hullámvilága) létesíti körülöttünk. Lefényképezhető, tehát létezéséhez nem férhet semmi kétség.

A nagy (négy mikronos) lelket hordozó emberek (akik hierarchikusan már az emberek felett (előtt) állnak) egészen másmilyen aurával övezettek. Ezt teljesen eltérő (bonyolultabb belső szerkezetű) lelkük, és ennek sokszoros energiája okozza. Manapság nagyon sok ilyen született a Földre, és közöttünk járnak. Nehezen, vagy egyáltalán nem hipnotizálhatók. Legtöbbjük tudósként, művészként él, de *egyszerű* emberként is lehet velük találkozni. Karizmatikus, jó életbölcselettel bíró, többnyire közszeretetnek örvendő egyéniségek. A szeretet és a kegyelmi érzés vagy a megértés örömét adják az embereknek. Ilyen nagy méretű lelket sajnos nem állt módunkban gyakor-

latban (mikroszkóposan) is megfigyelni, de biztosan tudunk létezéséről. Meditációs megtapasztalásaim segítettek ebben.

Térjünk vissza az információk sorrendiségének kérdésére! Ez lényeges jelenség a tudat téridőben való működése során, így foglaljuk össze lényeges elemeit!

A regresszió során egy keresési parancsra kis idő elteltével a kísérleti személy (egy fura szuszogással) jelzi a keresés eredményes, vagy eredménytelen voltát, és ezzel lényegében a keresett halmazra rá is áll (már amennyiben az létezik emlékezetében). Itt nagyon meggondolt parancsokat kell kiadnunk és kerülni kell a kísérleti személy túlzott megterhelését. Mindent ugyanúgy átél, mint a valamikori történés idején!

Tudatában úgy utazhatunk, mint ahogyan egy CD-lemez lejátszásánál, de mégegyszer írjuk, ez nem játék!

A legmeglepőbb az, hogy előre is utazhatunk az életében és a halálát követően a következő életébe is betekinthetünk. Itt furcsa ugrásokat fogunk tapasztalni. Ide ne erőltessük vissza, nem véletlenül ugrotta át ezeket az időket! Ezek a fix döntéspontok, ahol majd fontos döntések előtt fog állni. Nem szabad látnia!!

Az időben előre tett utazást PROGRESSZIÓ-nak nevezzük.

* * * * *

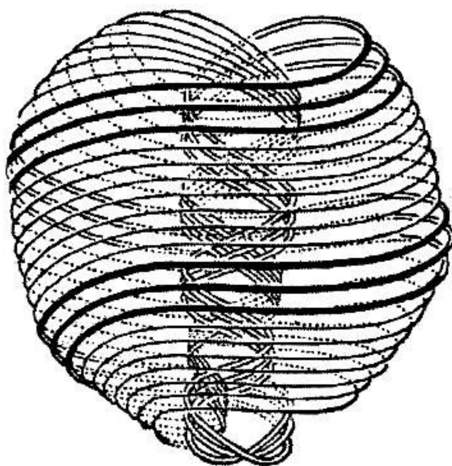
NE AVATKOZZ BE AZ IDŐBE! Légy semleges megfigyelő, és ne élj vissza a helyzeteddel. Elégedj meg azzal, hogy létezik a jövő terve is.

* * * * *

Itt a jövőben is (bizonyos korlátokkal) megfigyelhető a sorrendiség, mint ahogy azt a múltbeli cselekedetek esetében is megfigyelhettük már. A tudat folyamatosan rögzíti az egymás után beérkező szenzuális ingerek sorozatát és a vele egyidejű gondolati jelenségeket is. Ezeket együtt is állítja rendelkezésre. Itt külön-külön szétválasztva is

meg tudja jeleníteni. Amennyiben ez a környezeti törlődés miatt már értelmezhetetlen az éber tudatállapot szórt figyelmű helyzetéből, úgy regresszióban ez hibátlan formában újra előhívható.

Furcsa dolog az emberi lélek. Bizonyosan több annál, mint amit eddig kiismertünk belőle. Így van ez az általa léteztetett emberrel is. Több, mit egy felkapaszkodott (lekapaszkodott?) vadállat! Képességei és lehetőségei csak töredékében ismeretesek a mai tudomány előtt, így még további (végeláthatatlan) munka vár ránk megismerésében és ez a fantasztikus sok (kellemes és érdekes) meglepetéssel fog még szolgálni megismerésünk rögös útján.

12. Amikor a bemenet kimenet is!

A megfigyelés és a rögzítés cooperatív viszonya a komparációval és a visszajelzéssel

Mivel jól megfigyelhető tudatunkban az időben való rendezettség, egymásutániság jelensége, így elmélkedjünk azon, hogy ennek a fenomenának mi is lehet a szerepe és miért is jön létre. Ugyanitt a szokáspanelek egyik reprezentatív megjelenése is felmerül; az idő és térbeliség belső óraként emlegetett megnyilvánulása és ennek a természeti ciklusokkal való szoros kapcsolata. Ez szintén ide sorolható dolognak látszik.

A bemeneti idegpályákon érkező jelek a receptorok időbeli folyamatokat hordozó szenzorain keletkeznek, de ezek a szenzorok sem sorosnak sem párhuzamosnak nem nevezhetők igazán (ha a számítástechnikában használatos kifejezésekkel kívánjuk őket összehasonlítani). Sok hasonlatosságot találhatunk az elektrotechnika és az érzékszervek megfigyelése során, és azért is élünk ezekkel a hasonlatokkal, mert ezek az analógiák sok Olvasót elsegítenek gondolataink helyes értelmezéséhez.

A szem optikai rendszerén túljutva a fotínók elérik a retinát, azt a sejtfelszínt, ahol a fényérzékelő sejtek helyezkednek el, amelyen (színesen látó szem esetében) többnyire négyféle fénydetektáló sejtet figyelhetünk meg. Fény és *színlátó* sejteket; pálcikákat és csapocskákat. Ezekben jellegzetes lapos kis tárcsák sorozata látható és ezekből a fénykvantum (fotínó) hatására kémiai ingerjel indul el (látóbíbor), majd ez elektromos jellé alakul. Az egyes látósejteken keletkező jelek furcsa kódoló sejtcsoportba jutnak és innen – erről a kódmátrixról – egyre kevesebb és kevesebb szál vezet tovább, míg végül egy jellegzetesen hosszúra nyúlt axonba torkollva az agy felé indul. Ilyen axonokból egy egész köteg áll össze. Ez az agy belsejében mindkét szemről kétfelé ágazik és így folytatja az útját a hátsó agyterületek

irányában, ahol szerteágazva nagy agyterületben vált ki ingerületi jelzéseket.

Ha radioaktív markerekkel megvizsgáljuk a látás jelenségét, úgy a jobb és a balszem jobboldaláról érkező fényingerek miként agyféltekében megjelenő *csíkozódás* jellegét öltik, amely területi eloszlásban a látókéreg felét teheti ki. A két szem balfeléről természetesen a hiányzó köztes területek kapnak jelzéseket. Az a nagy kérdés, hogy miért törlődik a marker (persze tudjuk, hogy feleződik) jelrendszere és miért marad meg mégis a látott jelenségek formai és színinformációja.

A radioaktív méréssel detektált kémiai felhalmozódás természetesen nem lehet maga az információ, inkább csak azt jelezheti, hogy itt történt valamilyen kémiai jellegű akció, ami az információ átvitele során efféle anyag felhalmozódással, anyagcserével járt. Semmi kétségünk nincs afelől, hogy az agy lényeges szerepet tölt be a gondolkodás folyamatának információátviteli folyamatában, de ez mégsem lehet olyan pótolhatatlan valami akkor, ha az agy teljes elbomlása esetén sem szűnik meg az individuum egoja. Ezt viszont a halál utáni élmények, a testen kívüli élmények és a regressziós tapasztalatok támasztják alá. (Halál utáni látásélmények).

Vagyis mint már írtuk, úgy hisszük, nem az agyunk gondolkodik és (tartósan) nem az agyfehérjéink tárolják el az információt, hanem a lélek strukturális rendszere jelenti a személyiséget és az éntudatot, ez lehet a gondolkodást hordozó hardver és ez tartalmazza azt a működtető és kivitelező szoftver rendszert, ami az embert magát jelenti.

A ma népszerű DNS orientált elképzelés (amire mindent, de mindent rá akarnak erőszakolni) valószínűleg sokkal kisebb jelentőséggel bírhat, mint amennyire dominánssá vált a tudomány berkeiben. Fontos, de bizonyosan nem egyedülálló megoldása a természetnek (teremtésnek), és így meg kell vizsgálnunk azokat a lehetőségeket is, amelyeket egészen egyszerűen alárendeltnek, vagy nemlétezőnek nyilvánítottunk.

Visszatérve eredeti gondolati utunkra felmerül a lényegi kérdés, hogy akkor minek az egész körítés?

Az alárendelt rendszer (perifériarendszer) kezelése miatt lett kialakítva (alakult / alakították ki)?

Az agy elektromos (és egyéb módon való) ingerlése valójában soha nem tette lehetővé annak megértését, hogy mi, hol, és hogyan tárolja el az élet 'filmjét' a testi létezésünk folyamán. A kísérletek nem mutattak többet, minthogy például egy agyműtét közben megjelennek az operált személy tudatában (és kimeneti perifériáin is) bizonyos kavargó halmazok, gondolattöredékek, emlékképek és értelmetlen tudatblokk-láncolatok, de eddigi vizsgálataink alapján lényegében agyunk megőrizte előttünk a titkait. Azt is tudjuk már, hogy melyik agyterületet mire használjuk, azt is, hogy ennek idegi hálózata merre vezetődik, azt is, hogy hol veszik a semmibe…

Az látszik egyedül valószínűnek, hogy az agyunk holografikus módszerekkel hasonlatos módszereket használ. Ennek a felfogásnak sok pártolója van a mai kutatók között. Ennek bizonyítékait is megtaláltuk. Az agysejtekben való tartós információtárolást pedig semmi sem bizonyította.

A feldolgozási hálózat végez ugyanis némi tárolás jellegű műveletet, de ez nem ad magyarázatot semmire. A késleltetési és átkódolási jelenségek hálózatán túl az előfeldolgozott jelek más halmazok felé és a talamusz felé is indulnak. Itt az agy gátló-vezérlési rendszerére gyanakodtunk, ahol bizonyos agyi folyamatok időszakos (kémiai) gátlás alá kerülnek és néhány figyelő monitor funkciót kivéve részlegesen szünetelni látszanak. Erre mondjuk, hogy pihenünk, alszunk.

Ha az agy sejtjei alkalmatlanok az információ tartós őrzésére, akkor a megoldás kulcsát valahol ott logikus keresni, ahova minden agyterület közvetlen (sugaras) módon kapcsolódni látszik. Itt is olyan dolog lehet célravezető, ami a többszöri ego valódi hordozója (is) lehet.

Nagyon valószínűnek látszik, hogy ebben nem a testi mivoltunk a legfontosabb!

Nem teológiai fejtegetésbe akarunk itt fogni, és ne is az legyen itt most az elsődleges kérdés, hogy a lélek egy magától keletkezett anyagi részecske, vagy pedig egy teremtett dolog. Van és ez a lényeg!

A dolog a dimenziógeometria szabályai szerint is nagyon jól levezethető és belátható, és nagyon meglehet, hogy a Föld régi (szent)könyvei sem beszélnek/tek másról, vagy a kettő egy és ugyanaz. A lényeg; hogy eljussunk a lélek megértéséhez. Tisztán érhetően és nem hiszem-nemhiszem alapon tárgyalva alapelvi kérdéseit.

Elmesélünk egy bizonyosan nagy feltűnést kiváltó felfedezést.

A szem érzékelési módszereit valójában még fel sem tártuk, amikor egy kedves barátom elmesélte hihetetlen (de a metakommunikációs tapasztalatainkhoz nagyon is illeszkedő) mérését és megfigyelését. A szemünk teljes rendszere VISSZAFELÉ is működik!!

Erre egy nagyon érdekes kísérletet lehet csinálni! Ha egy TV fehéren világító képernyőjét nézünk és egy nagyon érzékeny fotóérzékelővel a szemünk fenekéről visszaverődött fényt detektáljuk, akkor ebben az információban megjelenik az üres TV képernyő képe. Nincs ebben semmi meglepő…

Amennyiben ezt a jelet egy kamerajelhez hasonló módon (közös szinkronjel!) újra TV képpé alakítjuk, úgy már inkább! Ha ilyenkor különböző geometriai ábrákra gondolunk, (!!) akkor ez először bizonytalanul, majd ahogy belejöttünk, a gondolatunkban megformált ábrák (kör, háromszög, négyzet) céliranyos megformálásába; ezek egyre nagyobb biztonsággal megjelennek a másodlagos monitorunk képernyőjén! Vagyis szemünk oda-vissza működik. Ki gondolta volna…

Az is megfigyelhető az agyműködés tanulmányozása során, hogy az egyes agyterületek szoros együttműködési rendszerben funkcionálnak. Ez nem úgy jelenik meg, mint valami értelmetlen áthallás, hanem – mint már audiovizuális példázatunkban erre rámutattunk – az időfaktor szerint egyszerre gyűjtött információk egymást is rendelkezésre állítják.

Similis simili gaudet.

Egy halmaz információs indukciója kiváltja az azonosítási kényszert (keresési jelenséget) és ez a komparációs asszociativitás sikeressége esetén az időbeli hullámrendszert visszajátszásra bírja. Ez igény szerint megjelenteti az AHA reakció válaszát és minden

ezidőben tárolt rezgésmódussal rendelkezésre áll. A felismerés lehet részleges vagy teljes fedésben, amit a hullámkép tudati képpel válaszol meg. Ezt a tudati képet nem valóságosan látjuk, mégis olyan részletesen jelenik meg *mintha* magunk előtt látnánk. Nem látjuk, hanem 'képszerűen tudjuk' mit is látnánk ha lenne vizualizált képünk. (...Olyan mintha látnánk... Mintha most is látnám, mintha itt lenne a szemem előtt... stb.)

Ezt GONDOLATNAK is nevezzük.

Minden jel arra mutat, hogy ez a felvetített tudati blokkokból kialakult jelenség a homloklebenyünkkel áll szoros kapcsolatban. Az itt megformálódott szavak, képek, hangok, mozdulatok nem feltétlenül alakulnak a külvilág számára külső megnyilvánulások sorozatává, vagyis igazából orálisan nem mondjuk ki, nem mozdulunk, hanem csak belül játsszuk el magunkban a dolgot.

Az itt kialakult sajátos agyi jelek azután mintha egy hatodik érzék beérkező jelei lennének – ugyanúgy eltárolódnak az állandó adattárolás *megtölthetetlen* memóriacelláiban.

Mivel gondolatainkra ugyanúgy emlékszünk, mint az érzékeinken át megtapasztalt külvilági ingerre, így nem lehet kétséges előttünk; ez egy hatodik érzékként viselkedő valami.

Mindjárt említenénk egy *megérzésnek, belső hangnak* hívott hetedik érzéket is, ami lényegében úgy viselkedik, mint egy tőlünk független dolog, mint egyfajta – minden emberben meglevő – tudathasadás. Főképpen a gondolati (6.) periférián át nyilvánul meg, de bármelyik érzékünket felülbírálva is megjelenhet.

Különleges esetekben képi vagy hangi érzeteinkben is korrekt módon – mesterként – megjelenve (képi, hangi, érzéki, szenzuális módon) mutatkozik meg, egy *külső* tudati kapcsolat formájában. Ezt szokták látomásként emlegetni.

A jelenség meditációban korrektül hívható *segítők, tanácsadók* megjelenésében is megtapasztalható.

Ide sorolhatjuk a *megálmodást* és a *tanító álmokat* is.

...Az álom néha valóság, a valóság néha álom...

A nagyon racionális elmével megáldott emberek ugyanúgy szoktak álmukban repülni, mint a képzelgők. Gyakorlatilag mindenki! (Csak szégyenlik elmesélni).

Többezer embert szavaztattam meg erről az előadásaimon az ország legkülönbözőbb területein és külföldön is. A válasz; 100% igen.

Az az érdekes, hogy amennyiben nappal alszanak a nappali, és amikor éjszaka alszanak úgy az éjszakai város felett repkednek. Télen havas tetőket látnak, nyáron szárazat. Ez akkor nagyon meglepő, ha egy behavazott tetők felett való álombeli röpködés után felébredve valóban megpillantják az első hó vakító fehér varázslatát.

Ez egy korrekt testen kívüli élmény. Mindenki megélte már néhányszor. *Csak* álmában. És hogy félnek először a tudatos indukciójától! Hát igen, a megvalósult *lehetetlen* mindig kivált az emberekből egy ismeretlentől való félelmet is. (Amellett, hogy a kíváncsiság hajtja a megismerés káprázatos magaslatai felé).

12.1. Ősképek és a teljes személyiség

Mi lehet a célja és az értelme tehát annak, hogy (amennyiben tényleg életek sorozatát éljük) elzárva – tiltva – vannak az egymást követő életek információs makrohalmazai?

Gondoljunk csak vissza egy megfáradt öregember lelki világára! Mi lenne, ha felhalmozott bölcsességei mellett *megfáradtságát* is tovább halmozná! Átvinné esetleg kétes értékű konzekvenciáit, megfáradt szkepticizmusát, gyűlöletét, rossz szokásait, téves hiteit, tudományos konzervativizmusát, enervált megnyilvánulásait is.

A fiatalság felfedező vágya, *kajlasága*, tapasztalatlansága, lángoló hite mellett ez hamu alatti pislákoló parázs csupán. A megismerés vágya nem veszélytelen ugyan, de a tévedések között mindig felbukkannak a nagyszerű felfedezések és a távlatok horizontját újra és újra feszegető késztetések. Ha a világ lemondana az *álmodozók* által nyújtott csodákról, akkor unalmas falanszterré, szürke és színtelen mocsárrá züllesztené a szivárvány színeiben pompázó káprázatot, ami

teremt és pusztul, de minduntalan előbbre lendíti a lélek kitárulkozását.

Az üzletemberek és kiszolgáló politikusaik a pusztulás felé tartanak akkor, ha monetáris vagy politikai kapzsiságuk túlnő az értelmükön. Ilyenkor felelőtlenül azt hirdetik, hogy le kell győznünk, le kell igáznunk a természetet.

És ki vagy mi a természet; amit gátlástalanul kifosztunk és bemocskolunk?

Az emberek altudatában őrződnek még efféle régvolt *győzelmek*! Ezek a tűzözönök és a vízözönök, valamint a nagy bolygókatasztrófák ősképei, amelyek távoliak ugyan, de nagyon dominánsak a hatalmas megrázkódtatás emléke miatt. Ezt a tudatalatti őstudati *szubrutinjainak* is mondhatjuk. Kutatásaink szerint az utolsó vízözön 5000 és az utolsó tűzözön 7000 évvel ezelőtt pusztította el a Föld gyakorlatilag TELJES élővilágát. A vízözön idején ez 11 millió, a tűzözön előtt 16 millió ember pusztulását jelentette.

Ennek a ciklikus pusztulásnak a nyomán keletkeztek az élettelen (és fekete) geológiai szendvicsrétegek. Közöttük 'kultúrrétegek' maradványait találjuk. A kéregmozgások helyenként ezeket a felszín közelébe gyűrték.

A néhány túlélő nem látszik elégségesnek a manapság olyannyira elterjedt és tanított *evolúciós* offenzíva és biodiverzió kialakulásához.

(Mintha egy kicsit *besegítettek* volna ebbe a földi 'evolúcióba'!?)

A Véda könyvek 100-nál több űrhajótípusról, (4 főtípus altípusairól írnak). Ezek technikai leírásai is ránk maradtak. Sajnos töredékes formában.

Itt menetrendszerű légijáratokról, bolygó, sőt csillagközi utazásokról is olvashatunk. Ezek a leírások fantazmagóriának tűnhetnek egy dogmatikus evolúcionalista szemében, de 'sajnálatos' tényként említenénk itt azt, hogy a régészek Indiában kiástak olyan városromot, ami nem egy egyszerű tűzvész áldozata lett, hanem valami mindent elsöprő atomtűzé. Ezt az epicentrumban mért sokszoros sugárzás is alátámasztani látszik. Itt a kövek is hamuvá égtek, de távolabb is üveges jellegűek. Az evolúciópárti tudósok tagadnak vagy hallgatnak,

mintha ez a városnyi lelet nem is létezne, de ez nem állhatja útját sokáig a hírnek és a gondolkodásnak. A 'hivatalos' tudomány viselkedése sok kérdésben kísértetiesen hasonlít az Inkvizíció elvakult és pánikszerű megnyilvánulásaira?

A Védák űrcsatákról, Földről nézve is hatalmas űrvárosok ütközeteiről beszélnek.

Óriási építmények precízen megformált megalitjai tanúskodnak a valamikori világ megannyi csodájáról, piramisok óriásai magasodnak a régi kultúrák színhelyén. Az építésről szóló magyarázatok gyermekes elgondolásokkal szórakoztatnak minket. Ilyen amikor egy történész építészetről beszél vagy statikával kontárkodik.

Ma sem tudnánk megépíteni annyi idő alatt, mint amit feltételeznek!

A budapesti Gellért-hegy 146 (tengerszinttől 220) méter, a Keopsz piramis 246 méter magas. (Node lefelé is ilyen mély! Közel egy fél kilométer! Gondoljanak bele! Ez egy hatalmas oktaéder, és így minden testátlója ilyen hatalmas.) Tizenkét millió tonna kő. Az alkalmazott mészkő nyomószilárdsága messze elmarad a terheléstől. Sok évezrede áll.

Semmiféle múmia nem volt benne, és az egyébként szokásos díszítések is teljes mértékben hiányoztak. Gondoljanak vissza a tér szerkezetére, és a vákuumfluktuációs energiára! Mivel maga a tér az energia, mindenhol jelen van. Ez az energia gyakorlati módszerekkel is megcsapolható az emberiség javára. Ez nem fogy el mint a kőolaj vagy a szén.

1993 április 28-án Budapesten (sajtókonferencián) bemutatták ennek a nagy lehetőségeket megcsillantó működő modelljét. A saját szememmel láttam. Tartósan körülbelül 80 wattot termelt a **semmiből!**

Ugyanitt (a Pszichotronikai Konferencián) bemutatták egy aviatikai modellen azt, ami szintén lehetetlen. Egy zárt inerciarendszer 'a saját hajánál fogva' emelte fel magát, vagyis egy zárt 'fekete doboz' könnyebb lett. Milyen jó, hogy a fiatal feltaláló nem hitt a fizikusok-

nak! Mindenki azt a tanácsot adta neki, hogy még megpróbálni sem érdemes a dolgot. Számoljon csak utána...

Szerencsére nem hitt a képleteknek és a pesszimistáknak. Most azután majd azt mondják; ki látta?! Nem is működött, biztosan csalás...

Nem! A képletekben van a csalás!

Pontosan úgy csaltuk meg magunkat és a ránk bízott tanulni vágyó tömegeket, mint a lélek létének-nemlétének a kérdésében.

Vagyis van az *örökmozgónál* még jobb is, hiszen ez még 80 Wattot termel is, és egy zárt inerciarendszer is a levegőbe emelkedhet propellerek és segédrakéták nélkül.

Ha a tér kinetizmusát jobban megismerjük, akkor felhagyunk barbár tüzelésünkkel, és ezt a mindenhol ható teret és a gravitációs hullámokat használjuk terveink kialakításánál. Így is nevezték el az őseink; MINDENHATÓ.

12.2. Honnan hová tartunk?

Miért beszéltünk erről? A piramisok, a tér és a hipertér szerkezete. Mit keresnek ezek egy lélekről szóló eszmefuttatásban?

Az ember mint individuum a ma elterjedt modern felfogás szerint az idők távolából, a műveletlenség és a barbárság ködös semmijéből érkezett. Egy egyre jobban felegyenesedett, az állatoktól alig különböző őstől genezise fokozatosan elvezetett a mai, civilizált és kultúrált emberig. Egyetlen töretlen ívben ívelve át a cickányszerű őstől a homo intellektus jelenlegi állapotáig az evolúció szivárványhídját. Biztos?

Egyiptomban az egyik 'királysírból' francia régészek feltártak egy fura múmiát. Az itt talált 240 cm magas lény egy mai orkán anyaghoz hasonló Földünkön ismeretlen összetételű műanyag (!) nadrágban lett eltemetve. Két furcsa alkatú egészen kis termetű emberi lény is feküdt a sírban.

Az ókori alexandriai könyvtárban a korabeli források szerint 18000 éves írásbeliségünk emlékeit is őrizték. Mennyi idő alatt alakulhatott ez ki?

A hieroglifákon a RISC processzorok logikájával találkozhatunk és gyorsabb kettes számrendszerbeli stílussal, mit a mai. 3500 éves kínai iratokban megtaláltam a paritás vizsgálatot (!), az oktális, hexadecimális, és a 32-es számrendszer egyértelmű leírásait is.

Ugyanitt duális anyagi részecske és ennek mainál sokkal árnyaltabb belső ismerete, pontos idő, tér és energiafelfogás, hullámszerű fény, és pontos leírások a lélekről.

Miért gondoljuk azt ősapáinkról, hogy együgyűek és buták voltak? Honnan hova tartunk? Kik is vagyunk valójában? Milyen meglepetések várnak ránk a kozmikus titkok feltárulása során? Mi a jó és a rossz kozmikus értelme?

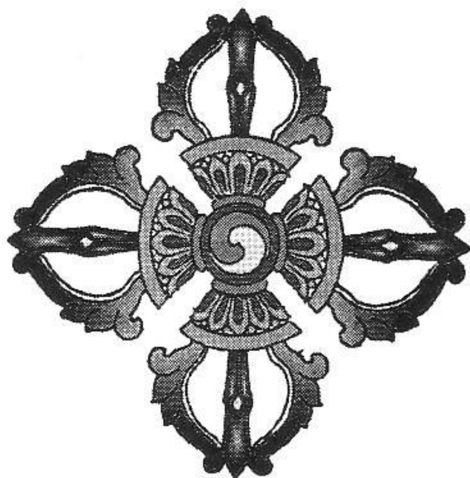
Sok embernél találtuk meg a legelső élete előtti szakaszt, ahol a semmiben lebegve egy színes pontnak mondta magát és egy nagy fényből kiugráló hasonló színes pontocskákat látott. Így mesélték – egy színes pont vagyok.

Ki is az ember valójában. Hús és vér, vagy lélek ami időnként ilyen ruhákat ölt? Vagy a lélek atomi részecskéje is csak ilyen időszakos ruha, és a megoldás még finomabb szubsztanciákban rejlik?

Megannyi tisztázásra váró izgalmas kérdés és a választ is innen a mikrovilágból várhatjuk, hiszen minden megoldás kulcsa megtalálható az Univerzum minden szegletében elterjedt csodálatos lény, az ember számos alakjában.

Szándékunk csak az volt, hogy elinduljunk a keresés és a kutatás útján és minduntalan elkalandoztunk a misztikum, a vallások és az ókori kozmogónia mesés világába. A bőség zavarában voltunk, hiszen egy-egy oldalágon is csodálatos dolgokra bukkantunk, és úgy érezzük, hogy ez a megismerési kaland csak most kezdődött el. Könyvünkkel a nagy egyesítésnek akartunk szolgálni, annak a mindent átható ábrándnak, hogy az egyszer megértésre jutnak a Föld tudományos életének egymással a pénzért versengő tudósai, hogy egyesült erővel szolgálhassák az élet minden csodálatos megnyilvánulását.

Ha valakiben ellenérzéseket váltott volna ki türelmetlen és nagyon is rendhagyó világfelfogásunk, azt kérjük, hogy haragját a butaság legyőzése ellen fordítsa. Még akkor is, ha mink magunk vagyunk az értetlen buták…

UTÓSZÓ

Ezt a kis könyvet a teljesség igénye nélkül adjuk közre, hiszen kutatásaink pontosan ilyen befejezetlen állapotban vannak. Belső rendszertelenségei ellenére reméljük azt, hogy tanultabb és rendezettebb műveket alkotó kollégáink mégis találtak benne maguknak tanulságos gondolatokat és munkájuk során ezeket a csapongó gondolatokat rendszerezve hasznosítani tudják. Ezeket gondolatokat inkább a különlegességek és határproblémák iránt érdeklődő Olvasók kedvéért vetettük papírra, és ők bizonyosan élvezni is fogják.

Az emberiség kilátásai az elkövetkező évtizedekre nem rosszak, hanem teljességgel reménytelenek. Itt a jövőben nagyon sok munka vár a lélek tudósaira, és ennek során olyan eddig ismeretlen dolgokkal is találkozni fognak, amelyekre jelzésszintű utalásokat tettünk. Pszichológus és pszichiáter kollégákkal történt konzultációink megerősítettek bennünket arról, hogy az itt felemlített megfigyeléseink és kísérleti eredményeink nem egyediek, hanem nagyon is általánosak.

Az eljövendő időben nem lesz elégséges a hagyományos – lassú sodrású – kutatás, hiszen az élet és az Univerzum dinamizmusa sok megrázó meglepetést tartogathat az emberiség számára. Itt valóban rohangálnak UFO-k és valóban ezerszám találni negyedik dimenziós élményeket az emberek tudatalattijában!

Olyan elképzelhetetlen földönkívüliekkel való találkozások egybevágó élménybeszámolói bizonyították ezt a számunkra, hogy ezekhez nem férhetett kétség. Idegcsillapítóval, vagy sokkolással ez nem gyógyítható! Megértő hipnózissal igen! Itt is sokat kell még tanulnunk.

Könyvünkben hitet szeretnénk tenni egy szerteágazóbb és körültekintőbb világkép és egy magasztosabb emberkép kialakítása mellett. Ahogy UFO-kal, úgy Istennel való találkozásokat is (nagyszámban) találtunk az emberek lelkében (a sajátunkban is), ennek ellenére nem vallási irányzatú könyvben foglaltuk össze megfi-

gyeléseinket és tapasztalatainkat. Médiumokon át sok órán át beszélgettünk az Univerzum felső vezetésével, és miután mindent tudtak aktuális napi munkánk legapróbb részleteiről is, kizárhattuk a megtévesztés esélyét. Erre mutatott a nagyon magas (nem földi) ismereti szint és a mindig felismerhető féltés és jóindulat is. Sokmindenre magyarázatot kaptunk és ezúton is köszönjük a nekünk nyújtott földönkívüli segítséget. (Ha a teljesség megismerésére törekszünk, nem állhatunk meg a megismerés elcsépelt szintjein.)

Minden barátomnak köszönöm a sokszor fárasztó vitákat és a konzultációs segítséget!

Váratlan *cimbalomszögből* kíséreltük meg a lélektan fekete foltjának; a LÉLEK-nek a leírását és megközelítését, és bizonyosan nagy vitákat vált majd ki rendhagyó szemléletünk. Egy materialistának csak annyi öröm található benne, hogy a léleknek is van anyagi *részecskéje*, egy vallásosnak csak annyi, hogy ebben a szoftver (a lélek információtartalma) teljesen transzcendens. Nem anyagi. Leírásunk dimenzióvilágát nem könnyű felfogni az eddigi méricskélés és rajzolgatás pszichológiája után, de mindezeket nem írhattuk le a hagyományos felfogás megtartása mellett, hiszen az eddigi világképi alap teljességgel használhatatlan ennek a tézisrendszernek a megértése és magyarázata során. Az ember iránt érzett mélységes szeretet és munkánk iránt érzett alázat vezetett minket munkánk során az eddigi megismerésre.

Kisfaludy György
ALL TIRESLAB

* * * * * * *

„Az ember nem egy *egértől* származik! **Fenség**!

Az Univerzum, az egész Univerzum csodája, és hitének az egek távolára kell szemeit rányitnia. Méltósága és vágyai oda vezetnek ahol eredt. Késztetései és készségei elégségesek arra, hogy eljusson a megismerés legmagasabb fokára, ha le tudja győzni magában a butaság és a lustaság ördögét.

Soha ne higgy a kishitűeknek, akik le akarnak rángatni a maguk földhözragadt elképzeléseihez, hogy ne kelljen versenyre kelniük a gondolat fennen szárnyaló nagyszerűségével, hiszen ők azt csak alulról leshetik, mint a hízóliba az albatrosz kápráztató szárnyalását.

Kutass és keress, és ne higgy abban, hogy megismerésed korlátokkal bírhat. A megoldások itt találhatók. Benned és bennem. Nézz magadba és nézz az égre. Ott is az embert, a csodálatra méltó fenséges és bátor embert láthatod.

Minden részecske és lény, idő és fény, tér és energia és minden szeretet megnyilvánulás is ÉN MAGAM VAGYOK!

Belőlem, bennem, rajtam, általam.

EGO SUM VIA VERITAS ET VITA.

Az út is én vagyok. Minden út!

EZÉRT tiszteld az élet minden formáját, hiszen minden értelmetlen pusztítás belőled és lehetőségeidből pusztít el egy darabkát, előbb, mint ahogy megérthetted és megcsodálhattad volna…"

1993.5.2.-án

ÉLI

Mi is lehet a szeretet?

Kommercializálható dolog?

Emberi érintkezési forma, ami némi infantilizmussal van átitatva?

Kihűlt szerelem?

Érdekből mutatott kedvesség, vagy megjátszott kedélyállapot?

Visszamaradt gyermekes szokás, ami egy freudi mamma hiányérzetéből fakadva újra és újra beteljesülést keres?

Nem! Bizonyosan nem!

A szeretet az összetartozás lélekadománya, amit adni kell és nem elvárni, ami nem a viszonzás érdekéből táplálkozik, a legrosszabb *üzlet* a világon, hiszen nem vár viszontszolgáltatást. Ad és semmit sem vár el érte, csak a szeretett örömét. Meglesett örömöt a sosemvolt viszonzás rejtekhelyéből.

A szeretet szolgálat, amelyet vég nélkül kívánunk, akarat, amely nem akaratos, megértő és mindent megbocsátó, összetartozás, ami minden szívdobbanásunkat át és átfűti a megszerezhetetlen boldogság állandó jelenlétével. Ez az állandóság sohasem erőszakos, vagy fojtogató.

A szeretetnek nincs távol és közel, most vagy régenvolt. Mindörökké kapcsolat az egymást vágyó, egymásért dobbanó szíveknek, hiszen elvesztése vagy megtalálása nem hasonlítható semmihez.

A szeretet, a szerelem és a rajongás egymásba ágyazott érzések, de emellett mégis másról és másról van szó. A szeretet karácsony, a szerelem meg-meggyújtott gyertyaláng, a rajongás csillagszóró az összetartozás ünnepnapjain.

Az ellobbant láng a meglesett öröm tüzénél mindig újragyújtható, és szép, mert érdek nélkül tetszik.

Mi is a szerelem?

Adható, vehető vagy megtanulható?

Kiharcolható vagy kizsarolható?

Elérhető mint egy tárgy?

Testi kielégülés, egy fizikai szükség mechanisztikus úton való beteljesítése?

A lélek narkózisa, ami esetleg pótszerekkel vagy pótcselekedetekkel behelyettesíthető?

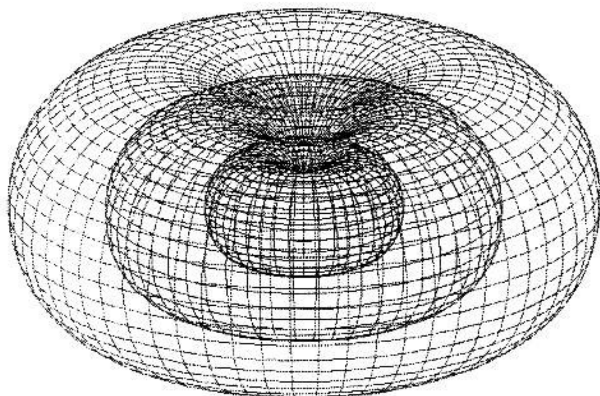
Nem! Egészen bizonyosan nem!

A szerelem más!

A szerelem nem tulajdonlás, hanem kegyelmi érzés, amit nem a test, hanem a lélek rezdül, vágyakozás és beteljesülés, öröm és bánat, bizakodás és bizonytalanság, út és a láb ami lép az úton, testi közelség, ami hátrahagyja a testet, szelídség és vadság, révület és eszmélés, odaadás és odaadottság. Két tudat egy célért, egy egységért, egy mozdulatért, egy simogatásért, egy összefonódásért, egy bizonytalan és mégis nagyon biztos érzésért. Vágy, ami mindent beteljesít, szelíd révület, amit vissza és visszakívánsz, vad őrület, ami sohasem pusztít,

teljesség a kétség egységéből. Egymásnak átnyújtott élet az életerő misztériumából, ami nélkül félsz és fázik a lelked, mert FÉL vagy, a magány várbörtönébe zárkózott magányos fenség, amit félsz feladni az ismeretlenség kavargó szédületéért, de didergő lelked egyre inkább rezgő késztetése hajt a mindenféle képzelgéssel felruházott bódulat felé, mert az ismeretlen ismert is, a másik feled neked mozdulja termékenységtáncát, és tekintetében az Univerzum mélysége és magassága késztet az egyre. Előre féled a megtalált egység újra és újra rádszakadó kétségét, ameddig a hármság bizonyossága semmivé nem oszlatja meg-megújuló kétségeidet.

Ekkor már tudod, hogy megtaláltad.

A könyvet a hívőknek és a hitetleneknek írtam. Célom az, hogy odavezesselek benneteket egymáshoz, hogy eloszlassam szívetek mélyén az egymás iránt érzett bizonytalanságot és bizalmatlanságot vagy értetlenséget. Hívőknek a hitük mélységes erejét, hitetleneknek a tudás ősi virágait nyújtom, és rádöbbentem arra, hogy miért lát a „tükör által homályosan". Ezzel a kis könyvvel a tudományoknak akarok szolgálni, és ezt a szolgálatot mindig is alázattal komolyan vettem. A lelket - mint valamit - sokáig tagadta tudományunk, de kutatásaink mégsem voltak feleslegesek a megismerés útján, amelyek mindig az Univerzum mélységeibe és magasságaiba vezetnek.

